

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

JENNIFER PROBST

"En iyi romantik komedi yazarlarından biri."

USA Today

Aşka İkinci Şans

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

JENNIFER PROBST

Aşka İkinci Şans

Aşk sıra tanımaz.

Michael, aşkı kendinden önce bulan ve evlenmeye karar veren kız kardeşinin önünü açmalıdır. Kardeşlerin en büyüğü olduğu için önce onun evlenmesi konusunda ısrar eden annesine bir oyun oynamaya karar verir. Sahte bir geline ihtiyacı vardır. Hem de hemen!

İşler istediği kadar hızlı ilerlemeyince, eski sevgilisi Maggie'den yardım istemek zorunda kalır. Maggie'nin ise bir şartı vardır. Hem de ne şart...

"En iyi romantik komedi yazarlarından biri."

USA Today

nemesi

K I T A P

facebook.com/nmssktp

twitter.com/nemesiskitap

online alışveriş için:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.nemesiskitap.com

₺ 18.00

ISBN 978-605-5092-45-0

9 786055 092450

Birinci Bölüm

Maggie Ryan, margarita kadehini dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Ekşilik tuzla buluşup diline yayıldı ve kanına karıştı. Ancak ne yazık ki bu yeterince hızlı olmadı. Hâlâ hareketlerini sorgulamasına yetecek kadar mantıklı düşünebiliyordu.

Eflatun kumaş kaplı kitap ona göz kırpıyordu. Kitabı tekrar eline aldı, sayfalarını karıştırdı ve modern tasarımlı cam masanın üzerine geri fırlattı. Saçmalık. *Aşk Büyüleri*'ymiş, Tanrı aşkına! Bu kadar alçalmayı kabul etmiyordu. Yine de en yakın arkadaşı Alexa kendi büyüünü yaptığında, arkadaşını ruh eşini bulması için desteklemiş ve yüreklendirmişti elbette.

Ama bu tamamen farklıydı.

Maggie fısıltıyla lanet okudu ve pencereden dışarıya doğru gözlerini dikti. Organik bambudan yapılmış perdelerin aralıklarından içeri ay ışığı sızıyordu. Bir akşam daha

bitmişti işte. Bir başka talihsiz gün sona ermişti. Sanki şeytanlar tarafından tehdit ediliyordu ve ortalıkta şafak sökene kadar onlarla savaşacak hiç kimse yoktu.

Neden hiçbir zaman bir bağ hissedemiyordu? Şu sonuncusu örneğin; oldukça etkileyici, zeki ve uysal bir adamdı. Nihayet birbirlerine dokunduklarında cinsel bir titreşim oluşacağını, ya da en azından bir çekim hissedeceğini düşünmüştü. Oysa hiçbir şey hissetmemişti. Sıfır. Belden aşağısı hissizleşmiş, yalnızca boşluk duygusundan dolayı hayal meyal bir ağrı ve daha fazlasına dönük bir özlemle dolmuştu.

Umutsuzluk azgın bir dalga gibi üzerine vurdu. O tanıdık panik hissi midesini tırmalamaya başladı ama karşı koyup kendini kurtarmayı başardı. Canı cehenneme! Kendi sahasında saldırıya uğramayı kabul etmeyecekti. Öfkesine bir can simidi gibi sarılıp, derin derin, uzun uzun nefes aldı.

Aptal nöbetler. Maggie ilaçlardan nefret ediyor ve içmeyi reddediyordu, hayata karşı olumlu olduğu takdirde nöbetler yalnızca kendi çabasıyla son bulacaktı. Muhtemelen erken gelen bir orta yaş kriziydi bu. Ne de olsa hayatı neredeyse mükemmel gidiyordu.

Çoğu insanın hayalini kurduğu her şeye sahipti. Göz alıcı erkek mankenleri iç çamaşırlarıyla fotoğraflamış, dünyayı gezmişti. Bakım masrafı olmayan son moda apartman dairesine bayılıyordu. Mutfak paslanmaz çelikten yapılmış aletlerle ve parıltılı seramik fayanslarla süslüydü. Modern espresso ve margarita makineleri eğlenceli, *Sex and the City* tarzı hayatını yansıtıyordu. Beyaz peluş halılar ve onlarla uyumlu deri mobilyalar çocuğu olmadığını gururla sergi-

liyor ve şeffaf tarzını ortaya seriyordu. Canının istediği zaman istediğini yapmış ve kimseden özür dilememişti. Çekici, mali durumu iyi ve ara sıra baş gösteren panik atakları saymazsak sağlıklı bir kadındı. Hal böyleyken de, o soru her geçen gün biraz daha artarak, rahatsız edici bir inatla beynini kemiriyordu.

Bu o mu?

Ayağa kalktı ve üzerine kırmızı, ipek bir elbise giydi; sonra da ayağına elbisesiyle uyumlu, üzerinde şeytan boyuzları olan tüylü terliklerini geçirdi. Yeterince sarhoş olmuştu ve kimse bunu bilemezdi. Belki biraz egzersiz sinirlerini yatıştırabilirdi.

Eline bir defter sayfası aldı ve bir erkekte aradığı tüm özelliklerin bir listesini çıkardı.

Küçük bir ateş yaktı.

Mantrayı okudu.

Beyninin içinde deliriyormuş gibi sinsice kahkahalar yankılandı; ama tekiladan bir yudum daha alarak onları yok etti ve kâğıdın yanışını izledi.

Ne de olsa artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Güneş kızgın görünüyordu.

Michael Conte deniz kenarındaki evinin önünde durmuş, kusursuz yuvarlaklıktaki güneşin dağların tepesine ulaşma mücadelesini izliyordu. Koyu turuncuyla kan kırmızısının birleşiminden öfke kıvılcımları çıkıyor, karanlık yok oluyordu. Michael Conte sabahın habercisinin gururla geçici zaferini kutlayışını izlerken kendi kendine bir

daha böylesine canlı hissedip hissedemeyeceğini sordu.

Başını salladı ve aklından geçenlerden ötürü kendiyile alay etti. Şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu. Hayatı neredeyse mükemmeldi. Sahil projesi tamamlanmak üzereydi ve ailesinin açacağı ilk Amerikan pastanesi fırtına etkisi yaratacak. En azından öyle olacağını umuyordu.

Sahile bir göz attı ve yenileme çalışmaları hakkında notlar aldı. Bir zamanlar yıkık dökük, suçluların kol gezdiği bir marina olan Hudson Vadisi'ndeki bina, külkedisi tarzı bir dönüşüm geçirmiş, o da bunun bir parçası olmuştu. Diğer iki yatırımcıyla birlikte bu hayale fazlasıyla para yatırmışlardı ve Michael, ekibinin başarılı olacağına inanıyordu. Gül fidelerinin arasından asfalt yollar geçiyordu artık, çocukları gezdiren büyük yelkenliler ve şu meşhur feribot da nihayet geri dönmüştü.

Pastanesinin hemen yanında bulunan spa ve Japon restoranı bir dizi seçkin müşteriyi ağırliyordu. Uzun bir yıl boyunca kan ter içinde süren inşaatın ardından açılış gününe artık yalnızca birkaç hafta kalmıştı.

Ve *La Dolce Famiglia* nihayet onu New York'a, evine götürecekti.

Tuhaf bir boşluk hissiyle beraber, tatmin duygusu her yanını sardı. Son zamanlarda neyi vardı böyle? Daha az uyuyor, ara sıra keyif için birlikte olduğu kadınlar, sabah olduğunda kendisini daha da huzursuz hissetmesine sebep oluyordu. Dışarıdan bakıldığında bir erkeğin hayalini kuracağı her şeye sahipti. Varlık. İyi bir kariyer. Aile, arkadaşlar ve sağlıklı bir beden. Arzuladığı kadınların neredeyse tümü. Ruhundaki İtalyan, seksten daha derin bir şeylere ihtiyaç duyuyordu ama böyle bir şeyin gerçekten

var olup olmadığını bile bilmiyordu; en azından kendisi için var olup olmadığını. Sanki derinlerde kırık dökük bir şeyler taşıyordu.

İçten içe sızlanmalarından tiksinişmiş bir halde, geriye dönüp kaldırım boyunca yürüdü. Çalan cep telefonunu kaşmir montunun içinden çekip çıkardı, arayan numaraya baktı.

Lanet olsun.

Bir an için duraksadı. Ardından teslim olurcasına iç çekerek tuşa bastı.

"Evet Venezia? Yine ne var?"

"Michael, başım dertte." İtalyanca'nın yoğun saldırısı kulaklarını esir aldı.

Michael onun güçlkle aldığı kesik nefeslerden dolayı anlaşılması zor, ardı arkası gelmeyen sıkıcı kelimelerine yoğunlaştı. "Evleniyorum mu dedin sen?"

"Beni dinlemiyor muydun Michael?" Hızla İngilizce'ye döndü. "Bana yardım etmelisin!"

"Sakin ol. Derin bir nefes al, sonra da bana olan biteni baştan sona anlat."

"Annem evlenmeme izin vermiyor!" diye haykırdı. "Bunun tek sorumlusu da sensin. Dominick'le yıllardır birlikte olduğumuzu biliyorsun. Uzun zamandır beklediğim soruyu sonunda sordu. Ah Michael, beni Piazza Vecchia'ya götürüp önümde diz çöktü. Yüzük de öyle güzeldi ki! Çok güzeldi! Elbette evet dedim, sonra da tüm aileye haber vermek için hemen annemin yanına gittik ve—"

"Bir dakika. Dominick seninle evlenmek için beni arayıp izin almadı ki." İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. "Benim neden bundan haberim olmadı?"

Kız kardeşi derin bir iç çekti. “Şaka yapıyor olmalısın! Bu çok eski bir adet, üstelik sen burada değilsin bile. Evleneceğimizi de herkes biliyordu, yalnızca henüz zamanı gelmemiştir. Her neyse, bunların hiçbirinin önemi yok çünkü ben yaşlı bir kız kurusu olarak kalacağım ve Dominick’i sonsuza dek kaybedeceğim! Beni beklemeyecek ve tüm bunlar senin suçun!”

Artık Venezia’nın ciyak ciyak bağırışından dolayı başı zonklamaya başlamıştı. “Neden benim suçum oluyor muş?”

“Annem sen evlenene kadar evlenemeyeceğimi söyledi. Babamın inandığı şu tuhaf geleneği hatırlıyor musun?”

Korku, omurgasından aşağı doğru süzülüp bağırsaklarına dolandı. Bu imkânsızdı. Eski aile geleneklerinin, bugünün toplumunda hiçbir yeri yoktu. Elbette en büyük erkek çocuğun ilk önce evlenmesi adeti Bergamo’da hâlâ sürüyordu ve ilk sırada en büyük çocuk olan Michael görülüyordu ama sırf bu yüzden yapılan evliliklerin üzerinden uzun zaman geçmişti. “Bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim,” dedi sakince. “Bu meseleyi çözeceğim.”

“Annem Dominick’le yüzük takabileceğimizi ama sen evlenene kadar düğün olmayacağını söyledi. Dominick de çok üzüldü ve hayatına benimle devam etmek için ne kadar bekleyebileceğini bilmediğini söyledi. Sonra annem sinirlendi ve onu saygısızlık etmekle suçladı, Dominick’le aramızda çok büyük bir kavga çıktı ve şimdi bütün hayatım bitti, tamamen bitti! Annem bana bunu nasıl yapabilir?”

Ahizeden kesik kesik hıçkırık sesleri geliyordu.

Michael gözlerini kapattı. Önceleri şakaklarındaki belli belirsiz hissettiği zonklamalar artık dayanılmaz hale gelmişti.

Sabırsızlığını saklamaya çalışmadan Venezia’nın ağlamasını kesti. “Sakinleş,” diye emir verdi. Onun ev içindeki otoritesine alışkın olan Venezia derhal sustu. “Herkes Dominick’le ikinizin birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu biliyor. Endişelenmeni istemiyorum. Bugün annemle konuşacağım.”

Kız kardeşi yutkundu. “Peki ya işe yaramazsa? Ya annem izin vermeden Dominick’le evlenmek zorunda kalırsam ve annem de beni evlatlıktan reddederse? Her şeyimi kaybedebilirim ama sevdiğim adamı kaybetmeyi nasıl göze alayım?”

Michael’ın kalbi bir an duraksadı, sonra tekrar hızlandı. Tanrı aşkına, o ev adeta onun girmeyi reddettiği bir tımarhane gibiydi. Ağır bir aile dramı onu eve geri dönmek zorunda bırakıyordu ve annesinin kalp sorunları olduğu için, sağlığı hakkında da endişeleniyordu. Diğer iki kız kardeşi Julietta ve Carina kendi başlarına Venezia’nın gerilimiyle başa çıkamayabilirdi. Öncelikle kız kardeşini kontrol altına alması gerekiyordu. Parmaklarıyla telefonu sımsıkı kavradı. “Ben onunla konuşana kadar sen hiçbir şey yapmayacaksın. Anlıyor musun Venezia? Ben bu konuyla ilgileneyeceğim. Sen yalnızca Dominick’e ben işleri yoluna koyana kadar beklemesini söyle.”

“Tamam.” Venezia’nın sesi titriyordu ve Michael, bu durumun kız kardeşinin drama becerisiyle hiçbir ilgisi olmadığını, gerçekten nişanlısını çok sevdiğini ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğini biliyordu. Yirmi altı yaşında olmasına rağmen şimdiden evlenmiş olan birçok arkadaşından daha yaşlıydı ve nihayet Michael’ın da onayladığı bir erkekle işleri yoluna koyacağına benziyordu.

Telefon konuşmasını hızla sonlandırdı ve arabasına atladı. Ofise dönüp bunu enine boyuna düşünecekti. Bu saçmalığı ortadan kaldırmak için gerçekten evlenmesi gerekirse ne olacaktı? Bu düşünceyle terleyen ellerini mükemmel bir biçimde ütülenmiş olan pantolonuna silme güdüsünü yenmeye çalıştı. Tüm boş saatlerini yiyip bitiren işlerinden dolayı ruh eşini bulma görevini yapılacaklar listesinin en son sırasına taşımıştı. Müstakbel eşinde hangi özellikleri aradığını biliyordu elbette. Uysal, iyi huylu ve eğlenceli bir kadın olmalıydı. Zeki, sadık bir kadın. Çocuk yetiştirmek, yuva kurmak isteyen ama kendi kariyerine sahip olacak kadar da bağımsız biri. Ailesine mükemmel bir biçimde uyum sağlayacak bir kadın.

Şık tasarımlı Alfa Romeo'suna binip motoru çalıştırdı. Hayatının sorusu gözlerinin önünde şimşek gibi çaktı. Doğru kadını bulacak zamanı olmazsa ne olacaktı? Annesini memnun etmek ve Venezia'nın hayatının aşkıyla evlenmesini sağlamak için mantık evliliği yapabileceği bir kadın bulabilir miydi? Bu kadını hangi cehennemde bulacaktı peki?

Çalan telefonu düşüncelerini böldü. Ekranı baktığında Dominick'in sakinleştirilmeyi beklemek istemediğini ve kız kardeşiyle evlenebilmek için savaşılmaya hazır olduğunu anladı.

Telefona uzandığı sırada başı zonkluyordu.

Uzun bir gün olacağı benziyordu.

İkinci Bölüm

“Hadi, bebeği al.”

Erkek kardeşinin kıpır kıpır, ele avuca sığmayan bebeğini kollarına bırakıp telaşla uzaklaşmasıyla Maggie, ufaklığı otomatik olarak yakaladı. Tam ona göre bir hareketti bu. Sorumluluklardan kaçma oyununa daha önce de tanık olmuştu ve enayi yerine konmayı reddediyordu. Genellikle yeğeni yüzünden—

“Ah, olamaz!”

Yoğun kaka kokusu burun deliklerine hücum etti. Yeğeni, çenesinden akan salyaları Maggie'nin ipek pantolonuna damlarken gururla sırtıyordu. Lily'nin bebek bezi ne idüğü belirsiz bir pislikle doluydu ve kafasındaki üç tel saç, yemeğinde bir şeyler fena halde kötü gitmiş gibi dikilmişti.

“Üzgünüm Lily, Maggie teyzen bez değiştirmeyi bilmiyor. Büyüdüğünde sana nasıl motosiklet süreceğini, mezuniyet balosu için yakışıklı bir erkeği nasıl tavlayabile-

ceğini ve ilk sahte kimliğini nasıl alabileceğini öğretebilirim. Ama o zamana kadar beni unut.”

Lily yumruğunu dişsiz ağzının içine sokup keyifle kemirmeye başladı.

Maggie kahkahasını tuttu. Hızla bebeği devredebileceği bir akraba var mı diye etrafa bakındı ama parti davetlilerinin çoğu mutfığa ve büfenin yanındaki yemek odasına doluşmuştu. İç çekerek kanepeden kalktı, Lily’yi kalçalarından yakaladı ve ondan en çok tiksinen adamın neredeyse üzerine fırlattı.

Bu adam Michael Conte’ydi.

Maggie henüz elinden bırakmadan Michael bebeği sağlam bir şekilde yakalamayı başarmıştı. Temanın sıcaklığı kızgın bir tava üzerindeki yağ gibi cızırdamasına sebep oldu; ancak Maggie, kendisini ne kadar etkilediğini hiçbir zaman bilemeyeceğinden emin bir şekilde yüzündeki ifadesizliği korudu. Michael kelimenin tam anlamıyla hayatındaki en iyi arkadaşını elinden almış, onu öfkeliendiren basit bir çekicilikle sinsice Alexa’nın ailesine girmeye çalışmıştı. Sahildeki projenin tasarımını erkek kardeşi yaptığından dolayı iş ve eğlencenin aile meseleleriyle buluştuğu toplantılara artık o da davetliydi. Nereye gitse ona rastlıyor, o korkunç görücü usulü buluşmanın ve aşığılanma felaketinin anıları zihninde yeniden canlanıyordu.

“İyi misin, cara?”

Sesinin şefkatli tonu kadife bir yumruk gibi midesine indi. Lily dişsiz ağızıyla gülümseyerek iç çekiyordu. Kim iç çekmezdi ki? Michael tek kelimeyle göz kamaştırıcıydı.

Maggie onun görüntüsünü kafasında öylesine acımasızca parçalara ayırdı ki, moda dünyasının en çok aranan fotoğrafçılarından biri olmasını bu acımasızlığına borçlu

olabilirdi. Uzun, simsiyah saçları başının arkasından ensesine kadar iniyordu. Kalkık kaşlara, çıkıntılı elmacık kemiklerine ve güçlü bir çeneye sahip yüzü, zarafet ve gücün tuhaf bir birleşimini sunuyordu. Burnu, çekiciliğini artıran hafif bir eğrlikle yüzünün ortasında duruyordu. Cildi, İtalyan mirasını yansıtan bir tablo gibiydi.

Yine de onu asıl baştan çıkaran gözleriydi.

Koyu ve duygu yüklü, badem biçimindeki, gür kirpiklerin ardında belirginleşen gözleri. Daima hınzır bir ifadeyle ve kusursuz görünüşünün ardında ışıldayan saf bir tutkuyla dolu gözleri.

Huzursuzluk her yanını sardı. Michael’da onu bu kadar çeken ne vardı? Maggie işi gereği birçok kez ondan çok daha yakışıklı yarı çıplak erkeklerle başa çıkmak durumunda kalmıştı. Yontulmuş mermer heykellere bakar gibi, çıplak kol ve bacakları pozun içine yerleştirirken çok nadiren aralarında bir elektriklenme hissettiği olurdu. Birkaç mankenle çıkmış ancak her zaman belirli bir mesafeyi korumuştur. Onlarla vakit geçirmekten keyif almış, daha sonra ardına bakmadan yoluna devam etmişti. Ancak Michael onu, daha önce hiç karşılaşmadığı temel bir kadını ihtiyacını ateşleyerek etkilemişti.

Bu rahatsız edici düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı ve Lily’yi kalçalarından, biraz daha yüksekte kavradı. Ses tonunun yeterince havalı olup olmadığını kontrol etti. “Selam Count. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Michael üst dudağını kıpırdattı. “Alexa’nın doğum günü partisini asla kaçırmam.”

“Ah, elbette öyle. Görünüşe göre Alexa’yla ilgili hiçbir olayı kaçırmıyorsun, değil mi?”

Tek kaşını havaya kaldırarak, “Benim davranışlarımı mı sorguluyorsun *cara*?” dedi Michael.

Maggie onun duman gibi kıvrılan ve hislerini sıcak tellerle sarmalayan boğuk aksanından nefret ediyordu. Yine de en çok nefret ettiği yeri vücuduydu. Sert kasları yumuşak deri Armani ceketini dolduruyordu. Üzerinde kraliyet mavisi, yakası kapalı bir gömlek, bir kot pantolon ve Paciotti marka timsah derisi siyah botlar vardı. Katilleri andıran görünüşünün yanı sıra, Maggie’yi etkisi altına alan, öldürücü bir cazibeyle birleşmiş erkeksi bir gücü de vardı. Dünyada olan biten hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama Maggie bu dış görünüşün ardında saklanan, simsiyah gözlerinin derinlerinden parlayan keskin zekâyı çoktan fark etmişti.

Ne de olsa aynı şeyleri o da saklıyordu.

Maggie de ona aynı çekici gülümsemeyle karşılık verdi. “Elbette hayır. Yalnızca erkek kardeşimle arandaki yakın kişisel ilişki hakkında bir yorum yapıyorum.”

Michael, Lily’nin çenesinin altını gıdıkladı. Bebek gerçekten de güldü. Söz konusu Michael olduğunda yeğeni bile bir tehdit oluşturmuyordu. “Ah, ama biz Alexa’yla arkadaşız, biliyorsun değil mi? Ayrıca erkek kardeşin olmasaydı pastanem asla açılmazdı. Mimari tasarım konusunda mükemmel bir iş çıkardı.”

Maggie homurdandı. “Çok kullanışlı, değil mi?”

Michael sanki onu rahatsız ettiğini biliyormuş gibi öne doğru eğildi. Maggie derhal pahalı kahve, beyaz sabun ve bir parça Christian Dior kolonyasının oluşturduğu kokuyu yakaladı. Bakışları istemsizce o seks ve günah vaat eden dolgun, biçimli dudaklara odaklandı. “Bana söyleyeceğin

bir şey var mı Maggie?” diye sordu yavaşça. “Birlikte çıktığımız akşam yemeğinden hatırladığım kadarıyla sen genellikle daha...daha açık sözlü birisin.”

Lanet olasıca. Yanaklarından yükselen ve gözlerinin kısılmasına yol açarak ona uyarı veren sıcaklıktan kurtulmaya çalıştı. “Benim hatırladığım kadarıyla da sen genellikle... daha dürüst birisin.”

Michael geri çekilip ona biraz alan açtı. “Evet, belki de o akşam ikimiz için de hataydı.”

Maggie cevap vermeyi reddetti. Bunun yerine, Lily’yi kaldırıp onun kollarına yerleştirdi. Michael bebeği öyle bir şefkat ve rahatlıkla kucakladı ki, derhal kararından pişmanlık duydu. “Gidip Alexa’yı bulmalıyım. Lily altını kirletmiş. Bize bir iyilik yapıp bezini sen değiştirebilir misin lütfen?” Tatlı bir şekilde gülümsedi. “Ne de olsa sen de aileden sayılırsın. Çocuk odasının nerede olduğunu biliyorsun.”

Ve ayakkabısının sivri topukları üzerinde dönerek uzaklaştı.

Maggie, bir kadeh şarap alma amacıyla zengin görünüm-lü mutfak boyunca ilerledi. Neden ondan başka kimse bu adamın en yakın arkadaşını tavlamaaya çalıştığını görmüyordu? Erkek kardeşi eskiden ondan nefret ederdi, ama şimdi onu bütün etkinliklere davet eden ve ona karısıyla vakit geçirme olanağı sunan Nick’in ta kendisiydi. Birkaç kez bunu Alexa’ya söylemeye çalışmış ama o hiçbir cinsel çekim belirtisi göstermeden gülüp geçmişti.

Saçmalık.

Alexa'nın Nick'e delice âşık olduğu ve insanlar hakkındaki hep olumlu önyargılara sahip olduğu için bu olasılığı hiç aklından geçirmedişini biliyordu. Maggie Alexa'ya güveniyordu.

Yalnızca ailesine sokulan bu çekici İtalyan'a güvenmiyordu.

Geçen yıl boyunca onun hakkında araştırma yapmış ancak Alexa'dan ve ailesinden uzak durması için onu tehdit etmesine yarayacak hiçbir zayıf yönünü bulamamıştı.

Her defasında elleri boş dönmüştü. Tek bir istisna dışında...

Kadınlar.

Michael meşhur bir kadın avcısıydı. Maggie İtalya'da kadınların şehvetle onun peşinden koştuklarına iddiaya girebilirdi, bu durum New York'ta da değişmemişti. Hudson Vadisi'nin en gözde bekârlarından biriydi. Gazetelerin dedikodu sütunlarında bile onun davranışlarıyla ilgili sert bir yorumla karşılaşamazdı. Bunlara rağmen tek bir kusuru vardı.

İşi hiçbir zaman ciddiyete bindirmemişti.

Geçen yılki en uzun ilişkisi iki hafta sürmüştü. Maggie keyifsiz bir kahkaha patlattı. Adeta kendisinin erkek kılığına girmiş haliyle tanışmış gibi hissediyordu. Michael'in bir kadına bağlanmayışına yalnızca tek bir gerekçe bulabiliyordu.

Alexa.

Alexa'ya o kadar âşık olmalıydı ki, kendini tamamen bir başkasına teslim etmeyi reddediyordu. Tanrıya şükür Maggie'nin isteğini kabul edip, ona bir kez daha buluşmayı teklif etmemişti. Bunu hatırlamak onu hâlâ utandırıyor.

Daha önce hiçbir erkek tarafından reddedilmemişti. Özellikle de ilk olarak onun istediği bir erkek tarafından!

Maggie kendine bir kadeh *cabernet* doldurup sık yemek odasının etrafında dolanmaya başladı. Erkek kardeşinin köşkünde, bebekle yaşama dönemiyle birlikte bazı antikalardan ve sivri uçlu eşyaların ortadan kaldırıldığını fark etti.

Alexa yemek dolu bir tabakla önünde belirdi. "Neden yemek yemiyorsun? Biraz desteğe ihtiyacım var. Bebekle birlikte aldığım kiloları vermeye çalışıyorum ama bu mezelere çok lezzetli."

Maggie en yakın arkadaşına gülümsedi. "Muhteşem görünüyorsun. Tanrım, göğüslerin ne kadar da büyük! Kıskançlıktan çıldıracağım." Siyah elbisesi, dizlerine kadar gelen eteği ve açık yakasıyla kıvrımlarını belirginleştiriyordu.

Alexa dil çıkardı. "Çocuk emzirmenin faydası. Umarım süt sızdırıp cinsel çekiciliğimi mahvetmem. Lily nerede?"

Maggie memnuniyetle gülümsedi. "Michael'ın yanında. Bezini değiştiriyordu."

Alexa sızlanmaya başladı. "Bunu ona neden yaptın? Sürekli zora sokuyorsun onu. Gidip yardım etmeliyim." Yemek dolu tabağını kenara bıraktı ama Maggie onu koldan yakaladı.

"Ah, pekâlâ, ben gidip bakarım. Eminim Lily'yi annene vermiştir. Aptal biri değil o Al, üstelik de bir erkek. Erkekler bebek bezi değiştirmez."

"Nick değiştirir."

Maggie gözlerini devirdi. "Nadiren. Lily'yi bana verdi çünkü kaka yaptığının farkındaydı."

Alexa odanın diğer ucundaki kocasına baktı. "Neden şaşıyorum ki? Geçen gece de benden birkaç dakika

Lily'yi tutmamı istedi ve gidip baktığımda dışarı çıkmıştı. Kelimenin tam anlamıyla evin dışına çıkmış. Arabasındaydı. Benimle dalga mı geçiyor bu adam?”

Maggie başıyla onayladı. “Yakında seninle bir alışveriş gezisi ayarlayacağım ve ona bunu ağır ödeteceğiz. Tam anlamıyla.”

Alexa güldü. “Git Michael'ı kurtar. Ve Tanrı aşkına ona iyi davran. İkiniz arasında ne sorun var bilmiyorum. Şu görücü usulü buluşmanızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Bana anlatmadığın başka bir şey mi oldu?”

Maggie omuzlarını silkti. “Hayır. Dedim ya, bence o sana gizli bir aşk duyuyor. Ama kimse bana inanmıyor.”

“Yine mi aynı konu?” Alexa başını salladı. “Maggs, biz sadece arkadaşız. O aileden biri sayılır. İnan bana, Nick bile böyle düşünmüyor, Michael ile aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı.”

“Doğru.” Maggie kız kardeşi gibi sevdiği dostuna baktı. Alexa içinin ve dışının ne kadar güzel olduğunu hiç bilmiyordu. Nick sonunda kalbini kazanmayı başarmıştı ve Maggie de birbirleri için ne kadar önemli olduklarını unutmalarını hiç istemiyordu. Zor bir süreçten geçmişlerdi ama daha önce hiç bu kadar mutlu bir çift görmemişti. Erkek kardeşi sonunda kendi mutlu sonunu keşfetmişti. Kendi altüst olmuş aile yaşantılarının geleceğini etkilemesine hiçbir zaman izin vermemişti, Maggie de elinden geleni yaptığı için onunla gurur duyuyordu.

En azından aileden biri huzuru bulmuştu.

Maggie, Alexa'yı kucakladı. “Yemeğinin keyfine bak doğum günü kızı. Endişelenmeyi de bırak. Gidip onu kurtaracağım.” Acele etmeden etrafa bakındı. Micheal'ı çocuğu bırakmış, bir İskoç'la ilgilenir halde bulacağını tahmin

ediyordu. Döner merdivenleri çıktı ve sessizce hole doğru süzüldü. Havada önce hafif bir gülümseme, ardından mırıldanmalar duyuldu. Çevresine bir göz gezdirdi ve biraz ileride olan biteni fark etti.

Michael, Lily'yi kollarına almış sallıyor, İtalyanca bir ninni mırıldanıyordu. Maggie bunun “*Parla, parla küçük yıldız*” şarkısı olduğunu fark etti. Lily katıksız bir hayranlıkla ona bakıyor, ara sıra çıkardığı seslerle ninniye eşlik ediyordu. Tavana çizilmiş olan büyük ay ve yıldız resimleriyle ve duvarları güneş gibi parlatan sarı boyasıyla çocuk odası bu sahneye neredeyse mistik bir hava katıyordu.

Kalbi duracak gibi oldu. Vahşi bir arzu tüm hücrelerini titretti ve Maggie, bu duygu fırtınasını uzaklaştırma isteğiyle gözlerini yarıya kadar kapattı. Michael'ın üzerinden çıkardığı ceket, bir sandalyenin arkasına düzgünce asılmıştı. Lily'nin üzerinde sarı güller olan farklı bir elbise vardı, şirin külotlu çorapları ve kıyafetiyle uyumlu sarı ayakkabıları tertemiz ve salyasızdı. Havada vanilya kokusu vardı.

Maggie güçlüklü yutkundu ve yumruğunu sıktı.

Michael ona doğru baktı.

Bakışları buluştu ve gözleri kenetlendi. Bir an için aralarında katıksız, şehvet dolu bir çekim oluşmuştu. Ardından bu his yok oldu ve Maggie, Michael'ın yüzündeki bu arzunun yalnızca kendi hayalgücünün ürünü olup olmadığını sorguladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu hızla.

Michael bu suçlayıcı soru karşısında başını havaya kaldırdı. “Şarkı söylüyorum.”

Maggie sabırsızlıkla iç çekti ve bez değiştirme masasına yöneldi. “Yani bezi soruyorum. Altını değiştirdin mi? Ve neden üzerinde bu kıyafet var?”

Michael eğleniyor gibi görünüyordu. “Elbette altını değiştirdim. Aynen istediğin gibi *cara*. Elbisesi kirlenmişti, ben de yeni bir elbise giydirdim. Neden bu kadar şaşırmış gibi görünüyorsun?”

“Senin de o eski geleneklere göre yetiştiğini düşünmüştüm. Bilirsin, erkek evin reisidir, yemek yapmaz, temizlikle ilgilenmez ve bez değiştirmez.”

Michael başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Lily ona göz kırptı, o da mırıldanarak karşılık verdi. “Sen anemle tanışmamışsın. Ben kendimden küçük üç kız kardeşle büyüdüm. Birinin bezinin değiştirilmesi gerektiğinde bu benim sorumluluğumdaydı ve sorumluluktan kaçmak gibi bir şansım yoktu. Bunu yapmayı bir defa denedim ve bedeli ağır oldu.”

“Ah.” Maggie beyaz masaya yaslandı. “Ailen İtalya’da mı peki?”

“Evet.” Asıl *La Dolce Famiglia* yaşadığımız yer olan Bergamo’da kuruldu. Ardından Milano’ya doğru genişledik, bunda da epey başarılı olduk. Ben geleneği Amerika’da sürdürmeye karar verdim, merkez üssü de kız kardeşim yönetiyor.”

“Peki ya baban?”

Duyguları tüm çıplaklığıyla keskin yüz hatlarında belirdi. “Babam birkaç yıl önce öldü.”

“Üzgünüm,” dedi Maggie yumuşak bir sesle. “Görünüşe göre birbirine kenetlenmiş bir ailen var.”

“*Si*. Onu her gün özlüyorum.” Merakla Maggie’yi inceledi. “Ya sen? Herhalde hiçbir zaman bebek bezi değiştirmek zorunda kalmamışsındır?”

Maggie gülümsedi ve sorunun anlamsızlığını görmez-

den geldi. “Benim yerime başkaları yaptı. Nick benden daha büyüktü, yani ilgilenmem gereken küçük kardeşlerim olmadı. Hiçbir zaman parmağımı bile kıpırdatmam gerekmedi çünkü bir hizmetçi, bir aşçı ve bir dadiyla birlikte büyük bir köşkte yaşıyorduk. Bir dediğim iki edilmezdi.”

Kısa bir sessizlik çöktü. Maggie huzursuz bir biçimde yerini değiştirdiği sırada Michael gözlerini dikmiş, ne olduğunu anlayamadığı bir şeyi arar gibi onun yüzünü inceliyor, bunu gizlemek için de hiçbir şey yapmıyordu. Sonunda bir şeyler söyledi. “Hayır, *cara*. Bence senin hayatın çoğumuzunkinden daha zordu.”

Maggie cevap vermedi. Onun kalbine girip olan biteni anlamaya çalışmasından nefret ediyordu. Sanki görünenin ardında gizlenmiş çok daha fazla şey olduğundan şüpheleniyor gibi davranıyordu. “Ne düşünürsen düşün,” dedi Maggie aniden. “Ama bana tatlım demeyi kes.”

Michael vücudunu saran, metalik renkli bluzunu çıkarırken bir yandan da muzip bir göz hareketiyle karşılık verdi. Sanki aklından gömleğini çekerek göğüs uçlarını emmek için başını sokmayı geçiriyor gibiydi. Tam o sırada Maggie’nin göğüsleri oynamaya hazır, vahşi bir istekle şişmişti. Neden onu bu kadar derinden etkilemişti?

“*Pekâlâ, la mia tigrotta.*” Sesinin tok, davetkâr tonu onu cıvılcıplak soymuş, içini kadife bir dokunuşla kaplamıştı.

Maggie içinden lânet okudu. “Ne komik!”

Michael tek kaşını havaya kaldırdı. “Komik olması gerekmiyor. Daha ilk tanıştığımız anda bana küçük bir kaplanı anımsatmıştın.”

Maggie böyle saçma bir konuda tartışmaya girmeyi red-

dediyordu. Onun okşayışlarından kurtularak kapiya doğru yöneldi. “Buradan çıksak iyi olacak. Alexa Lily’yi arıyordu.”

Michael, Lily’yi nazikçe kollarının arasına alarak doğru Alexa’nın annesine koştu.

“Maggie, hayatım, ben de seni arıyordum!” Maria McKenzie iki yanağını da öptü ve ona daima kalbini ısıtan bir sıcaklıkla baktı. “İşte benim güzel torunum. Gel bakalım tatlım.” Lily’yi kucığına aldı ve biraz da Michael’ı öpücüklere boğdu. “Bezinin değiştirilmesi gerektiğini duymuştum ama görünüşe göre siz oldukça iyi bir iş çıkarmışsınız.”

Neden tüm aile birbirlerine mükemmel uyum sağladıkları yönünde yanlış bir algıya sahipti? Maggie iç çerkerken Michael kahkahalarla gülüyordu. “Ah Bayan McKenzie, Maggie’nin yeğeniyle ilgilenmek konusunda ne kadar harika olduğunu bir bilerseniz! Ben yalnızca oturup izlemekle yetindim.”

Suçluluk hissi Maggie’yi esir aldı. Gülümsedi ama bir yandan da Michael’a pis bir bakış attı. Neden her defasında iyi çocuğu oynuyordu?

“Bu Cuma günü herkesin davetli olduğu küçük bir akşam yemeği düzenliyorum ve ikinize de gelmeniz konusunda ısrar ediyorum,” dedi Maria.

Bu aile yemekleri eskiden yalnızca Maggie, Alexa ve Nick’e özel olurdu. Programını hatırladığında neredeyse rahatlıktan tüm vücudu gevşedi. “Üzgünüm Bayan McKenzie, bu hafta Milano’ya uçuyorum. Bir fotoğraf çekimi için iki gün sonra yola çıkacağım.”

“O zaman senin dönüşün için bir buluşma daha dü-

zenlerim. Şimdi şu ufaklığı partiye geri götüreyim, sizinle sonra görüşürüz.”

Alexa’nın annesi koridorda kayboldu, Maggie de aniden Michael’ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. “Milano’ya mı uçuyorsun? Ne kadar kalacaksın?”

Maggie omuz silkti. “Muhtemelen bir hafta. Biraz yeni sözleşmeler yapmaya, biraz da alışverişe zaman ayıracığım.”

“Hımm.” Bu kararsız ses kulağına nedense kaygı verici geldi. Michael, Maggie’yi sanki ilk kez görüyormuş gibi incelemeye başladı. Önce yüzüne baktı, daha sonra adeta şık kıyafetlerinin altında daha fazlasını arar gibi vücudunu incelemeye başladı.

“Dostum, neden bana böyle bakıyorsun?” Maggie kollarında yakıcı bir sıcaklık hissetti ve ayağının yerini değiştirdi. Bunu kesinlikle yapmayacaktı. Zombiler dünyayı ele geçirse ve insanlığın devamı için geriye yalnızca ikisi kalsa bile asla yatmayacağı tek bir adam vardı; Michael Conte.

“Sana bir önerim olabilir,” diye mırıldandı Michael.

Maggie ilk buluşmalarının anısını bir kenara bırakıp yapmacık bir gülümseme takındı. “Üzgünüm bebeğim. İş isten geçti artık.”

Ardına bakmadan yoluna devam etti.

Michael konyağından bir yudum alıp partinin temposunun düşüşünü izlemeye koyuldu. Enfes çikolata parçacıklı Cannoli tatlıları ve fincanlar dolusu sert kahve ikram edi-

lıyor, akrabaların ve arkadaşların veda etmeye başlamasıyla daha rahat bir hava odaları sarıyordu.

Bağırsaklarında dolaşan basınç alkolün tatlı sıcaklığıyla mücadele etti. Bu defa başı dertteydi. Hem de büyük dertte. Venezia ve Dominick'le yaptığı telefon görüşmesinin ardından iyi hazırlanmış bir savaş planıyla annesine meydan okumaya karar vermişti.

Aile geleneklerine bağlı kalmanın imkânsız olduğunu biliyordu. Aynı zamanda annesinin kurallara körü körüne bağlı olduğunu ve onları nadiren çiğnediğini de fark etmişti. Dâhice görünen alternatif bir planda karar kıldı. Annesine düzenli bir ilişkisi olduğuna ve gelecekte evlenmeyi planladıklarına dair bir hikâye uyduracak, ziyaret etme sözü bile verecekti. Ardından sakın bir şekilde, Dominick'le aralarındaki durumdan dolayı önce Venezia'nın evlenmesi konusunda ısrar edecek ve babasının cennetle ilgili duasını okuyacaktı. Belki de annesinin şüphelerini gidermek için bunu rüyasında gördüğünü söylerdi.

Ta ki diğer kız kardeşi Julietta çok basit bir ifadeyle hikâyesini altüst edene kadar.

Aralarında geçen kısa konuşma tekrar aklında canlandı.

“Michael, senin ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama şu Amerikan laflarından biriyle anlatacak olursam işler boka sarmak üzere.” Hiçbir zaman aşırı duygusal ya da dram meraklısı olmayan Julietta daima kusursuz bir plana göre hareket eder, bu da La Dolce Famiglia'yı yönetmek için biçilmiş kaftan olmasını sağlardı.

“Babam ölüm döşeğindeyken annem ona aile geleneklerini devam ettireceğine dair söz verdi. Ne yazık ki bu geleneklerden biri de, kulağa ne kadar tuhaf gelse de ilk senin evlenmen.”

“Eminim bu konuyu onunla konuşabiliriz,” dedi Michael, kafasının içinde yılan gibi dolanan şüpheleri yok sayarak.

“Mümkün değil. Sanırım Venezia annemden gizlice evlenmeyi planlıyor. Böyle bir şey yaparsa olabilecekleri tarif etmek için felaket kelimesi bile yetersiz kalır. Dominick'in ailesiyle birbirimize gireriz, üstelik annem onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etti. Carina şu sıralar zor zamanlar geçiriyor ve bir süredir ailesinin dağıldığını düşünerek durmaksızın ağlıyor. Annem doktoru arayıp kalp krizi geçirdiğini söylemiş, ama doktor hazımsızlık teşhisi koyup onu yatağa yollamış. Tanrım, lütfen bana biriyle ciddi bir ilişkin olduğunu ve bu durumu halledebileceğini söyle. Lanet olası ataerkil toplum! Babamın bizi bu saçmalığa soktuğuna inanamıyorum.”

Gerçekler bir anda yüzüne çarptı. Ölüm döşeğinde verilen bir söze karşı zafer kazanması imkânsızdı. Babası onu tuzığa doğru çekmiş, annesi de kafesin kapısını üzerine kapatmıştı. Bir eşe ihtiyacı vardı ve eğer bu pisliliği temizlemek istiyorsa o eş acilen bulmalıydı. En kötü ihtimalle geçici bir eş bulması gerekiyordu.

Seçenekleri nelerdi? Aklını azami verimle çalıştırmaya uğraşırken, olası tek çözüm gözlerinin önüne serildi. Annesini resmi olarak evlendiğine ikna edecek, Venezia'nın evlilik işlemlerini hızlandırmasını sağlayacak ve birkaç ay sonra kötü haberi verecek, evliliğinin yürümediğini söyleyecekti. Sonuçlarına da katlanacaktı. Şu anda bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Ne de olsa aile dramlarını çözmek onun işiydi.

“Ay sonuna kadar evlenmiş olacağım,” dedi.

Telefonun diğer ucunda kız kardeşinin derin bir şekilde çektiği nefesi kesildi.

“Venezia’ya aptalca bir şey yapmamasını söyle. Ben daha sonra annemi arayıp haber vereceğim.”

“Sen ciddi misin? Gerçekten evleniyor musun yoksa bu bir numara mı?”

Michael gözlerini kapadı. Planının işlemlerini sağlamak için herkesin gerçek olduğuna inanması gerekiyordu. En başta da Julietta’nın. “Görüştiğim bir kadın vardı, işleri resmiyete dökmeyi bekliyordum. O fazla şatafatlı işlerden hoşlanmıyor ve gerçek bir düğün yapmak istemiyor, bu yüzden muhtemelen resmi işlemleri tamamladıktan sonra herkese haber vereceğiz.”

“Bana doğruyu mu söylüyorsun Michael? Bak, saçma sapan bir durumda olabiliriz ama bu Venezia’yı sakinleştirmek için nikâhı aceleye getirmen gerektiği anlamına gelmiyor. Her zaman her şeyi sen çözmek zorunda değilsin.”

“Zorundayım,” dedi sessizce. Sorumluluğun ağırlığı üzerine çöküp nefesini daralttı. Bu ağırlığı sorgulamadan kabul edip yoluna devam etti. “Nişanlımla konuştuktan sonra sana ayrıntıları bildireceğim.”

“Annem onunla tanışmak konusunda ısrar edecektir. Senin sözüne güvenmez.”

Kız kardeşinin sözleri son bir dokunuşla adeta kafesin kapısını kilitledi.

“Biliyorum. Yaz sonuna doğru eve bir ziyaret planlayacağım.”

“Ne? Kim bu kadın? Adı ne?”

“Gitmem gerek. Seni daha sonra ararım.”

Michael telefonu kapattı.

Kısıtlı olanaklar ve çok az zamanının olması, durumu içinden çıkılamayacak bir hale getiriyordu. Büyük etkinliklerde erkeklere eşlik edecek kadınlar ayarlayan seçkin eskort hizmetlerini araştırmaya karar verdi. Şansı varsa karısı rolünü oynamayı kabul edecek birini bulabilirdi belki de. Elbette annesiyle buluşmayı ertelemek dikkatli bir planlama gerektiriyordu ve sahildeki açılışın da yaklaşmasıyla bu haftanın sonunda doktorunun ülser teşhisi koyması olasıydı.

Tek bir ihtimal dışında...

Bakışları kalabalığa yöneldi ve bir çift yeşil göze kilitlendi. Karşı karşıya olduğu zorlayıcı durumdan dolayı içinde bir ihtiras ateşinin yavaş yavaş yanmaya başladığını hissetti. Yeşil gözlü kadın tek kaşını mükemmel bir şekilde havaya kaldırdı ve ona arkasını dönerek reddettiğini göstermek ister gibi başını salladı. Michael bir kahkaha patlattı. Kadın, seks ve alaycılığın tehlikeli bir birleşiminden ibaretti. Beyaz atlı prensleri uzak durmaları konusunda uyarmak için kendini dikenlerle çevirmiş bir gül gibiydi.

Maggie Ryan bu iş için biçilmiş kaftandı.

Peki ya tüm zorluğa katlanıp hemen bu saçmalıktan kurtulabilecekse denemeye değer miydi? Bir haftalığına Milano’ya gideceğini bildiği başka bir kadın bulma ihtimali var mıydı sanki? Ona güveniyordu. En azından biraz. Eğer kabul ederse buluşmayı erkene alabilir, iş yerine erken çıkmasına dair bir gerekçe sunabilir ve Venezia’nın bu yaz evlenmesini sağlayabilirdi. Maggie’nin ondan hiç hoşlanmıyor olması da büyük bir şanstı. Ailesiyle tanışıp onun bir parçası gibi davrandığı sırada romantik, boğucu

fikirlerle kapılmayacaktı. Elbette, muhtemelen çok daha genekselleşen, tehdit unsuru oluşturmeyen bir eş beklentisinde olan annesi seçimini dehşetle karşılayacaktı. Yine de işe yarardı.

Tabii Maggie bunu kabul ederse.

Michael çok sayıda güzel kadınla çıkmıştı, ama Maggie'nin, erkekleri beklenmedik anda gelen bir yumruk gibi allak bullak eden gizemli bir havası vardı. Tarçın rengi saçları ışıktaki parlıyor, sık bir kesimle yanaklarının üzerinden omuzlarına dökülüyordu. Perçemleri egzotik bir şekilde devirdiği gözlerini ortaya çıkarıyor, bir erkeği içine çeken ve sislerin içinde kaybolmasını sağlayan uçsuz bucaksız bir Toskana tarlasını andırıyordu. Yüz hatları keskin ve netti; güçlü bir çenesi, belirgin elmacık kemikleri ve zarif bir burnu vardı. Bluzunun esnek kumaşı biçimli omuzlarını ve dik, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Yürürken ipek pantolonu parıltıyor ve erkeklerin bellerine sarılmış halde hayal etmekten kendilerini alamadığı, mükemmel kıvrımlara sahip biçimli ve uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu. Adeta sandal ağacıyla amberin bir karışımı olan kokusu, karşısındaki erkeğin burun deliklerinden içeri süzülerek cenneti vaadediyordu.

Açılmamış bir gonca gibi de değildi. Tavrı gayet havali ve kadınsıydı. Yürüyüşü, nefes alış ve konuşması her şeyiyle seksiydi ve yakınlardaki tüm erkekler bunu hissedebiliyordu. Michael onun başını geriye atarak gülüşünü seyretti. Yüzü nadiren, ancak Alexa'da ya da onun erkek kardeşinde tanık olduğu açık bir mutlulukla doluydu. İlk buluşmalarında bile ince esprilerinden, seksi duruşundan ve uzak bakışlarından anlaşılan gerçek hisleri, zırhlı bir duvarın ardında saklanıyordu.

Maggie tam olarak, hiçbir şey saklamadan olmak istediği kadın gibi davranıyordu. Michael böyle az bulunan kadınlara hayranlık ve saygı duyuyordu. Ancak Maggie'de onu daha yakından bakmaya ve görünenin ardındakileri araştırmaya çeken bir şeyler vardı. Bu yeşil gözlerin derinlerinde kalıcı bir acı ve istek parıltıyor, karşısındaki erkeği savaştırmaya ve onu kurtarmaya çağırıyordu.

Aklından aniden geçen bu fikir Michael'ı ürküttü. Bu tuhaf görüntüyle dalga geçti ama pantolonu hâlâ ereksiyondan dolayı havaya kalkmış durumdaydı. İşte, tüm ihtiyacı olan buydu; biraz şekil değiştirmiş bir yardıma muhtaç kadın fantezisi. Michael asla bir prens olamayacaktı, bunu istemiyordu da. Özellikle de büyük ihtimalle atını kaçırıp kendini kurtaracak bir kadına karşı.

Yine de bir süre için ona ihtiyacı vardı. Tek yapması gereken bu rolü üstlenmesi için onu ikna etmektir.

"Hmm, yüzündeki bu ifadenin sebebi ne acaba? Ya da kim?"

Oturduğu sandalyede başını yukarı kaldırdı ve bir çift gülümsemeyle karşılaştı. Alexa'nın gülümsemesi kalbini ısıttı ve ona sarılmak için ayağa kalktı. "*Buon giorno, signora bella. Partiden keyif aldın mı?*"

Atkuyruğundan çıkan bukleler yanaklarına dökülüyordu. Tüm vücudundan mutluluk yayılıyordu. "Çok sevdim. Nick'e bir parti düzenlemek istemediğimi söylemiştim ama o nasıldır bilirsin."

"İşte bu yüzden işinde bu kadar başarılı."

Alexa gözlerini devirdi. "Evet, işinde iyi ama evde tam bir baş belası." Şımarıkça sırıttı. "Kimi zaman."

Michael güldü. "Siz Amerikalılar nasıl dersiniz? Bu kadar bilgi beni aşar?" Alexa'nın yüzü kızardı. Michael onun

buklelerinden birini çekti. “Üzgünüm, engel olamadım. Sana bir hediyem var.”

Alexa kaşlarını çatı. “Michael, pasta yeterliydi. O kadar lezzetliydi ki neredeyse ölecektim.”

“Küçük bir hediye ama. Geçtiğimiz yıl varlığın benim için çok önemliydi ve seni mutlu görmek hoşuma gidiyor.” Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı. “Aç hadi.”

Alexa iç çekip yarı afallamış bir halde baktı. Sonra merakına yenik düşüp hediyein paketini açtı. Kabarık pamuğun üzerinde, parlak bir zümrütle süslenmiş, sade, küçük bir ganimet yatıyordu. Derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade Michael’ın içini keyifle doldurdu.

“Bu Lily’nin doğum taşı,” dedi. “Nick bana altın bir zincir aldığını söylemişti, o zincire çok güzel uyacaktır. Beğendin mi?”

Alexa alt dudağını ısırıp ve göz kırptı. “Bayıldım,” dedi boğuk bir sesle. Öne doğru eğilip Michael’ı yanağından öptü ve ellerini elleri arasına aldı. “Mükemmel. Teşekkür ederim.”

“Prego, cara.”

Güçlü bir hayranlık ve sevgi dalgası vücudunu sardı. Bir iş yemeğinde onunla tanıştığı anda onun istisnai bir kadın olduğunu anlamıştı. Neyse ki evli olduğunu öğrendiğinden beri aralarında hiçbir zaman cinsel bir çekim oluşmamıştı. Alexa’nın kalbinin diğer yarısı Nick’e aitti. Buna rağmen Michael, Alexa’nın ruh eşi olduğuna inanıyordu. Sevgili değil, çok iyi iki arkadaş olmak için yaratılmışlardı. Nick ilk başlarda aralarındaki ilişkiye biraz içerlemişti ama sonradan o da hem iyi bir dostu, hem de iş ortağı oluvermişti. Lily doğduğunda Michael manevi amca olma işini

çok sevmişti. Bu durum kendi ailesine duyduğu büyük özlemi biraz olsun dindiriyordu.

Ancak Maggie bunu onaylamıyordu.

Aniden, sanki Alexa her ona yaklaştığında kokusunu alıyormuş gibi yanlarında belirdi. Michael’a sert bir bakış attı. “Sana hediye mi almış Al?” diye sordu. “Ne kadar da düşünceli.”

Sesi buz gibiydi. Michael derhal ürperdi. Alexa’ya yönelik korumacılığı ve sadakati onu daima cezbediyordu. Sevme potansiyeli taşıyan bir insan nasıl olur da bu kadar yalnız kalırdı? Belki de sakladığı düzenli bir ilişkisi vardı. Toplantıların hiçbirine yanında bir erkekle gelmemişti. Michael onu incelemiş ama hiçbir yumuşama ya da memnuniyet belirtisi yakalayamamıştı. Yalnızca her zamanki gibi düşük bir enerji yayıyordu.

Michael’ın hafızasında neredeyse bir yıl önce gerçekleşen ilk buluşmaları canlandı. Alexa Maggie ile buluşması için ona yalvarmış, birbirlerine mükemmel uyum sağlayacakları konusunda tuhaf bir kadın içgüdüğü olduğunu söylemişti. Bakışları buluştuğu anda Michael asla cinsel çekimle ilgili bir sorun yaşamayacaklarını anlamıştı. Maggie de bu ani etkileşimden onun kadar sarsılmış gibi görünüyordu ama Michael onun karşıt duyguları içinde barındıran, kükremeden kendini belli eden bir kaplan gibi olduğunu anlayana kadar bu durumu ustalıkla gizlemeyi başarmıştı. Aralarındaki tahrik edici, gergin konuşma yalnızca Michael’ın ona karşı duyduğu arzuyu artırıyordu. Maggie her ne kadar aralarında ancak tek gecelik bir ilişki yaşanabilirmiş gibi davransa da, Michael onun asla bundan ibaret olamayacağını biliyordu.

Onun kısıtlamalarına kafa tutup daha fazlasını sunacak bir erkeğe dönmeye çalışmıştı Michael. Ama Alexa'yla aralarındaki yakın ilişki ve tatsız bir ayrılık ihtimali onu geceyi bir başka buluşmayla sürdürme fikrinden alıkoymuştu. Birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş olan ailesine uyum sağlayacak, kendini dışarıda tutmayacak bir kadın arıyordu. Maggie onun bir eşte aradığına inandığı tüm özelliklere zıttı. Sıkıcı mıydı? Hayır. Ancak çelişkilerle, duygularla ve işlerle doluydu. Birbirlerini kırarlarsa Alexa ve Nick mağdur olacaktı ve Michael da onları ailesi gibi gördüğü için değer verdiği kimseyi risk altına sokmak istemiyordu.

Hele kendi bencil ihtiyaçları için, hiç.

Hayatının büyük bir bölümünde bu tavrı sergilemişti.

Yine de işleri eline yüzüne bulaştırmıştı. Maggie'nin bir başka buluşmaya yönelik çekingen bir tavırla yönelttiği teklifi, bir kadına karşı daha önce hiç hissetmediği bir korku duymasına sebep olmuştu.

Teklifi geri çevirmesinin ardından yüzünde oluşan kırgınlık ifadesi onu sarsmıştı. Ancak Maggie Ryan konusundaki hiçbir zaman ikinci bir şansı olmayacaktı. Maggie bir daha asla böyle bir duruma girmesine izin vermeyecekti, ona sürekli bunu hatırlatmak da hoşuna gidiyordu.

Alexa mücevheri havaya kaldırdı. "Ne kadar güzel, değil mi Maggie?"

"Büyüleyici."

Michael, Alexa'nın ihtiyatlı bakışına karşı bir kahkaha patlattı. Maggie, huysuz bir çocuk gibi geri çekildi. "Benim yola koyulmam lazım bebeğim," dedi. "Yakında Milano'ya gidip gardrobumu yenileyeceğim." Şık elbisesine bir bakış attı ve yüzünü buruşturdu.

"Lily birkaç kilo almana sebep olmuş," dedi Maggie sert

bir şekilde. "Gelirken sana Nick'i çılgına çevirecek bir çift seksi topuklu ayakkabı getireceğim." Bir görüşünü kanıtlamak istemiş gibi bakışları doğrudan Michael'ın yüzüne yöneldi. "Tabii sizin aranızdaki ilişkiyi çok fazla etkileyeceğini sanmıyorum."

"Neyi etkileyecekmış?" Nick birdenbire belirip kolunu eşinin kalçalarına sardı.

"Boşver," dedi Alexa sert bir şekilde.

"Seksi," dedi Maggie. "Milano'ya gidiyorum ve Alexa'ya birkaç çift seksi ayakkabı getireceğim."

Nick ilgiyle baktı. "Bir de şu ipek geceliklerden getirsen nasıl olur?"

"Nick!"

Karısının utanç dolu çığlığını duymazdan gelerek sırtıttı. "Ne yani? En yakın arkadaşın dünyanın moda başkentine gidiyor ve sen iç çamaşırı istemiyor musun? Lanet olsun, ben istiyorum. O kadar enfes görünüyorsun ki!"

Maggie kahkaha attı. "Tamam. Kırmızı onu çok ateşli gösterecektir."

"İkinizden de nefret ediyorum."

Nick karısının boynuna bir öpücük kondurdu. Michael bir an için başını çevirdi ve Maggie'nin yüzündeki bakışı yakaladı.

Özlem doluydu.

Maggie'nin erkek kardeşine bakarken yüzünde beliren hüznü fark etmesiyle duyguları boğazına bir yumru gibi saplandı. Bu görüntünün yok olmasıyla, yaşadığı duygular da sona erdi.

Michael doğruldu ve harekete geçmeye karar verdi. "Maggie? Gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyim?"

Maggie omuz silkti. “Elbette. Ne konuda?”

“Özel olarak konuşalım lütfen.”

Nick ve Alexa birbirlerine baktılar. Maggie gözlerini devirerek onlara döndü. “Sakin olun çocuklar. Bana evlenme teklifi falan edecek değil ya.”

Michael irkildi. Nick, Maggie’nin maskaralıklarına başını sallayarak karşılık verdi, Maggie de ona dil çıkarıp holden geçerek arka odalardan birine yöneldi. Yüksek karyolalı yatağın üzerine atladı ve bacaklarını önüne çekti. Arkadan birleştirdiği kolları sayesinde göğüsleri özgürleşmek ister gibi gümüş rengi bluzuna baskı yapıyordu. Aman Tanrım, içinde sutyen var mıydı acaba?

Michael sayvanlı karyolanın ahşap kirişine dayanırken her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Maggie’nin yumuşak kumaşın altından beliren göğüs uçları merakını daha da artırmıştı. Rahat bir duruşa geçmek için yer değiştirdi, bu konuşmayı yapmak için daha resmi bir oda seçmemiş olmasına sinirleniyordu. Dişleriyle Maggie’nin bluzunu çekerek göğüslerini ortaya çıkarırken onun şampanya rengi yatak örtüsü üzerinde uzanışını hayal etmesi işten bile değildi. Göğüs uçlarının yakut rengi ve çok hassas olduğuna iddiaya girebilirdi. Yalnızca bu kumaş bile harekete geçmelerine yetmiş gibi görünüyordu. Ürpertisinden kurtulup dikkatini toplamaya çabaladı.

“Sana bir teklifim var.”

Maggie başını arkaya attı ve kahkahayla güldü. Buğulu sesi büyü yapan bir cadı gibi çınladı.

“Pekâlâ, doğru kıza geldin.” Kasıtlı bir duyarlılıkla dudaklarını yaladı. Islaklığın hafif ısıltısı ışıktaki parlardı.

“Biraz uç bir teklif.” Michael içinden lanet okuyup

daha dolaysız bir yaklaşım izlemeye karar verdi. “Sahte bir eşe ihtiyacım var.”

Maggie gözlerini kırıştırdı. “Ha?”

“Sı.” Tuhaf teklifinin sebep olduğu hafif yüz kızartısını görmezden geldi ve sözlerine devam etti. “Ailemle bazı zorluklar yaşıyorum ve evlenmem gerekiyor. Bir haftalığına benimle İtalya’ya gelip eşim gibi davranabilecek, ailemle biraz zaman geçirip dönecek birine ihtiyacım var.”

“Neden kendimi bir anda haftanın *Lifetime* filminde gibi hissettim?”

“*Lifetime* ne?”

Maggie sorusunu geri çekti. “Boşver, kızlara göre bir şey. Hımm, şunu bir düşüneyim. Seninle evliymiş gibi davranmam, ailenle vakit geçirmem, evinde kalmam ve ardından hiçbir şey olmamış gibi geri dönmem gerekiyor, öyle mi?”

“Evet.”

“Hayır, teşekkürler.” İncelikle yataktan atladı ve dışarı yöneldi. Michael yolunu kesti ve hızla kapıyı kapattı. Maggie tek kaşını havaya kaldırdı. “Üzgünüm, baskın davranan erkeklerden hoşlanmam.”

“Maggie, lütfen sonuna kadar dinle.”

“Lanet olsun, hayır. Yeterince dinledim. Öncelikle ben Milano’ya iş için gidiyorum, ısmarlama bir gelin olmak için değil. İkincisi, biz birbirimize karşı hiçbir şey hissetmiyoruz ve ailen bunu bir dakika içinde anlayacaktır. Üçüncüsü, biz yakın arkadaş bile değiliz, yani sana hiçbir iyilik borcum yok. Eminim bu rolü kapmak için sırada bekleyen bir sürü genç kız vardır.”

Michael inlemesini tutmaya çalıştı. Gerçekten de bu

kadar kolay olacağını mı düşünmüştü? “Aslında sen tam da bu yüzden bu işe çok uygunsun. Hiçbir tuhaf fikre kapılmayacak birine ihtiyacım var. Her neyse, şu anda görüştüğüm kimse yok.”

“Ya benim varsa?”

“Var mı?”

Maggie geri çekildi. Gözleri yalan söyleme isteğiyle parladı ama vazgeçti. “Hayır. Ama yine de bunu yapmayacağım.”

“Sana karşılığını öderim.”

Maggie sırtıttı. “Senin parana ihtiyacım yok Count. Kendi başıma yeterince kazanabiliyorum. Teşekkürler.”

“Pazarlık yapabileceğimiz bir şey olmalı. Senin istediğin bir şey mesela?”

“Üzgünüm, ben oldukça mutlu bir kıyım. Yine de tekelifin için teşekkürler.” Onu geçerek kapı kolunu yakaladı. Michael’ın elindeki tek aday oydu ve Amerika’da sahte bir gelin satın alabileceği bir dükkân olduğunu da sanmıyordu. Son seçenek gözlerinin önünde belirdi. Elbette asla işe yaramayacaktı, üstelik Nick de kabul etmezdi. Ama Maggie bunun bir ihtimal olduğunu düşünürse kendini derhal onun kollarına bırakabilirdi. Kendini zorlayarak son kartını oynadı. “Pekâlâ, sanırım Alexa’ya sormam gerekecek.”

Maggie duraksadı. Uçuşan saçlarını düzelttikten sonra kafasını kaldırıp bir boksör gibi gözlerinin içine baktı. “Ne dedin sen?”

Michael sahte bir pişmanlıkla iç çekti. “Ondan Lily’den bu kadar erken ayrılmasını rica etmek istemezdim ama eminim bana yardımcı olacaktır.”

Maggie’nin tüm vücudunda katıksız bir öfke dolaşma-

ya başladı. Çenesini sıkarak zoraki bir biçimde konuştu. “Bunu aklından bile geçirme Count. Alexa’yı ve Nick’i rahat bırak. Kendi lanet olası sorunlarını kendin çöz.”

“Ben de öyle yapmaya çalışıyorum işte.”

Maggie parmak uçlarına kalktı ve yüzünü Michael’ın yüzüne yaklaştırdı. Nefesi kahve, konyak ve çekiciliğin güçlü bir birleşimi halinde dudaklarında dolanıyordu. “Yemin ederim ki eğer onlara böyle çılgınca bir fikirle gidersen seni—”

“Ne? Durumu açıklarsam Nick anlayışla karşılayacaktır. Alexa hep İtalya’ya gitmek isterdi, üstelik yalnızca birkaç gün sürecek. Bu acil bir aile meselesi.”

“Sen aileden biri değilsin!” Kelimeler bir ısıklık gibi kulaklarından geçti, sesindeki alınganlığı hemen yakaladı. “Onların hayatına müdahale etmeyi bırak ve kendi hayatına bak.”

Michael dilini çıkardı. “Çok öfkелisin *la mia tigrotta*. Kıs-kandın mı yoksa?”

Maggie’nin elleri uzanıp Michael’ın kollarını kavradı. Kaslarına sapladığı tırnakları yalnızca aralarındaki karmaşık duygusal gerilimi arttırmaya yarıyordu. “Hayır, kızdım çünkü hâlâ kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Alexa’nın etrafında dolanıp duruyorsun ve erkek kardeşim artık bunu görmüyor bile. Keşke senden kurtulmanın bir yolu olsaydı. Keşke—”

Ağzı aniden kapandı. Çok yavaş bir şekilde tırnaklarını kollarından çekti ve bir adım geri attı. Michael’ın vücudu onun dişi sıcaklığını kaybetmenin hüznünü yaşıyordu. Maggie’nin gözlerindeki parıltının artışı dehşetle izledi. Nasıl olduysa, ağzından iyi şeyler çıkacağını düşünememişti. Maggie biraz tehlikeli görünüyordu nedense.

“Bu akış dışı planı kabul edersem bana ne istersem verecek misin?”

Ani fikir değişikliği Michael’ın karnına bir ağırlı sapladı. “Evet.”

Maggie’nin kırmızı ve mükemmel derecede biçimli dudakları kıvrılarak bir gülümseme halini aldı. Michael fantazilerinin de ötesindeki cinsel hazlar için yaratılmış bu şehvetli ağza çaresizce bakakaldı. Vücudu acı dolu bir basınçla zonkluyor, onu mantıklı bir konuşma yapmaktan alıkoyuyordu. Katolik kilisesindeki yanında büyüdüğü rahibeleri düşünerek pompalanan kanın biraz yavaşlamasını sağladı.

“Pekâlâ, yapacağım.”

Michael sevinçten havalara uçmadı. Yalnızca şüpheyle gözlerini Maggie’ye dikti. “Ne istiyorsun?”

Yüzündeki zafer ifadesi sözlerinin önüne geçiyordu. “Alexa’dan uzak durmanı istiyorum.”

Michael geri çekildi. Nasıl olduysa, zekice kurguladığı kozu elinde patlamıştı. Maggie’nin hain saldırısına karşı dımdızlak ortada kalmıştı. Alexa’ya âşık olduğu yönündeki süregelen ısrarı genellikle onu eğlendirirdi, ancak bu defa daha hayati bir şeyle karşı karşıyaydı. Yanlış anlamış gibi yapmaya karar verdi.

“Elbette,” diye onayladı. “Eğer öyle istiyorsan mesafemi korurum.”

Maggie gözlerini kıstı. “Anlaşmayı anladığını sanmıyorum Count. Alexa seni Pazar yemeklerine davet ettiğinde, meşgul olduğunu söyleyeceksin. Bundan böyle Lily’yi ziyaret etmek yok. Aile toplantılarına katılmak da yok. Nick ile iş çerçevesinde bir ilişki yürütebilirsin, ama şu andan

itibaren artık kendini Alexa’nın yakın bir arkadaşı olarak görmeyeceksin. *Kapış?*”

Ah, evet. Anlamıştı. Maggie’nin, ismini ağzına alaması rahatsızlığını artırdı. Seçkin unvanı onun dudakları arasından alaycılıkla çıkıyor; onu, adını doğru kullanmaya zorlamaya yönelik bir baskı her yanını sarıyordu. Tercihen arkasını dönmüş, kalçalarını ayırmış, onu tutkuyla arzularken yapmak istiyordu bunu. Havalı bir ifadeyle arkasını döndü ve Maggie’nin pantolonundaki kabarıklığı fark etmemesi için dua etti. “Neden bu kadar huzursuzsun *cara*? Alexa ile aramda ne olmasından korkuyorsun?”

Maggie çenesini yukarı kaldırdı. “Güzel bir şeyi berbat etmenin ne kadar kolay olduğunu gördüm,” dedi acı bir sızlanmayla. “Alexa ve Nick çok mutlular. Alexa’nın, etrafında dolanıp duran bir adama ihtiyacı yok. O senin iyi niyetine güveniyor olabilir ama ben güvenmiyorum.” Maggie duraksadı. Son sözleri sert bir fısıltı halinde çıktı ağzından.

“Ona nasıl baktığını görüyorum.”

Maggie’nin pervasız sözlerini binlerce arı tarafından sokuluyormuş gibi üzerinde hisseden Michael, nefessiz kaldı. Maggie gerçekten de hakkında çok az fikre sahipti. Bir evliliği bozup, derinlere işlenmiş bir güveni altüst edebileceğini düşünecek kadar az. Yine de, düşünceleri karşısında duyduğu öfke ve acıya rağmen onun sert tavırlarına bayılıyordu. Maggie kendini bir insana adadığı anda ömür boyu sadık kalacak türden bir kadındı. Belki de bu yüzden uzun süreli birlikteliklerden kaçınıyordu. Vücudu gerilimle ve vahşi hislerle sarsılıyordu. “Herkesin benim deli olduğumu söylemesinden bıktım. Yalnızca bir defa

olsun onu sevdiğini kabul et. Bana doğruyu söyle, uzak duracağına söz ver, ben de istediğin gibi gelin numarası yapayım.”

Michael düşüncelerle dolu, derin bir sessizlik içinde onu inceledi. Tartışmanın faydası yoktu. Alexa ona İtalya’da kalan kız kardeşlerini hatırlatıyor, zaman zaman kendini yalnız hissettiği dünyasına huzur getiriyordu. Onda Venezia’nın doğallığını, Julietta’nın sorumluluğunu ve Carina’nın tatlılığını buluyordu. Ona bakıpında yüzünde oluşan sıcaklığın, en yakın arkadaşları tarafından yanlış anlaşıldığı açıktı.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Maggie’nin enfes vücudu ve keskin zekası onu çoktan etkilemişti. Kendilerini aynı yataktaki buldukları ve işlerin tuhaflaştığı senaryolara ihtiyacı yoktu. Bir aileden ailesinin yanında evli rolü yaparken. Eger Maggie onun en yakın arkadaşına âşık olduğunu düşünmeye devam ederse, aralarında fazladan bir koruma duvarı oluşacaktı. Elbette kendi vereceği ödün, hayal ettiğinden de büyüktü. Hem ona çok şey ifade eden yakın bir arkadaşını kaybedecekti, hem de bu süreçte Alexa’yı üzmesi olacaktı.

Mümkün olan tek seçenek upağı ortadaydı. Artık Lily’yi kucaklayamayacağını ya da Lily’nin ona amca diye seslenmeyeceğini düşündü. Ardından Venezia’yı, onun histeri nöbetlerini ve çektiği acıları, kendi hayatına başlamaya yönelik arzusunu geçirdi aklından. Sorumluluğu her ne pahasına olursa olsun ailesiyle ilgilenmesini gerektiriyordu. Bunu genç yaşlarda öğrenmiş ve hiçbir zaman unutmak gibi bir niyeti olmamıştı. Evet, gerçekten de başka hiçbir seçeneği yoktu.

Michael, Maggie’nin duymak istediği yalanı dile getirmek için kendini zorladı. “Alexa’yı bir arkadaş olarak seviyorum. Ama eğer benim için bunu yapmayı kabul ediyorsan şartlarına uyacağım.”

Maggie geri çekildi, ancak başıyla onaylarken bile bakışları sabitliğini yitirmedi. Gözlerinde tuhaf bir acı parıltısı belirdi, sonra yok oldu. İçgüdüleri Michael’a, Maggie’nin güveninin hiçbir erkeğin tamir etmeyi başaramayacağı, geri dönülmez bir şekilde kırılmış olduğunu söylüyordu. Belki eski bir sevgiliydi bunu yapan? Belki de eski bir nişanlısı? Ağzı açık kalmıştı, daha derinlere girmek istiyordu, ama Maggie tekrar kendini kontrol etmeyi başardı. “Pekâlâ, döndüğümüzde ondan uzak duracağına dair bana söz ver. Hiçbir istisna olmayacak.”

“Sence onun hislerini incitmeden nasıl nazikçe ortadan kaybolabilirim?”

Maggie omuzlarını silkti. “Bir hafta İtalya’da olacağız, sonra da senin işlerin olacak. Yeni biriyle çıkmaya başlamışsın ve kendini ona kaptırmışsın gibi yap. Bir süre sonra Alexa da soru sormayı keser.”

Michael ona katılmıyordu, ama Maggie’nin işin bu kısmında ona yardımcı olacağını düşündü. Kelimeler ağzından çıkmadan, bir acı dalgası vücuduna yayıldı. “Şartlarını kabul ediyorum.” Ardından öne doğru bir adım attı. “Şimdi ben de sana kendi şartlarımı söyleyeceğim.”

Maggie’nin üzerine doğru yönelirken, gözlerinin hafifçe büyüdüğünü görmek ona keyif verdi. Aralarında bir farkındalık oluşmuştu. Buna rağmen Maggie köşeye sinmek yerine direnmeyi tercih etti. “Dur bakalım. Sözünü tutacağını nereden bileceğim?”

Michael öne doğru uzandı ve Maggie'nin çenesini yakaladı. Sorusuyla adeta benliğinin derinliklerine saldırmıştı, sesi buz gibiydi. "Çünkü ben asla sözümünden dönmem. Kapa?"

Maggie başını salladı. "Evet."

Elini çenesinden çekti, ama öncesinde parmaklarını doğal bir şekilde yanağında gezdirmeyi ihmal etmedi. Yumuşak, ipeksi cildi onu okşamayı sürdürmeye itiyordu. Boğazını temizledi ve konuya döndü.

"Kurallarımız oldukça basit. Ben bu gece annemi arayıp haberleri vereceğim, ama hazırlıksız olursam şüphe çekeirim. İtalya'da evlenmek üzere anlaşmamız gerekiyor."

"Ne? Hayatta olmaz. Seninle gerçekten evlenecek değilim!"

Michael, Maggie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldi. "Elbette gerçekten evlenmeyeceğiz. Evleniyor-muş gibi yapmamız gerekiyor ama. Annem oldukça katı bir kadındır. Onun ve papazın önünde evlilik yeminlerimizi etmek istemiyormuş gibi görünürsek şüphelenecektir. Ona Amerika'da resmi olarak evlendiğimizi, evliliğin İtalya'da da geçerli olması için başvuruda bulunacağımızı, böylelikle ikinci düğüne katılabileceğini söyleyeceğim."

"Peki papaz gelip bizi evlendireceği zaman ne olacak?"

Maggie'nin ani telaşı Michael'ın dudaklarını tıretti. "Gelini tanımadıklarında papazların bir çifti evlendirmeyi kabul etmesi epey zaman alır, özellikle de gelin Katolik değilse. Bizim kısa ziyaretimizde böyle bir şeyin olması mümkün değil. Anneme iki hafta kalacağımızı söyleyeceğim ama biz bir hafta sonra acil bir durum olduğumu söyleyip gideceğiz."

Maggie rahatlayıp tekrar kendine güvenen, alaycı tavrını takındı. "Bana neden acilen bir eşe ihtiyacın olduğunu söylemedin. Doğru Juliet'ini bulamıyor musun yoksa Romeo?"

Michael ona ailesinin arka planı ve kız kardeşinin evlenme isteği hakkında kısa bir bilgi verdi. Kendini Maggie'nin böyle eski kafalı bir geleneği tuhaf karşılayacağına hazırlamıştı ama Maggie her şeyi anlıyormuş ve durumu idare etmeye hazırmış gibi başını salladı.

"Annene hayran oldum," dedi sonunda. "Başkaları seninle alay ederken inançlarına bağlı kalmak çok zordur. En azından senin ailen bir şeye inanıyor; geleneklere. Tutulan sözlere. Sorumluluğa." Sözlerinden büyülenen Michael, Maggie'nin yüzünde dolaşan duyguları seyrederken, Maggie hatıraları bir kenara bıraktı. "Umarım planın istediğin gibi işler."

"Ne demek istiyorsun?"

Maggie zarif omuzlarını havaya kaldırdı. "Ailen benden hoşlanmayabilir. Hayatımı kazanmak için iç çamaşırını mankenlerinin fotoğraflarını çekiyorum. Üstelik sana saygı gösteriyormuş gibi de yapmayacağım, böylelikle seni umutlandırmış olmam."

Michael sırtıttı. "Sana eşlerin kocalarına her yönden itaat etmeleri gerektiğini söylememiş miydin? Pazarlığın bir parçası da bana sadakatle yaklaşmanı gerektiriyor. Akşam yemeğimi hazırlayacaksın, ihtiyaçlarımı karşılayacaksın ve isteklerime uyacaksın. Ama endişelenme, yalnızca bir hafta sürecek."

Maggie'nin hissettiği büyük korku Michael'ın hain planını altüst etti. Önce kıs kıs güldü, ardından Maggie'nin

yumruğunu sıkıldığını gördü. Gözünün morarmasından şans eseri kurtulduğunu hissetti. Yatak odasına tüm bu gerilimi taşıyan Maggie miydi? Ve eğer öyleyse, sabahki halinden geriye beyinsiz bir gülümseme ve daha fazlasına dönük yoğun bir istek dışında bir şey kalmış mıydı? Maggie dudaklarını araladı. “Çok komik. Bir espri anlayışın olduğunu görmek çok güzel Count. Bu sayede bir hafta daha hızlı geçecek.”

“Kabul etmene sevindim. Ben hazırlıkları yapacağım, yarın akşam da yola çıkacağız. Yolculuk sırasında sana ailem hakkında kısaca bilgi veririm, sen de bana senin hakkındaki önemli şeyleri söylersin.”

Maggie başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Fazla yakınlaşmalarından dolayı duyduğu gözle görülür rahatsızlık Michael’ı yatıştırmıştı. En azından cinsel bir çekim hissetmeden yalnızca o değildi. Maggie kendini ondan etkilenmeye şartlanmış gibi görünüyordu. Böylelikle aralarındaki fiziksel yakınlığı görmezden gelip haftayı kolaylıkla atlatabilecekti.

Maggie Ryan baştan çıkarıcı bir kadındı ama Michael yedi gün boyunca bununla başa çıkabiliyordu.

No problema.

Üçüncü Bölüm

Maggie sahte kocasına baktı ve telaşlanmamaya çalıştı.

O tanıdık nefes kesilmesi ve kalp çarpıntısı başının belada olduğunun sinyallerini veriyordu. Yutkunduydu, yüzünü İtalyan *Vogue* dergisinin ardına sakladı ve bu işin altından kalkabilmek için dua etti. Herhangi birinin bu zayıflığından haberdar olması fikrinden nefret ediyordu, özellikle de Michael’ın. Tüm bu çılgın plan, Michael’ın özel uçağı havalandığından beri onu serseme çevirip duruyordu. Platin altından yapılmış dar halka parmağını kaşındırıyor, iki karatlık yuvarlak elmas, güneşin ışıltısıyla buluşan buz saçakları gibi parlıyordu. Alexa’nın evindeyken bu düzenbazlık, yapılabilecek bir iş gibi görünmüştü gözüne. Bir gün sonra ise parmağındaki yüzüğe, sahte kocasına ve kandıracağı aileye bakınca, tam bir aptal olduğunu fark etmişti.

Nasıl bir saçmalığı kabul etmişti böyle?

Peki ya şu insanı sahte evlilikler yapmak zorunda bırakan Ryan ailesine ne demeliydi? Nick ona amcasının şirketi olan Dramscape Enterprises'da miras hakkına sahip olabilmek için evlenmesi gerektiğini söylediğinde çatlayana kadar gülmüştü. Tanrıya şüktür ki Alexa'yla aralarını yapmanın sonradan çok iyi bir seçim olduğu anlaşılmıştı, özellikle de birbirlerine âşık olup gerçekten de evlendiklerini düşününce.

Elbette Alexa'nın erkek kardeşiyle mantık evliliği yapmayı kabul etmesinin tek sebebi ailesini kurtarmaktı. Maggie'nin bir iş ortaklığını ya da çocukluk yuvasını kurtarmak için hiçbir geçerli sebebi yoktu. "Ama aileyi korumak gibi bir şansın var," diye fısıldadı içinden bir ses. Alexa ve Nick arasında gerçek bir şeyler vardı. Michael ise sürekli bir tehdit oluşturunuyordu. Zarif gülümsemesi, canlı sesi ve davetkâr bakışları en yakın arkadaşını tehlikeli bir korumacılıkla sarmalıyordu. Nihayet şüphelerinde yanılmadığını anlamıştı.

Michael en yakın arkadaşını sevdiğini itiraf etmişti.

Kelimeler dudaklarından döküldüğünde, Maggie'nin kalbi tuhaf bir kederle dolmuştu. Elbette çok garipti bu, o yüzden bu utanç verici hissi derhal derinlere gömmüştü. Michael duygularını arkadaşlık kelimesinin ardına saklamıştı ama bu da onun Maggie'yi sarsma yöntemiydi işte. Onun gibi güçlü bir adam uzun süre oyun dışı kalmayı kabul edemezdi, özellikle de sevdiği kadına karşı bir şans olduğunu düşünüyorsa. Maggie, Michael'i ailesinden uzak tutmak için elindeki silahı kullanmıyaydı kendini affedemezdi.

İyi ama bunun için nelere katlanması gerekecekti? Mi-

chael'ın kız kardeşleri ve annesiyle tanışmaya. Onun yatak odasında uyumaya. Yani olmadığı biri gibi davranmaya?

Parmakları kuşe kâğıda basılı sayfalarda dolaşırken, burnundan derin bir nefes alıp ağzından verdi. Kendini görüşmeye zorladığı psikoloğu ona yoga ve stres azaltıcı egzersizler önermişti. Öfkenin onu ele geçirip kontrolü altına almasını reddediyordu. Yüzden başlayıp geriye doğru sayarak çılgınca nefes alma ihtiyacını önlemeye, kendini kontrol etmeye çalıştı. Kalp atışlarının yavaşlayışını gözünde canlandırarak nefes aldı.

Doksan sekiz.

Doksan yedi.

Doksan altı.

Doksan beş.

"Fotoğraf çekimine mi hazırlanıyorsun?"

Kendini tamamen kontrol altında hissedene kadar birkaç nefes daha bekledi, ardından başını kaldırdı. Michael bir ayağını dizine atmış, yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle koltuğa yerleşmişti. Ne komik, Maggie her zaman uzun saçlı erkeklere ilgi duymuştu, modern zaman korsanı imajı hoşuna gidiyordu. Michael'ın çekici silüeti siyah spor bir cekete, kot pantolona ve kısa siyah botlara bürünmüştü. Neşeli gözlerle moda dergisine uzandı. Anı bir huzursuzluk hissi Maggie'nin başını kaldırıp güneyli bir konuşma tarzı takınmasına sebep oldu. "Üzgünüm tatlım, ben yalnızca resimlerle ilgilenebiliyorum. Bir sayfada o kadar fazla kelime görmek bende çarpıntı yapıyor."

Maggie, moda dergilerindekinden daha ağır bir edebi dille başa çıkamayacağı yönündeki basit varsayımlardan hep nefret etmişti. Elbette kimseyi aksine ikna etmek için

bir şey yapmamıştı. Üniversite eğitimi görmemiş ve fotoğrafçılık dünyasında kendi yolunu çizmişti. Fotoğrafın, ayrıntıların gizli tutulduğu bir ilişkiyle kontrolü onun ellerine vermesinden çok hoşlanıyordu. Özellikle de kelime avı bulmacalarına ve iç savaş edebiyatına olan bağımlılığının gizli tutulduğu bir ilişki. Çıktığı erkekler *History Channel*'ı *Project Runway*'den daha çok izlediğini bir bilseydi!

Michael minibara uzandı ve kendine buzlu bir İskoç viskisi doldurdu. "*Vogue* okumanda bir gariplik yok ki. Bu dergi kız kardeşim için İncil gibiydi."

"Ben de okuyorum. *Playgirl*'deki makaleler çok eğlenceli."

Michael'ın attığı kahkahayla Maggie bedeninin ağır ağır eridiğini hissetti. "Neden bana biraz işinden bahsetmiyorsunuz? Nasıl oldu da fotoğrafçı oldun?"

Sorunun doğru cevabı Maggie'nin zihninde dolandıysa da, bunu dile getirmeyi reddetti. "Dünya lenslerin ardından daha iyi görüldüğü için" mi demeliydi? Fotoğrafçılık ona başkalarını izleme, neredeyse yasal bir şekilde röntgencilik yapma şansı verdiği için mi? Chianti kadehinden bir yudum aldı. "Bir Noel'de bana tüm parçalarıyla birlikte bir Nikon hediye edildi ve bir haftalığına fotoğrafçılık kampına katılmamı söylendi. Bakıcım tatile çıkacaktı ve bana bakacak kimse yoktu, ben de gittim. Kampıta üst düzey bir eğitmen vardı ve bana çok şey öğretti. Ağa düşmüştüm."

Michael'ın sorgulayıcı bakışları aradaki duvarları yıkıp gerçeği öğrenmek istiyordu. Neyse ki karmaşık duyguları o kadar uzun zamandır derin dondurucuda bekletilmişti ki, geriye gösterecek hiçbir şey kalmamıştı. "Görünüşe

göre bol bol para kazanmışsın ama duygusal destek bulamamışsın. Moda endüstrisi oldukça rekabetçidir, özellikle de Milano'da. Bu kadar talep gördüğüne göre son derece yetenekli ve kendini işine adanmış bir fotoğrafçı olmalısın."

Maggie omuz silkti. "Moda konusunda her zaman yeteneğim olmuştur." Çapkın bakış attı. "Özellikle de kaslı, yarı çıplak erkekler söz konusuysa."

Maggie bunun üzerine bir kahkaha bekliyordu ama Michael sessizliğini korudu ve onu incelemeye devam etti. "Hiç odağını genişletmeyi denedin mi?"

Maggie bacaklarını uzattı ve yumuşak koltuğa yaslandı. "Elbette, bir dönem Gap ve Victoria's Secret için çekimler yaptım."

"Kendin hakkında konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi *cara*?"

Michael'ın güçlü sezgileri sinir uçlarını titretti ve bir şeylere istek duymasına sebep oldu. Kötü şeylere. Onun dilini ağzının derinliklerinde, ellerini çıplak vücudunda hissetmek gibi şeylere. Ah, bu adam bir harikaydı. Dünyanın tüm çekiciliği, espri anlayışı ve hassasiyeti, kadınlar için ölümcül olan bir güç kaynağında toplanmıştı. Günahkâr gözleri, karşısındaki kadını her şeyi itiraf etmeye zorluyordu. "Aksine. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Boxer mı, slip don mu? Mets mi, Yankees mi? Disko müziği mi, hip-hop mı? Aklına ne gelirse."

"Bana aileden bahset."

Maggie hiç tereddüt etmedi. "Babam şu anda dördüncü eşiyle evli. Parayı sever, işten nefret eder ve benimle yalnızca yeni karısından aferin almak için görüşür. Görünüşe göre karısı aile bağlarının sıkı olmasından hoşlanıyor, ba-

ham da onu mutlu etmeye çalışıyor. Şimdilik böyle. Yakışıklı, çekici ve tamamen boş biri. Annem bir şöhret olmayı hayal eder, yaşlanmakta olduğunu ve yetişkin çocukları olduğunu görmezden gelir. Şu anda bir oyuncuyla birlikte yaşıyor ve çeşitli film setlerine gidip birkaç dakikalık roller için yalvarıyor.”

“Peki ya aranızdaki ilişki nasıl?” Michael’ın meraklı tavrı Maggie’yi rahatsız etmeye başlıyordu. “Onların bir-biriyle arası nasıl *la mia tigrotta*? Annen ve babandan dolayı mı birine bağlanmayı reddeder oldun?”

Michael’ın dolaysız tavrı Maggie’nin nefesini kesti, buna rağmen sözlerine devam etti. “Benim kendime göre çok sayıda sağlıklı ilişkim var.” Yaşadığı suçluluk duygusu yalanını ortaya çıkarmıştı. “Bu zamanlarda gerçek aşkı bulmanın neredeyse imkânsız olduğuna mı inanıyorum? Lanet olsun, evet. Öyle olduğu defalarca kanıtlandı. Kişisel olarak da doğru erkeğin dışarıda bir yerlerde olduğuna inanmıyorum. Yine de şu anda Bay Doğru’yu bulmak için oldukça zamanım var.”

Aralarındaki tek ses uçağın motorundan çıkan hafif uğultuydu. “Üzgünüm.”

Michael’ın ağzından usulca çıkan sözler Maggie’nin dudaklarının kasılmasına sebep oldu. “Neden?” diye üzerine gitti. “Kimse beni dövmedi, aç bırakmadı, istismar etmedi. Bakıcılar, aşçılar ve istediğim tüm oyuncaklarla dolu bir köşkte büyüdüm. Canım ne zaman ne isterse onu yapıyorum, kimseye de hesap vermiyorum. Neden benim için üzgün olasan ki? Çoğu insandan daha fazlasına sahibim.”

Michael başını salladı ama Maggie ona inanmadığını hissetmişti. “Asıl ben senin için üzgünüm.”

Michael geri çekildi. “Benim için mi?”

“Elbette. Ne de olsa şimdiden tüm sırlarını biliyorum.”

Maggie’nin bu iğneleyici sözleri Michael’ı can evinden vurmuştu. Gücünü toplayıp viskisinden bir yudum aldı. “Ah, ben de aynı şekilde hissediyorum ama. Sizin deyi-minizle içim dışım bir.” Elini havada sallamasıyla birlikte alyansı parıldadı.

İlginin kendi üzerinden kalkmasıyla Maggie keyifle mırıldandı. “Senin sana destek olan, birbirine bağlı bir ailen olmuş. Senin değişimle paran da var, başarın da. Buna rağmen bir haftalığına seni seviyormuş gibi davranacak bir kadın bile bulamıyorsun. Annen tabii ki gelenekleri korumak konusunda ısrarcı olacak. Geçmişte bir tane bile ciddi ilişkin oldu mu?”

Michael’ın kömür karası gözleri öfkeyle parladı.

“Birileriyle çıkıyorum,” diye soğuk bir biçimde yanıtladı. “Bugüne dek doğru kişiyi bulamamış olmam artık hiç şansım olmadığı anlamına gelmez.”

“İyi toplarladın. Peki ne arıyorsun Count? Nasıl bir kadın seni rahatını bozup bir düzen kurmaya itebilir?”

Michael bir şeyler homurdanırken, Maggie şovun tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. “Bir düzen kurup annemi memnun etmek isterim,” dedi sonunda. “Kendimden taviz vererek değil ama. Görüyorsun ya *cara*, ben senin imkânsız olduğunu söylediğin aşka inanıyorum. Yalnızca onu bulmanın zor olduğunu düşünüyorum ve daha azıyla yetinmeyi de reddediyorum.”

“Yani yatağa attığın tüm kadınları macera için mi, zevk için mi, yoksa doğru kadın olduğunu umduğun için mi baştan çıkarıyorsun?”

Maggie’nin düello daveti karşısında Michael’ın gözleri parladı. Yine çift yönlü yeteneğini kullanmış, etkileyici bir

erkekten oyun oynamayı reddeden bir adama dönüşerek onu etkilemeyi başarmıştı. “Umuyorum. Onları yatağa atıyorum, zevk almaları için çabalıyorum ve sabah olduğunda daha fazlasını isteyeceğimi umuyorum.”

Maggie’nin nefesi boğazında düğümlendi. Michael’ın sözleriyle akşamları şeytanları kovup, sabah ışığı altında dimdik ayakta duracak birine yönelik arayışının ne kadar boş olduğu kulaklarında yankılanırken, etrafındaki her şeyin titrediğini hissetti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi ama bu defa tansiyonunu yükselten panik değildi.

Tansiyonunu yükselten Michael Conte’ydi.

Parmaklarıyla kadehinin narin sapını sımsıkı kavradı. Michael’ın bedeni etrafında titreşen şehvet onu içine çekip ağına düşürdü. Michael ise onun aniden değişen tavrına bakakalmıştı. “Bu sana da oluyor, değil mi?”

Bu zor soru Maggie’yi ürküttü.

“Onları sonunda daha fazla şey hissedeceğini umarak, yalnızlıktan kaçmak için yatağa atıyor musun? Sabahları kendine yine yalan söylediğini bilerek, midende berbat bir hisle uyanıyor musun? Yalnızlığın kaderin olup olmadığını merak ediyor musun? Derinlerde bir şeylerin seni alıkoymadığını düşünüyor musun?”

Lanet olsun, evet.

Maggie’nin aniden gözleri doldu. Rezilce ağlama korkusuyla kendini kontrol altına almak için çabaladı. Bu adama karşı asla böyle bir zayıflık ve istek duymamalıydı. Onu yatağa atmak ve sırlarını sorgulamak için mutlaka kullanırdı bunu. Kendisini bu hale getirenin ne olduğunu, içindeki boşluğun on altı yaşındayken bir erkeğin elindeki umut dolu, iyi ve aydınlık olan her şeyi ayaklarının altına almasıyla başladığını biliyordu. Buna rağmen güçlenmiş

ve kendine göre bir intikam yolu seçmişti. Kimsenin onun cinselliğini ya da kontrolünü ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Eğer Michael onu çıplak soyarsa geriye hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Bu yüzden gülümsedi ve kadehini kaldırdı. “Üzgünüm Count. Ben onları yakışıklı oldukları için yatağa atıyorum. Yine de paylaştığın için teşekkürler.”

Sert sözleri beklediği sonucu vermişti. Güneşin üzerinden fırtına yüklü bir bulut geçip tüm ışığı kapatmış gibi, aralarındaki samimiyet yok oldu. Michael’ın gözleri pişmanlık ve hayal kırıklığıyla parlarken, Maggie’nin midesi bulanmaya başlamıştı. Kısa bir süreliğine bir erkekle arasında daha önce hiçbir şekilde, yatakta bile hissetmediği bir yakınlık oluşmuştu.

“Anlıyorum. Öyleyse oyunu kurallarına göre oynayalım, değil mi?”

Maggie yanıt vermedi. Bilinçli hareketlerle dergiyi eline aldı ve onu duymazdan geldi. Michael ne demek istediğini anladı ve ilerleyen birkaç saati sessizlik içinde geçirdiler. Sonunda hoparlör açıldı ve pilotun sesi duyuldu.

“Efendim, on beş dakika içinde Orio al Serio’ya inmiş olacağız. Lütfen emniyet kemerlerinizi bağlayın.”

Michael düğmeye bastı. “Teşekkürler Richard.”

Kemerlerini bağladılar. Maggie içinde hissettiği tuhaf ağrıyı görmezden gelerek şarabını bitirdi.

Michael evinin karşısındaki dolambaçlı tepelerde ilerlerken, yanında oturan kendinden emin kadına baktı. Üstü

başı birbirine karışmıştı, kızıl saçları darmadağın bir halde havada uçuşuyordu ama bundan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sımsıkı kapadığı dudakları Michael'a derin düşüncelere daldığını, muhtemelen ailesiyle tanışacak karaktere bürünmeye çalıştığını hissettiriyordu. Son yirmi dört saat boyunca Maggie Ryan hakkında çok şey öğrenmişti.

Ne yazık ki hakkında öğrendiği birkaç şey, içinde daha fazlasını öğrenme isteği doğurmuştu.

Önünde beliren yeşil ağaçlar ve kahverengi toprak Michael'ı, ruhunu ısıtarak karşıladı. Ailesi nesillerdir bu topraklara sahipti ve hepsi ona kalacaktı. New York City'ye gittiği ilk günden beri orada başarılarıyla adından söz ettirmek istediğini biliyordu. Babası onu, amcasını ziyarete götürmüştü. Manhattan'ın karmaşası onu daha o zaman büyülemişti. Ne yazık ki bu kalabalık ve kaos ortamı onun özel hayat ve toprak ihtiyacını karşılamamıştı. La Dolce Famiglia'yı Amerika'ya doğru genişletmeye karar verdiğinde, Manhattan'a duyduğu heyecanı, daha düzenli bir hayat sunan bir yere feda etmişti. Kuzeye doğru ilerlediğinde, Hudson Vadisi'nin görkemli dağlarında gizli bir mücevher kendini göstermiş, Michael da nihayet evi olarak görebileceği yeri bulduğunu anlamıştı.

Her ne kadar New York'ta mutlu olsa da, doğduğu yer her zaman için ona farklı bir güç vermişti. Ona kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatıyordu. Kendi topraklarında hiçbir saçmalık ya da düzenbazlık yoktu. Teknoloji, para ve rekabetçi iş hayatıyla dolu dünyasında kendine asıl önemli olan şeyleri hatırlatması gerekiyordu.

Surlarla kaplı Bergamo şehri ona kale duvarları arasında saklı duran bir hazineyi anımsatıyordu. Zarif bir şekilde

Alplerin eteklerine yerleşmiş, aşağı ve yukarı mahallelere bölünmüş olan bu yerde, eski ve yeni dünya mükemmel bir biçimde birbiriyle buluşuyordu. Michael, *Città Bassa*'dan *Città Alta*'ya doğru ilerlerken spor arabasının verdiği hafiflik hissinin ve bu canlı şehrin yerini sessiz bir kasabaya bırakmasının tadını çıkarıyordu. Eve yaklaştıkça içi huzur ve mutlulukla dolup taşıyordu.

Havadaki misk kokulu sandal ağacı esintisini fark etti ve koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Maggie hakkındaki her şey cinsel karşıtlıklarla doluydu. İçindeki avcı ruhunun derinliklerine dalıp onun böyle olmasına neyin sebep olduğunu bulmak istiyordu.

Sırrını açıkladığında Maggie'nin yüzünde beliren afallamış ifade göğsünü deliyordu. Boş yere kendini tamamlayacak bir kadın aradığından hiç söz etmemişti. Ne de olsa çoğu erkek buna güler, kadınlarsa kalbinin önündeki engelleri kaldırma çabasına girişirdi. Maggie onu çok öfkelen-dirmiş, kelimeler ağzından fırlayıvermişti. Ancak anladığını açıkça belli etmesi, Maggie'nin de kendi derin özlemine ortaya çıkarmıştı.

Tepenin zirvesine ulaştı, taş villanın yanında durdu ve motoru kapattı. "Onlar koş a koş dışarı gelene kadar birkaç dakikamız olacaktır."

"Eviniz güzelmiş ama beklediğim milyarder köşkü gibi değil."

Michael aile evlerinin sadeliğine onun gözünden baktı ve iç çekti. "Annem taşınmayı kabul etmiyor. Ona kendisine layık bir şato inşa etmek istedim ama bana gülüp geçti. Ailesinin topraklarından ve babamla yaşadıkları evden ayrılmak istemediğini söyledi."

"Onu şimdiden sevdim."

“Yardım almayı bile reddetti. Ne uşağı var, ne de aşçısı. Annem kiliseye gittiğinde gizlice içeri girip temizlik yapacak bir kadın ayarladım.” Başını salladı. “Ah, hazır mısın?”

Maggie’nin yüz ifadesi kayıtsız ve soğukkanlıydı. Yine de yeşil gözlerinde küçük bir kararsızlık parıltısı görölüyordu. Michael elini tuttu ve parmaklarını kenetledi. Maggie’nin nefesini kulaklarında hissetmesiyle birlikte pantolonunda gözle görölür bir kabarıklık oluşmuştu. Onun dokunuşlarına nasıl da karşılık veriyordu! Belli belirsiz bir titreşim onları birbirlerine çekerken, Michael’ın yaşamak istediğı, ama hiçbir zaman yaşayamayacağını bildiğı derin fiziksel bir tatmin duygusu vaat ediyordu. Maggie’nin koyu pembe tırnakları avuç içine geçmişti, onun başparmağıysa tepkisini ölçmek için Maggie’nin hassas nabız noktasına basıyordu. Evet, onu baştan çıkarmıştı. Yine de Maggie teslim olmayı reddetti ve kayıtsız bir tavırla başını salladı.

“Hadi, başlayalım,” dedi.

Maggie arabadan çıktığı anda kapı açıldı ve Michael’ın kardeşleri taşı yoldan koşarak yanlarına geldiler.

Mükemmel bir ahenk içinde kendilerini Michael’ın kollarına attılar. Kardeşlerine sarılırken Michael’ın her yanından neşe saçılıyordu. Alınlarına birer öpücük kondurdu ve nasıl göründüklerine baktı.

“Hepiniz hatırladığımdan çok daha güzelsiniz.” Kalın siyah saçlara, keskin yüz hatlarına ve koyu renkli gözlere sahip iki güzel kadın duruyordu karşısında. Venezia’nın göz alıcı bukleleri çıktığı erkeklerin birçoğunun niyetini sorgulamasına, Julietta’nın bağımsız tavırlarıysa uykusuz geceler geçirmesine sebep olmuştu. Bu iki kız kardeş dikbaşlı ve oldukça şımarıktı, ama aile kurallarının gerektir-

diği gibi daima son sözü söyleyen o olur, onlar da boyun eğerdiler. Yirmi üç yaşındaki Carina geç olgunlaşmıştı. Boyunu ve buklelerini bol kıyafetinin altına saklamaya çalıştığı sırada, Michael bir anda onun tuhaf, kambur duruşunu fark etti. Bu hassas yaşlarda yanında olamadığı için içini pişmanlık kapladı.

Bunu söylediğinde Carina kıkırdarak karşılık verdi, diğer iki kız kardeşiye gözlerini devirmekle yetindiler.

“Karını da böyle mi tavladın?” diye sordu Venezia. “Gönlümüzü basmakalıp iltifatlar ve tatlı gülücüklerle mi alacaksın? Hem aylardır ziyarete gelmiyorsun, hem de hiçbir ön hazırlık olmadan annemin karşısına yeni karını çıkarıyorsun.”

Carina sırayla kardeşlerine ve ani bir huzursuzlukla dudaklarını kemirmekte olan Maggie’ye baktı.

“Öfkene hâkim ol Venezia,” diye emir verdi Michael. “Belki ailem için en iyisini yaptığımı karım senden daha iyi anlıyordur.”

Maggie büyük adımlarla arabadan uzaklaşırken kalçaları ahenk içinde sallanıyor, parlak saçları omuzlarından aşağı dökölüyordu. Tüm kalbiyle desteklediğini belirtmek istercesine Michael’ın yanında durdu. “Bu arada ben Maggie, abinizin yeni eşiyim. Ayrıca hayır, beni iltifatlarıyla tavlama. Daha eski yöntemler kullandı.” Dramatik bir etki vermek için duraksadı ve dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kıvrırdı. “Mükemmel bir sevişme gibi.”

Ölüm sessizliği içinde tek duyulan şey kuşların cıvıltısıydı. Michael dehşet içinde gözlerini kıstı. Onu öldürecek. Büyük kardeşleri ağızları açık bir şekilde Maggie’ye bakıyorlardı. Carina güçlükle nefes alıyordu.

Nasıl olmuştu da onu kontrol edebileceğini düşünmüşü?

Venezia bir kahkaha patlattı. Julietta ona hayranlıkla baktı. Carina ise yeni kahramanıyla tanışmış gibi görünüyordu.

Durumu idare etmek konusunda tecrübeli olan Michael, tüm bu konuşulanları unutturmak için uygun bir cevap arayışına girdi.

“Bir erkeği köleye çevirmek için cinselliği kullanmanın hiçbir sakıncası yok.” Kapının olduğu yönden tanıdık bir ses yankılandı ve ince bir silüet onlara doğru ilerlemeye başladı. “Asıl önemli olan sonrasında onunla ne yaptığın. En azından sen onunla evlenip dürüst davranmasını sağladın.”

“Anne?”

Herkes bu kısa boylu kadının işlemeli tahta bastonuyla ilerleyişini izlemek için o yöne döndü. Attığı her adımda yere vuran bastonu Michael’ın omurgasında titreşimler yaratan otoriter bir ses çıkarıyordu. Uzun, gri saçları her zamanki gibi arkadan toplanmış, güneş, yanık teninde kırışıklıklar yaratmıştı. Yetiştirdiği dört çocuğun dördü de kendi boyunu aşmış ve babalarına çekmişti ama sesi hâlâ yoluna çıkan ya da onu hayal kırıklığına uğratan herkesi dehşete düşürmeye yetiyordu. Üzerinde rahat bir pantolon ve sade, beyaz bir bluz, ayağında sandaletler ve omuzlarında bir şal vardı. Gelip önlerinde dikildi. Dudaklarını kıpırdattı ama keskin bakışlarla Maggie’yi incelerken yüzünde hiçbir keyif ifadesi belirmedi. Dakikalarca konuşmasını beklediler. En sonunda sessizliği delen Maggie oldu. “Sinyora Conte, sonunda sizinle tanışmış olmaktan

onur duyuyorum.” Ses tonundan büyük bir saygıyla konuştuğu anlaşılıyordu. “Oğlunuz ilişkimizden sizi daha erken haberdar etmeyerek büyük aptallık etti. Onun adına özür dilerim.”

Annesi başını salladı. “Özrünü kabul ediyorum. Aileme hoş geldin.” Maggie’yi iki yanağından öptü, sonra da kaşlarını çatı. “Çok zayıfsın. Şimdiki genç kızların hepsi çok zayıf. Buna derhal bir çözüm bulacağız.” Başını sert bir tavırla çevirdi. “Kızlar? Siz yeni kız kardeşinizle tanışmadınız mı?”

Kız kardeşleri Maggie’yi sarılıp öperken, Michael’ın üzerindeki gerilim azalmıştı. Dakikalardır tuttuğu nefesi ağzından boşaltıp annesini kucakladı. Vücudunun narinliği sert bakışlarına hiç uymuyordu.

“Merhaba anneciğim.”

“Michael, sana çok kızgınım ama hesabını daha sonra soracağım.”

Michael kıkırdadı ve parmağını annesinin kırışık yanaklarında gezdirdi. “*Mi dispiace*. Söz veriyorum sana kendimi affettireceğim.”

“*Sì*. İçeri gel, yerleş.”

Evindeki tanıdık görüntüler ve kokular hislerini canlandırdı. Eğimli toprak çatıya, dövme demirli balkonlara ve ön kapının iki yanındaki zarif taş sütunlara baktı. Açık sarı ve kırmızı zeminler canlı renklerdeki kır çiçekleriyle süslenmişti. Tepenin üzerinde yer alan üç katlı ev, iki hektardan da geniş, yeşil bir arazi üzerinde yükselen bir kraliçe gibi görünüyordu. İşlemeli taşlardan yapılmış yollar yemyeşil bahçelerin ve yürüyüş yollarının çevrelediği gizli bir terasa ve havuza gidiyordu. Alpler uzaktan parıldıyor, karlı tepeleri balkondan görülebiliyordu.

Kız kardeşlerinin Maggie'nin etrafında toplandığı sırada, Michael kapıya doğru ilerleyip sarımsak, limon ve fesleğen kokusuna yakalandı. Tertemiz parlayan seramik fayanslar, çam ağacından yapılmış dolapları ve ağır mutfak masasını ön plana çıkarıyordu. Taze bitkilerle, domateslerle, tencerelerle ve tavalarla dolu mutfak, devasa tezgâhlarla çevrelenmişti. Hamur işlerinin ve leziz kremlerin tatlı cazibesini keşfettiklerinde, bunun annesinin uzmanlık alanı olduğunu anlamışlardı. Anneleri yeteneğini tüm çocuklarına aktarmıştı ama hiçbirisi onun kadar uzman değildi, bu yüzden de pastane imparatorluklarını yönetmek için en ünlü aşçılardan yararlanıyorlardı. I lepsi iş konusunda babalarının genlerini taşıyordu ama anneleri onları hiçbir zaman olmadıkları biri gibi davranmaya zorlamamıştı.

Kendi hayallerini hatırlamak Michael'ın hafızasının her bir yanını kemiriyor ama o, pişmanlıklara yenik düşmeyi reddediyordu. O zaman da, şimdi de.

Daima.

Maggie'ye bir bakış attı. Orada durmuş kız kardeşleriyle konuşuyor, şok edici girişinin ardından şimdi kendini beğenmiş, rahat tavırlar sergiliyordu. Belli ki tüm bu mas-karalığı kabul etmesine karşılık olarak Michael'ın tuhaf hareketlerini hoş karşılayacağını düşünüyordu.

“Maggie, seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Maggie sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi bir bakış attı ve kaşını havaya kaldırdı. Michael da sessizce güldü.

“Bavulunuzu odanıza getirin,” diye emretti annesi. “Sizin için hazırlattım. Yerleştikten sonra bahçede buluşup kahve içer, bir şeyler atıştırırız.”

“Sı.”

Michael bavulu arabadan çıkardı, eve doğru yürüdü ve

Maggie'ye el hareketleriyle kendisini izlemesini söyledi. Maggie kız kardeşlerinin yanından ayrıldı ve birlikte merdivenleri çıkarak odalarına vardılar. Michael bavulu yere bıraktı, topuğuyla iterek kapıyı kapattı ve Maggie'yi karşı-sına aldı.

“Haftamıza çok eğlenceli bir başlangıç yaptık *la mia tigrotta*. Yine de bence artık burada kuralları kimin koyduğunu anlamamanın vakti geldi.” Bir adım daha yaklaşıp önünde dikildi. “Şimdi.”

Dördüncü Bölüm

Neredeyse iki metre boyunda, huzursuz bir adam önünde dikiliyordu. Her ne kadar ona dokunmamış olsa da, Maggie'nin vücudu taş gibi kaskatı kesilmişti. Michael'ın bilindik, rahat tavırlı çekiciliği gitmiş, havada tehlikeli bir enerji dolaşmaya başlamıştı. Gerçekten de sinirlendirmişti onu. Ne yazık ki sinir uçlarında, korku yerine heyecan dolaşıyordu.

Kim bilir yatakta nasıldı? Çıplak, kaslı ve... talepkâr.

Maggie genellikle hiçbir baskın yönü ya da kontrol eğilimi olmayan erkeklerden uzak dururdu ama Michael onu korkutmuyordu. En azından kötü anlamda. Maggie'nin dudakları işi bir adım ileriye götürmek için bilinçsiz bir şekilde aralandı. Michael'ın damarlı gözleri önce dudaklarına yöneldi, ardından kapandı. Maggie onun tadına bakabilmek için çıldırıyordu. Dilini ağzının içinde gezinirken, kalçalarını kendi kalçalarına dayanmış halde hayal ediyordu.

Bir kalp atışı kadar süre geçti. Bir kalp atışı daha...

Maggie kendini engelleyemeden kelimeler ağzından kayıp gitti. "Sorun nedir Count? Dilini mi yuttun?"

Michael geriye döndü. Uzaklaşması Maggie'nin vücudunun rahatlamasını sağlasa da, tehditkâr sözleri omurgasını titretmeyi başarmıştı. Maggie kaçırılan bir fırsatın yarattığı yoğun hayal kırıklığı hissini görmezden geldi.

"Dikkatli ol, *cara*. Benimle oynamak eğlenceli olabilir ama sonunda yorgun düşersin."

Maggie homurdandı. "Çok sevdiğim erotik romanlardaki karakterler gibi konuşuyorsun. Ama ne ben senin hizmetçinim, ne de sen benim efendimsin bebeğim. Oynadığım kumarı kaybettim, o kadar. Daha en başında ailene uyum sağlayamayacağımı fark ettim, o yüzden de kendimi rahat hissetmediğim bir role girmeme gerek yok. Er ya da geç benim İtalyan geleneklerine uygun, mükemmel bir eş olmadığımı anlayacaklardı. Çok uyanık bir annen var."

"Annem hasta, bu yüzden lütfen dikkatli ol."

"Ah, olamaz Michael. Nesi var?"

Michael derin bir iç çekti ve ellerini Maggie'nin yüzüne götürdü. "Eklemlerinde sorun olmasının yanı sıra, kalbi de çok hassas. Gerginlikten uzak durması ve hareketlerine dikkat etmesi gerekiyor, bu yüzden ziyaretimiz boyunca onu memnun etme niyetindeyim." Kaşlarını indirdi. "Umarım sen de öyle yaparsın."

"Bir haftalığına iyi biri gibi davranabilirim."

"Gözümle görmeden inanmam," diye mırıldandı Michael. "Seni öptüğümde beni azarlamamaya dikkat et." Düşünceli görünüyordu ama Maggie neredeyse huzursuzluktan boğulmak üzereydi. "Aslında belki de seni tam

burada öpmeliyim. Tam şu anda. Alıştırma olsun diye tabii.”

Maggie kızgın bir yılan gibi tısladı. “Bir erkek beni öptüğünde yerimden sıçramamayı başarabilirim.”

“İkna oldum.” Michael ona doğru sokuldu ve kişisel alanına girdi. Vücudunun sıcaklığı Maggie’nin içine işliyordu. “Tek bir hatamızla bir çuval incir berbat olabilir. Bunu kaldıramam. Özellikle de öncesinde vereceğim küçük bir öpücük durumu değiştirecekse.”

“Rol yapmakta gerçekten başarılıyım,” diyerek alaycı bir gülümseme savurdu Maggie. Büyüleyici misk ve erkek kokusu, ona bir kez denemekten zarar gelmeyeceğini söylüyor gibiydi. Michael’ın blöf yaptığı düşüncesi kalbinin teklemesine sebep oldu, bu da yalnızca daha da huzursuz hissetmesini sağladı. “Seninle öpüşmenin ilgimi çekmediğini hiçbir zaman hiç kimse bilmeyecek. Deneme sürüşü yapmamıza gerek yok.”

Michael sessizce onu izlerken, Maggie rahatlamaya başlamıştı. “Hadi teoriyi test edelim öyleyse, ne dersin?”

Michael’ın onu omuzlarından tutup öne doğru çekmesiyle Maggie, bir kas yığınınına çarptı ve otomatik bir karşı koyuşla Michael’ın göğsüne yönelen elleri onu geri itti. Dirençle karşılaşınca parmaklarıyla Michael’ın tişörtünün yumuşak kumaşını kavradı. Kendi ayaklarının hemen önünde duran Michael’ın ayakları, dengesinin bozulmasına yol açıyordu. Dudakları yalnızca birkaç milim önünde duruyordu.

“Çek ellerini üzerimden.” Maggie’nin alnından boncuk boncuk terler akıyordu. Ya tüm kontrolü elinden bırakıp aptal gibi görünseydi? Ya o dolgun dudaklar kendi

dudaklarında gezinirken inleseydi? Ona karşılık veremezdi. Ona—

“Neden bu kadar gerginsin?” Michael’ın gözlerinde alaycı bakışlar geziniyordu. “Bunu daha önce milyonlarca defa yaptın, unuttun mu?”

“Çekiştirilmekten hoşlanmıyorum,” diye karşılık verdi Maggie.

Michael’ın dudakları aralandı. Sesine, Maggie’ye müthiş bir haz vaat eden bir kısıklık getirdi.

“Belki de bugüne kadar doğru kişi tarafından çekiştirilmemişsindir.”

“Bırak beni. Kadınları gerçekten böyle mi etkiliyorsun? Çünkü eğer öyleyse gerçekten hepsi aptallar diyarından geliyor olmalı. Çek ellerini—”

Aniden dudakları buluştu.

Sıcak, yumuşak ağız kelimelerin öfkeli akışını durdurdu ve Maggie’nin aklından bu öpüşme dışındaki tüm düşünceleri alıp götürdü.

Maggie’nin hisleri adeta kısa devre yapmıştı. Öpüşmek ve bir şeyler paylaşıyor olmak daima hoşuna giderdi ama Michael’la her şey çok farklı görünüyordu. Vücut ısısı ona içten içe sevdiği Alacakaranlık filmlerindeki kurt adamları hatırlatıyordu. Dili adeta dudaklarındaki çizgileri inceliyor, ardından sorgusuz sualsiz ağzına giriyordu. Açgözlü davransaydı onu kendinden uzaklaştırabilirdi ama aksine, dilinin ağzında gezinişi onu baştan çıkarıyor ve oyuna davet ediyordu. Kirli sakalları çenesinin ucuna sürüyordu. Kalçaları onunkilere doğru kıvrılmış, kolları aşağıda arkasına dolanmış, kasıkları arasındaki sert çıkıntıyla buluşması için onu yukarı çekiyordu.

Maggie inledi. Michael bu inleyişi yakalayıp biraz daha derinlere iterken, o da ağzını açıp teslim oldu. Michael, kendisine bir şans verdiği takdirde bedenini nasıl da zevkle dolduracağını hatırlatırcasına adeta üzerine saldırdı. Maggie uzaklaşıp öpüşmenin kontrolünü ele geçirmeye çalıştı ama bir yandan zihni bulanıklaştıkça, bir yandan da vücudu soğumaya başlamıştı. Adımı mırıldanmasıyla tüm benliğini Michael'a teslim edip öpücüklerine karşılık verirken bacakları titriyordu.

Ne kadar zaman geçmişti? Birkaç dakika mı? Bir saat mi? Michael sonunda, sanki aralarındaki teması sonlandırıyor olmaktan pişmanlık duyar gibi yavaşça geri çekildi. Maggie o an kendinden nefret etti. Onu tokatlamak ya da ukalaca yorumlar yapmak yerine çaresizce gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Dilini kalın üst dudağında gezdirdi.

Michael hafifçe inledi. Göğsü düzensiz nefes alışverişlerle kalkıp iniyordu. "Haklıymışsın," dedi nazikçe. "Gerçekten çok iyi numara yapıyorsun." Maggie aniden kendini çekti ve yanaklarının kızarmamış olması için dua etti. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "Sana söylemiştim."

Michael geriye dönüp odanın köşesindeki bavulu eline aldı ve dolabın kapağını açtı. "İkimiz için de bolca yer var. Bu hafta boyunca burası bizim odamız olacak."

Gerçekler bir anda Maggie'nin yüzüne çarptı. Kraliyet mavisi kilimler, kiraz kerestesinden yapılmış mobilyalar ve gösterişsiz, zengin ayrıntılar odaya rahat ama erkeksi bir hava vermişti. Odanın tam ortasında duran yatağın şık görüntüsü, koyu kırmızı bir yorganla tamamlanmıştı. Gözlerini beklediğinden daha küçük görünen yatağa dikti, odada koltuk ya da tüylü bir halı bulunmadığını fark etti.

Aynı yatakta dip dibe yatacaklarını bilmek sinirlerini gerdi. Tanrı aşkına, basit bir öpücük bile eriyip gitmesine sebep olmuştu. Uykusunda ona yaslanırsa ne olacaktı? Ya parmakları kazayla şu biçimli kaslardan birine çarpar ve aptal gibi görünmesine sebep olursa?

İçinde bulunduğu durumdan dolayı içini huzursuzluk kapladı. O da en iyi bildiği şeyi yaptı.

Saldırıya ilk geçen olmak. "Güzel yatak."

Michael boğazını temizledi. "Bunu kabul eder misin? Yoksa yere bir battaniye de serebilirim."

Maggie gözlerini devirdi. "Ben büyük bir kıyım, Count. Kendi tarafında yat, yeter. Ben solda yatacağım."

"Nasıl istersen."

"Horlamazsın, değil mi?"

Michael'ın gözlerinde bir keyif pırıltısı belirdi. "Daha önce hiç bu yönde bir şikâyet almadım."

"Pekâlâ, sana yalan söyleyip söylemediklerini bildiririm, ileride işine yarar."

Michael banyoyu ve balkona çıkan cam kapıyı işaret etti. "İstersen biraz toparlanıp hazır olduğunda aşağıya gelebilirsin. Sana evin geri kalan kısmını gösteririm. Milano çekimlerin ne zaman?"

"Yarın. Günün büyük bölümünü orada geçireceğim."

"Pekâlâ. Öğleden sonra oraya gelip seninle buluşurum, konsoloslukta *Atto Notorio* ve *Nulla Osta* belgelerimizi düzenleriz. Şahitleri ayarladım bile. Tüm belgelerini yanında getirmeyi unutma. Annem işi ertelemeye çalıştığımızdan şüphelenmesin diye torpil yaptırmak zorunda kaldım."

Maggie yutkundu. "Bir papazı bizi evlendirmeye ikna etmenin imkânsız olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum?"

“Son dakikada bir papazı nikâh kıymaya ikna etmek oldukça zor, annem de ancak bu tür bir evliliği kabul ediyor. Bir hafta içinde onaylanmasının imkânı yok.”

“Pekâlâ.”

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Michael üstünü düzeltirken kot pantolonunun kumaşı erkeklik merkezinde toplandı. Siyah tişörtü omuzlarının ve göğsünün genişliğini saklamıyordu. Siyah tüylerle kaplı kash kollarını da. Davetkâr vücudu özgüvenini doğrularken, Maggie’nin kasıklarında ve göğüs uçlarında ateşler yanıyordu.

En son ne zaman bir erkek onu bu kadar baştan çıkar-mıştı? Belki de tüm bunların sebebi aralarındaki kovalamacaydı. Kadınlar daima sınırları zorlayan erkekleri seçerdi. Özellikle de bu erkeklerin başka kadınlara ilgi duyduğu aşıkârsa.

Değil mi?

“Maggie? İyi misin?”

Tüm bu hisleri üzerinden attı ve olanlardan yaşadığı *jet lağı* sorumlu tuttu. “Elbette. Şimdi duşa gireceğim. Aşağıda görüşürüz.”

Michael başıyla onayladı ve arkasındaki kapıyı kapattı.

Maggie homurdanarak kıyafetlerini hızla değiştirmek için bavuluna yöneldi. Tek yapması gereken kendini rezil etmeden yedi gün boyunca idare edebilmektir, sonra Michael Conte’den kurtulmuş olacaktı. Evde onun Alexa’ya asılması konusunda endişelenmesi gerekmeyecek, tüm ailesi ona kalacaktı.

Gözleri önündeki acı görüntü onun bir yalancı olduğunu haykırıyordu. Son yıllarda Michael’a alışmıştı. Hem de çok. Üstelik bu hain, siyah gözlere her baktığında yaşadığı

ğı aşağılanmışlık duygusu tekrar zihninde parlıyor ve onu kıvrandırıyor.

Banyo oldukça küçüktü ama içinde geniş bir mermer küvet ve bir duş bölümü vardı. Hızlıca bir duş alıp küvet keyfini bir sonraki sefere ertelemeye karar verdi. Acı veren su damlalarının altına girdi ve sıcaklığın gergin kaslarını rahatlatmasını bekledi. Birçok iş arkadaşının zorla ayarladığı görücü usulü buluşmalara alışkın olduğundan, Alexa onun için mükemmel erkeği bulduğuna yemin ettiğinde hiç şüphelenmemişti. Sıradan bir adam beklentisiyle pahalı, seçkin İtalyan restoranına girişini hatırladı. Biraz kibirli bir adamla karşılaşmayı bekliyordu. Biraz fazla yumuşak. Belki biraz fazla çekici.

Yanılmıştı.

Çekicilik kısmı dışında.

Maggie vücudunu keselerken hatıraları aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yine de görüntüler gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu. Elleri buluştuğunda aralarında oluşan, sıkıştırılıp şişelenmiş, daha sonra da patlamak üzere serbest bırakılmış bir yıldırıma benzeyen o anlık bağ. Neredeyse yerinden sıçramasına sebep olmuştu. Neredeyse. Ördüğü duvarlar sağlam duruyordu ama Michael’ın konuşması onu içine çekmiş ve sıcak bir kucak gibi sarmalamıştı. Evet, nazikti, etkileyiciydi, komikti, ama onu asıl etkileyen derinlerinde sakladığı gerçeklik hissiydi.

Tatlılar geldiğinde, kendini bildi bileli hayatında ilk kez gecenin bitmesini istememişti. Üstelik Michael’ın da istemediğini hissetmişti.

Hayatta tek bir mottosu vardı, onu da tecrübelerinden öğrenmişti. Buluşmayı kontrol altına alırsan, sonuçlarını

da kontrol altına alırsın. Tuhaf bir sebepten ötürü kendini açmış ve Michael'a ruhunun derinliklerinden bir parça vermişti. Aralarında duygusal bir çekim oluşmuş, bedenini hafiflik hissi kaplamıştı. Belki de bu defa daha fazlasına hazırды. Belki de Alexa söylediklerinde haklıydı. Belki de bu gizemli yolda bir gökkuşağı, bir şelale ya da nihayet onu şaşırtabilecek, içindeki sızlayan boşluğu doldurabilecek bir şey keşfetmişti.

“Çok keyif aldım,” demişti nazikçe. “Belki bunu tekrarlayabiliriz.” Lezzetli bir tiramisuyla dolu ağzından bu cüretkâr teklif çıktığı anda neredeyse dehşet içinde dilini ısıracaktı, ama artık çok geçti.

Michael sessizce onu inceledi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Maggie.”

Adı, nazik bir okşayış gibi kulaklarından kayıp gitti, ama Michael'ın sözleri yoldan çıkan evcil bir hayvanın dişleri gibi vücuduna saplandı. Reddedilme ihtimalini hiç aklından geçirmemişti.

“Üzgünüm *cara*. Sen çok güzel bir kadınsın ve senden fazlasıyla etkilendim. Ama bence bu işin sonu hiç de iyi olmayabilir.”

İçindeki hafiflik gittikçe azalıp sönükleşmişti. Evet, bunun berbat bir durum olduğunu anlıyordu, ama hayatında ilk kez şansını denemeye niyetlenmişti. Durumu yanlış tartmış olmalıydı. Ya da aralarındaki bağı. Neredeyse gülüp geçecekti ama karşısındaki gözlerde tuhaf bir korku parıltısı belirdi ve duraksamasına sebep oldu. Michael gülümsüyordu ama Maggie, koltuğunda kımıldanışından, şarap kadehini eline alışından bile rahatsızlığını anlayabiliyordu. Neredeyse sanki bir şeyler onu evine götürmesine engel oluyormuş gibi. Neredeyse, sanki...

Farkındalık tüm bedenini sarstı. Yapbozun parçaları, kayıp yerlerine yerleşmişti. Benliğinin derinliklerinde acı hissediyor, kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. “Sorun Alexa, değil mi?” diye fısıldadı. “Ona karşı bir şeyler hissediyorsun.”

“Hayır! Alexa benim arkadaşım, hepsi bu.”

Michael uzaklara bakıyor, inkâr edişinden bile doğruları söylemediği anlaşılıyordu. Maggie'nin cildi gerildi ve aşağılanma hissi içinde ağzını kapatıp odadan kaçma isteği uyandırdı. Onunla çıkmak istemiyordu işte. Aralarında geçen konuşma ve Michael'ın yol boyunca Alexa'yla ilgili bıraktığı ipuçları zihninde dolanıp duruyordu. Alexa ne kadar mükemmeldi. Ne kadar da şefkatliydi. Ne kadar zeki idi. Maggie'ye nasıl tanıştıklarını bile sormuş, okul servisinde önce kavgaya tutuşup sonradan en iyi arkadaş olmalarıyla sonlanan ilk karşılaşmalarını ilgiyle dinlemişti. Maggie'ye hiçbir zaman ilgi duymamıştı. Bu buluşmanın asıl amacı başka bir kadın hakkında bilgi toplamaktı.

Alexa'ya âşıkı.

Utancını gizleyip gururuyla dışarı çıkacağına yemin etti. “Anlıyorum,” dedi. Kelimelerinde buz gibi bir soğukluk vardı. Tabağını ileri doğru ittirip sandalyesinden kalkarken parmakları titremedi.

“Maggie, bunun hakkında konuşalım. Lütfen buradan yanlış bir izlenimle ayrılma.”

Maggie biraz kırılğan bir şekilde güldü. “Saçmalama Count. Ben olgun bir kadınam. Reddedilmiş olmakla başa çıkabilirim. Yine de unutma, gözüm üzerinde olacak. Özellikle de Alexa'nın yanındayken.”

Michael'ın nefesi kesildi, ama Maggie'nin onunla işi bitmişti. “Sana söylemiştim—”

“Saçmalık.” Çantasını alıp omzuna astı. Gözlerini kıstı. “Görüşürüz Count.”

Kendisine bir kez daha seslenen Michael’ı duymazdan gelerek restorandan ayrıldı.

Suyu kapatıp bir havlu aldı. Michael’ın onu reddetmiş olması, kulağa her ne kadar tuhaf gelse de şimdi bile canını acıtıyordu. Onu gençliğinin yineleyen kâbuslarına sürüklemişti.

Asla yeterince iyi değildi.

Düşüncelerinden ve kötü hatıralarından dolayı öfkelenmiş olan Maggie, üzerine bir kot pantolon, yeşil kolsuz bir bluz ve deri sandaletlerini giydi. Geçmişe bakmanın anlamı yoktu. Her zaman ilişkilerini, cinselliğini ve kendi tercihlerini kendisi kontrol ederdi. Hiç kimseye karşı aşırı duygusal davranmayacağından adı gibi emindi. Özellikle de Michael Conte’ye karşı.

Saç fırçasını nemli saçlarında gezdirdi ve üzerine parlak bir ceket geçirdi. Ardından, rahatsız edici düşüncelerini aklının gerilerine iterek yeni ailesiyle tanışmak için aşağıya indi.

Evin arka odasına adım attığında herkesin dökme demir masalar ve onlarla uyumlu bar sandalyeleri etrafında toplanmış olduğunu gördü. Rengârenk çiçekler çardağı çevreliyordu. Sarı, kan kırmızısı ve mordan oluşan bir renk cümbüşü dikkatleri üzerine çekiyordu. Ilık esintinin getirdiği tatlı koku, burun deliklerinden içeri sızdı. Üzerinde melek süslemesi olan şık çeşmeden yosunlarla kaplı süs havuzuna su akıyordu. Güneş, evin Arnavut kaldırımları-

na vuruyordu. Bu huzur verici ortam Maggie’nin derhal rahatlamasını sağladı. Parmakları huzurun, masada sohbet eden İtalyan ailesinin gürültüsü altında dahi mistik bir izlenim veren görüntüsünü ölümsüzleştirmek için fotoğraf makinesini aradı.

“Margherita, gel de bize katıl.” Adının uzun halini duy-mak genelde irkilmesine sebep olurdu, ama Michael’ın annesi adını sihirli bir kelime gibi söylemiş, o da umursamamıştı. Bir numaralı kural: henüz yeni katıldığın ailenin annesini asla eleştirme.

“Grazie.”

Michael ona bir kadeh kırmızı şarap doldurdu, ardından parmaklarını onun parmaklarına kenetleyip gülümsedi. Maggie’nin kalbi tekledi, yine de sıcak bir biçimde gülümsemeyi başardı. Michael’ın kardeşleri tüm ilginç ayrıntıları dinlemeye oldukça istekli görünüyordu. Maggie kritik bir karar aldı. Hikâyeyi ne kadar hızlı bir şekilde ortaya dökerse, Venezia’nın evlenmesi o kadar hızlanacaktı.

Şarabını yudumladı. “Tanışma hikâyemizi dinlemek ister misiniz?”

Michael hayretle kaşlarını çattı. Masadaki tüm kadınlar onaylamak için seslerini yükseltti. Maggie gülümsemesini gizledi. Bu defa işler kolay olacaktı.

“Yakın arkadaşım Alexa bize görücü usulü bir buluşma ayarladı. Bu arada en yakın arkadaşımın erkek kardeşimle mutlu bir evliliği var. Bir iş yemeğinde Michael ile tanıştığında bizim birbirimize çok iyi uyacağımızı düşünmüş.” Michael’a iğneleyici bir biçimde gülümserken, gözlerindeki uyarıcı bakışları fark etti. “Tanıştığımız anda bana aradığı kadın olduğumu söyledi. Genellikle ilk buluşmada erkeklere inanmam ama Michael beni tavlamayı başardı.”

Carina iç çekerken çıkık çenesini elleri arasına aldı. “Ne kadar romantik! Neredeyse *Kader* filmindeki gibi.”

“Evet, tıpkı *Kader*’deki gibi.” Maggie, Michael’ın parmaklarını sıktı. “Bir nikah tarihi belirlemeyi planlıyorduk ama Venezia’nın da nişanlı olduğunu duyunca yıldırım nikahıyla evlenmeye karar verdik. Umarım dört dürtlük bir düğün düzenleyememiş olmamız sizi çok üzmemiştir ama ben ilgi odağı olmaktan pek hoşlanmam, bu yüzden de en iyisinin bu olacağını düşündük.”

Michael, Maggie’nin avucunu dudaklarına götürdü ve tam ortasına bir öpücük kondurdu. Maggie’nin teni karıncalandı. “*Sı*, Maggie kendinden bahsedilmesinden pek hoşlanmaz.”

Michael’ın annesinin keskin bakışları, zarif bedenine hiç uymuyordu. Huzursuzluktan göbeği gıdıklanıyordu. Bir yandan dört çocuk yetiştirip bir yandan da aile işlerini yöneten bir kadının elbette müthiş önsezileri olacaktı, Maggie de baş başa kaldıklarında dikkatli davranması gerektiğini aklına kazıdı. Hayatta güvenebileceği çok fazla şey olmadığını bildiğinden, sözlerini tutmaya özen gösteriyordu. Bu yüzden de beklentileri oldukça yüksekti.

“Sen ne iş yapıyorsun Maggie?” diye sordu Julietta. O da uzun parmaklarıyla şarap kadehini ciddi bakışlarına ters düşen bir nezaketle tutuyordu. Maggie onun *La Dolce Famiglia*’nın işlerini yöneten kişi olduğunu hatırladı. Kibar ve seviyeli görüntüsüyle Julietta, kesinlikle kardeşler arasında akılcı, ayakları yere basan kişiydi.

“Fotoğrafçım. Yarın Milano’da bir çekimim var, bu yüzden günün büyük bölümünü orada geçireceğim.”

“Ne güzel. Neyin fotoğrafını çekiyorsun?” diye sordu Julietta.

“Erkeklerin. İç çamaşırlarıyla.” Masaya bir sessizlik çöktü, Maggie omuzlarını silkti. “Elbette tasarım iç çamaşırları. Yarın Roberto Cavalli’nin çekimlerinde olacağım.”

Venezia bir kahkaha patlattı. “Buna bayıldım! Benim için bir indirim ayarlayabilir misin? Dominick yeni bir Cavalli’si olmasını çok isterdi.”

Carina kıkırdadı. Anneleri mutsuz bir şekilde iç çekti. “Venezia, Dominick’in kıyafetlerinin altına ne giydiğini bilmemiz gerekmiyor. Senin de öyle. En azından evlene kadar. *Kapış?*”

“Maggie çok yetenekli bir fotoğrafçıdır,” dedi Michael. “Tecrübelerini artıracağına eminim, özellikle de İtalya’da bu kadar çok görülecek şey varken.”

Maggie suratını astı. Michael’ın ailesinden neredeyse özür dilercesine söylediği sözler canını sıkımişti ama öfkesini bir yudum Chianti’yle birlikte içine attı. Yalnızca sevimli yavru köpeklerin ve bebeklerin fotoğraflarını çekmiyor olması, seçimlerinin daha değersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Michael, sanki onun içten içe daha fazlasını istediğini biliyormuş gibi davranıyordu. Aklından geçenlere öfkelenerek yeniden sohbete odaklandı.

Venezia gevezelik ederken, elleri dramatik hareketlerle tüm ifadelerini onaylıyordu. Maggie onu ailenin duygusal, ilgi delisi üyesi olarak değerlendirdi. Yine de çikolata gözleri neşeyle ateş gibi parlıyor, pahalı kot pantolonu, çiçekli kolsuz bluzu ve Jimmy Choo ayakkabıları içinde ışıldayan kıvrak bedeni modayı ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. Michael anlaşılan Venezia’nın aile pastanesinde çalışmamak yönündeki seçimini onaylamıyordu ama ünlü bir modacının asistanlığını yaparak ilerlettiği kariyeri, yaratıcılığını tatmin ediyor gibi görünüyordu. Maggie onu

kekleri süslerken, reklam verirken ya da hesap tutarken hayal edemiyordu.

“Düğünü burada, kendi aramızda yapmak istiyoruz,” diye devam etti Venezia. Yüzü yumuşamıştı. “Elbette bizim pastanede bir düğün pastası yaptıracağız. Eylül bunun için çok güzel bir ay.”

Julietta’nın nefesi kesildi. “İyi ama bu yalnızca üç ay sonrası demek oluyor!”

Kız kardeşi bir bakış attı. “Kendime Dominick’le bir hayat kurmak için bir an bile beklemek istemiyorum. Artık Michael da evlendiğine göre planlarımızı hayata geçirebiliriz. Ayın on beşinde şimdiden karar kıldık. Bu senin planlarına da uyuyor, değil mi Maggie? Bu arada elbette nedimelerimden biri de sen olacaksın.”

Maggie, yalanlarının yarattığı suçluluk hissinin yüzüne vurmasıyla yutkundü. Bu hissi de şarabından bir yudum daha alarak içine attı.

“Elbette. Programımı ona göre ayarlayacağım.”

Venezia bir keyif çılgılığı attı ve ellerini çırpı. “Harika. Ah, bu arada elbise alışverişimizi bu hafta yapmaya ne dersiniz?”

Julietta gözlerini devirdi. “Elbise alışverişi yapmaktan nefret ederim.”

“Öyleyse bu nefretinden kurtul. Sen benim baş nedimem olacaksın ve eğer mızızlanarak işleri berbat edersen seninle bir daha asla konuşmam.”

“Keşke!”

Maggie elmas yüzüğünü parmağında döndürürken birden elini incitti. İçinde bulunduğu durumun gerçeklerinin yarattığı panik hissiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

“Hmm, ben bugünlerde işle meşgul olacağım, Michael da bana hazır buradayken birkaç yeri göstermek istiyordu.” Gülümsemeye çalıştı ama daha çok suratını ekşitmiş olduğunu hissetti.

“Belki de bu hafta siz gidersiniz. Eğer güzel bir şey bulursanız size beden ölçülerimi veririm, benim için de bir tane sipariş edersiniz. Michael ile tekrar sizi ziyarete geldiğimizde elbiseleri göreceğime eminim.”

“Hayatta olmaz.” Venezia’nın gözleri kararlılıkla parlıyordu. “Artık sen de benim kardeşimsin ve gelmek zorundasın. Ayrıca seni hoşuna gitmeyecek bir kıyafete sokmayı da kabul edemem. Bu, bir modacı olarak tüm itibarımı zedeler.”

Julietta kıs kıs güldü.

“Maggie ile ben balayımızdayız ve biraz baş başa zaman geçirmeye ihtiyacımız var. Elbise alışverişi için sağa sola koşuşturmak benim romantizm anlayışına pek uymuyor,” dedi Michael. Maggie’ye nazıkçe gülümsedi. Maggie ise karnındaki yanma hissinin yenmeye çalışıyordu.

Carina, Maggie’ye yalvaran gözlerle bakarak “Ah, lütfen bizimle gel,” dedi. “Biz artık bir aileyiz, üstelik sizin nikâhınızın tüm heyecanını da kaçırdık. Yalnızca yarım gün.”

Maggie’nin etrafındaki duvarlar gittikçe daraldı. Nasıl olur da üzerine bir nedime elbisesi giyip düğüne katılacakmış numarası yapabiliirdi? Michael’ın ağzını açmasıyla Maggie annesinin yüzünde anlık bir bakış yakaladı.

Şüphelenmişti.

Alnına bir tutam saç düşmüş, rahatsızlığı her halinden anlaşılıyordu. Dahası, bu yaşlı kadın ortada ters bir şeyler olduğunu hissetmişti. Gerçekten de vardı. Her şeye rağ-

men Maggie bir söz vermişti, bu yüzden de numara yapması gerekiyordu.

Parmaklarını Michael'ın dudaklarına götürerek onu susturdu. Yumuşak kıvrımları, içinde bu dudakları bir kez daha kendi dudaklarına yapışmış halde görme arzusu doğurdu. "Hayır Michael. Kardeşlerin haklı." Mutlu görünmeye çalışıyordu. "Elbise alışverişi için yarım günümü ayırmayı çok isterim. Eminim çok eğlenceli olacak."

Annesi arkasına yaslandı, başını salladı ve memnuniyetle kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Maggie'nin kulaqlarında daha fazla cıvıltı yankılanmaya başlamıştı. Aklından yatağa gitmesine kaç saat kaldığını hesapladı. Sakin bir akşam yemeği ve gecenin ilk saatlerinde kendine ardı ardına yönelen ricaların ardından bir gün geride kalmış olacaktı.

Yarın tüm gün çekimde olacaktı, konsolosluğa gidip belgeleri düzenletecekti ve —ne demişti Julietta?

"Parti mi?" diye sordu Maggie. Parti sözcüğü bir an için beyninde adeta ışıklı bir tabela gibi yanıp söndü. Michael da şaşırılmışa benziyordu.

Anne Conte ayağa kalkıp bastonunu taşların üzerine yerleştirdi. "Si. Bu akşamki parti Michael. Oğlum ve yeni eşi şerefine bir kutlama düzenlemeyi ihmal edeceğimi düşünmedin herhalde? Akşam yemeği hazırlıklarına başlamalıyız."

"Max de geliyor mu?" diye sordu Carina nefes nefese.

"Si, elbette geliyor. Kuzenleriniz de öyle."

Michael bir anda irkildi, ardından Maggie'ye sakinleşmesini söylemek ister gibi bir bakış attı. Lanet olsun, adeta boğuluyordu ve sahte kocası da ağzına bir kaşık bal çal-

maktan başka bir şey yapmıyordu. Nedime elbisesi alışverişi yetmezmiş gibi şimdi bir de evlilik partisi çıkmıştı.

"Anne, bu gece gerçekten de hiç parti havamızda değiliz. Çok uzun bir uçak yolculuğu yaptık ve Maggie'nin sabah işe gitmesi gerekiyor."

Annesi bir el hareketiyle sözünü kesti. "Saçmalama. Yalnızca birkaç kişi gelip sizi tebrik edecek. Büyük bir şey değil. Neden kilerden biraz şarap çıkarıp fırına uğramıyorsun? Biraz tiramisu, biraz da siyah ve beyaz cannolilerden getir. Julietta da seninle gelecek."

Maggie yutkundu. "Imm, belki ben de—"

Anne Conte elini Maggie'nin omzuna doladı. Nezaketi yok olmuş gibi görünüyordu. Zarif kaslarından yayılan katıksız güçle omzunu ölümle tehdit eder gibi sıkılıyordu. "Niente. Sen benimle kalacaksın Margherita ve bana akşam yemeğinde yardım edeceksin."

Michael başını salladı. "Anne, Maggie pek yemek yapmaz. Amerika'da kadınların çoğu çalışır ve nasıl yemek hazırlanacağını bilmez."

Bu sözler Maggie'nin ilgisini çekti. Başıyla etrafa bakınıp bir anda parladı. "Saçmalama Count. Yemek yapabilirim." Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Beni daha sık yemeğe çıkarmanı sağlamak için yemek yapmayı bilmiyormuş gibi davrandım."

Anne Conte gururla kakhaha attı ve şaşkın Count'ı tek başına bırakarak Maggie'yle içeri girdi.

Karşısındaki dev, parlak mutfaka yaklaştığı her adımında Maggie'nin vücudunda yeni bir ter damlası ortaya çıkıyordu. Heyecandan ateşi yükselirken aklında tek bir düşünce vardı.

Bu işten sağ salım kurtulursa, onu öldürecekti.

Maggie her şeyi bırakıp çılgınlık içinde koşarak evden kaçmak istiyordu. Mutfaklardan nefret ederdi. Daha genç yaşlarında birçok aşçı, kutsal mekânlarına girdiği anda ona kötü davranmaya başlamıştı. Yine de başını dik, moralini yüksek tutmayı başaracaktı.

Yetenekli bir kadındı, bir tarife uymayı başarabilirdi. Belki de akşam yemeği kolay bir şey olurdu, böylece Michael'a inanılmaz mutfak becerilerini gösterip ağzının payını verebilirdi. Michael'ın annesi uzun, geniş tezgâhın üzerine çoktan çeşitli kaseler ve ölçüm kapları çıkarmıştı. Çok sayıda, içinde pudra gibi bir şeyler olan kavanoz düzgünce sıraya dizilmişti. Mutfak kesinlikle şu çılgın yemek programlarında yemek hazırlamak için sağa sola koşuşturulan karmaşık ortama benzemiyordu.

Maggie her zaman yemek pişirmenin zevk için değil, hayatta kalmak için yapıldığına inanırdı. Çokça para kazandığı için, gelirinin büyük bir kısmını hazır yemeklere harcıyordu. Kaşlarını çatıp onu bekleyen görev için hevesli görünmeye çalıştı.

Daha fazla şaraba ihtiyacı vardı. Eğer yeterince sarhoş olursa, kendisini bekleyen işkence konusunda daha rahat davranabilirdi.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu sahte bir neşeye.

“Makarna. Ailenin geri kalanı gelmeden hızlıca bir akşam yemeği yiyelim, ardından hamur işlerini ve kahveyi sunarız. Makarna yapmayı biliyor musun Margherita?”

Gergin kasları bir anda rahatladı. Tanrıya şükür! Bayan Conte, uzman olduğu tek yemeği seçmişti. Gece geç saatlerde sık sık makarna yapardı ve nasıl mükemmel *al dente* kıvamını tutturacağını iyi biliyordu. Başını salladı. “Elbette.”

Yaşlı kadının yüzü memnuniyetle parıldadı. “Güzel. Biraz fazla makarnaya ihtiyacımız var. Ben malzemeleri hazırladım bile.”

Devasa tezgâhın üzerinde un, büyük yumurtalar, yağ, oklava ve çok sayıda başka alet vardı. Maggie bir paket makarna ve su kaynatacak bir tencere bulmak için etrafına bakınırken Bayan Conte eline bir mutfak önlüğü tutuşturdu. Maggie yalnızca suda bir şeyler haşlamak için üzerine önlük giymesinin istenmesine burun kıvrırdı ama o da ne! Burası İtalya'ydı...

“Eminim siz Amerika'da makarnayı daha farklı bir şekilde pişiriyorsunuzdur, o yüzden istersen önce beni izle, sonra kendininkini hazırla.”

Maggie'nin zihni bir an için karmaşayla doldu ama paniğe teslim olmamayı başardı. Mavi makarna kutusu neredeydi? Bu kadın neden bahsediyordu? Artan bir korkuyla kırıksıklarla dolu ellerin yıldırım hızıyla yumurtaları kırışını, sarılarını ayırışını ve tüm malzemeleri bir kâsede karıştırışını izledi. Un, geniş bir kabın tam ortasına yerleştirilmiş, Bayan Conte yavaşça içine geri kalan malzemeleri ekleyerek hepsini karıştırmaya başlamıştı. Hamur bir mucize gibi birden ortaya çıktı. Yaşlı kadın bitmek bilmeyen dakikalar boyunca bu hamuru yoğurdu, açtı ve küçük parçalara ayırdı. Bu hipnoz edici ritüelden fazlasıyla etkilenmiş olan Maggie, bu karışımın sonunda bir yiyeceğe

dönüşebileceğine inanamıyordu. Asla ritmini bozmayan Bayan Conte ona bir bakış attı. “Hazır olduğunda başlayabilirsin.”

Ah. Lanet olsun!

Maggie önünde dizilmiş olan sayısız malzemeye bakarken gerçekler bir anda yüzüne vurdu. Ev yapımı makarna yapacaklardı! Hamuru onun hazırlaması mı gerekiyordu yani? Açılacak hiçbir kutu, ısıtılacak hiçbir sos yoktu ortada. Ondan beklenen düşündüğünden çok daha fazlasıydı ve Maggie bedeninde atak belirtilerini hissetmeye başlamıştı bile.

Derin bir nefes aldı. Bunu başarabilirdi. Bir avuç hamurun ve saldırıya geçmek için hazırda bekleyen İtalyan bir annenin onu yenmesine izin vermeyecekti. Hepsine günlerini gösterecekti.

Kavanozun kapağını açtı. Un kısmı kolaydı, ama yumurtalar ödünü patlatıyordu. Hmm, ortadan güzelce kır, kabukları birbirinden ayır, içindekiler kolaylıkla akacak... Sahte bir özgüvenle yumurtayı kâsenin kenarına vurdu.

Yumurtanın kaygan beyazı ellerine akarken, kabuğu da dağıldı. Bayan Conte’ye doğru hızlı bir bakış attığında kendisini izlemediğini, başaracağına zaten emin olduğunu anladı Maggie. İtalyanca bir şarkı mırıldanarak yoğurmaya devam ediyordu.

Maggie yumurtanın mümkün olduğunca fazla kısmını kabuktan ayırdı, geri kalanını da içinde bıraktı. Birkaç tane daha ekledikten sonra nihayet makul, sulu bir malzeme elde edebilmişti. Kısmen. Lanet olsun, Michael’ın annesi onu gözetlemeye başlamadan önce elini çabuk tutması gerekiyordu. Kâsenin ortasına bolca un döktü, ardından diğer malzemeleri ekledi.

Sıvı karışım kâsenin kenarından dışarı sıçrarken, nefes nefese kalmamaya çabalayan Maggie, dirseğiyle alnını silip etraftaki pisliği mutfak önlüğüyle temizledi. Lanet olasıca çatal bu malzemeleri çırpma yetmiyordu, bu yüzden derin bir nefes alıp ellerini kâsenin içine daldırdı.

Ah, olamaz!

Un, tırnaklarının içine giriyordu. Elindeki malzemeyi yoğururken hamura benzeyen, mucizevi bir şeyle karşılaşabilmek için dua ediyordu. Etrafa uçuşan unlar üzerinde bir toz bulutu yaratmıştı. Panikledikçe daha da hızlı yoğuruyordu. Belki de biraz daha fazla un ve bir yumurta daha eklemeliydi. Ne yaptığının farkında değildi. Derken güçlü bir çift el gelip onu durdurdu. Maggie yenilgiyi kabullenerek gözlerini kapattı. Ardından yavaşça açtı.

Bayan Conte gözlerini dikmiş, makarnaya dönüşmesi gereken başarısızlık tablosuna bakıyordu. Tezgâhtan aşağı doğru süzülerek yere akan vıcık vıcık karışımın içinden beyaz yumurta kabukları seçilebiliyordu. Etraflarında küçük toz bulutları belirip yok oluyordu. Maggie’nin mutfak önlüğü yapışkan yemek artıklarıyla, çıplak kollarıysa aslında hamur olması gereken tuhaf karışımla kaplıydı.

“Buraya kadarmış,” dedi kendi kendine Maggie. Michael ev yapımı makarna hazırlamayı beceremeyen bir kadınla asla evlenmezdi. Bayan Conte böyle bir birlikteliği asla onaylamaz, ihtimaller arasına bile sokmazdı. Gururunun son damlasıyla çenesini yukarı kaldırdı ve karşısındaki yaşlı kadının bakışlarına karşılık verdi.

“Yalan söyledim,” dedi. Bayan Conte bir kaşını anlama ya çalışırcasına havaya kaldırdı, Maggie ise sözlerine devam etti. “Yemek yapmaktan hiç anlamıyorum. Ben kuru-

tulmuş makarna alıp suda haşlarım. Sosu da mikrodalgada ısıtırım. Neredeyse her gece dışarıda yerim.”

İşte! Her şey buraya kadardı. Kendini tuhaf karşılanmaya, suçlanmaya hazırlamıştı. Oysa Michael’ın annesi bekletisinin aksine kıkırdamaya başladı.

“Biliyorum.”

Maggie yerinden sıçradı. “Ne?”

“Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Gerçekten çok etkilendim Margherita. Korkunu hiç belli etmedin. Kendini bir şeye adanmış anda, başarısızlığa uğrayacağını bilsen de sonuna kadar gidiyorsun. Oğlumun ihtiyacı olan şey de tam olarak bu.”

Bayan Conte el çabukluğuyla dökülmekte olan karışımı çöpe attı. Una boğulmuş bir halde Maggie’ye dönerek “Baştan başlıyoruz. Beni izle,” dedi.

Maggie her bir adımın kendisine ustalıkla gösterilişini izledi. Keşfetme korkusu yok olurken kendini öğrenmenin hazzına bıraktı. Ellerini hamura gömmüş, kendini hızla yoran bir güçle çalışmaya başlamıştı. Spor salonunda çalıştığı el ağırlıklarının yemek yaparken hiçbir faydasını göremiyordu. Bayan Conte’nin mükemmel karışımı yoğuran kaslı kolları ve bilekleriye hiç yorulmuşa benzemiyordu. Maggie’nin kulağına hareketli bir melodi çalındı. Michael’ın annesi bir şarkı mırıldanıyordu. İçini huzur kapladı. Daha önce hiçbir anneyle birlikte yemek yapmamış, böylesine sıcak, evcimen bir ortama kabul edilmişti. Oklavayla hamuru açıp nazıkçe genişleten Bayan Conte, bir kısmını ona verdi.

“İyi, basit bir öğünün en önemli belirleyeni, makarnanın ne kadar iyi hazırlanmış olduğudur. Hamuru parçala-

madan mümkün olduğunca incelemek şeklinde esnetmeliyiz. Sen ucunu yap.”

Maggie dudağını ısırıldı. “Bayan Conte, belki de bunu siz yapmanız daha iyi olur?”

“Hayır. Bu akşam kocana yemek hazırlayacaksın Margherita, kendi ellerinle. Bunun sebebi de senin ondan daha aşağıda olman ya da onun seni kendinden küçük görmesi değil. Tek sebebi senin ondan üstün olman. Çok daha üstün. *Kapış?*”

Sözlerinin güzelliği ve doğruluğundan büyülenen Maggie alnını sildi, cesaretini topladı ve gülümsedi. “Pekâlâ.”

Birbirleriyle hiç konuşmadan, İtalyanca şarkılar mırıldanarak, oklavanın sakinleştirici gidiş gelişlerini ve uzaktan kuşların cıvıldaşmasını dinleyerek çalıştılar. Maggie hamurları açıp açıp bozuyor ama pes etmiyordu. Nihayet elinde mükemmel genişlikte bir spagetti teli belirdi. Şekli kusursuz değildi ama ince ve yeterince şeffaftı. Bayan Conte onu elinden alıp kurutma tahtasına koydu ve dikkatle inceledi. Keyif çılgılığı tüm mutfakta yankılandı: “*Perfecto!*”

Maggie bir yandan gülümserken bir yandan da neden kendini sanki kışın ortasında Everest’e tırmanmayı başarmış gibi hissettiğini düşünüyordu.

Saatler sonra o geniş masada, önünde haşlanmış makarna ve taze domates sosu dolu kâselerle oturuyordu. Tatlı fesleğen ve keskin sarımsak kokusu havada uçuşuyordu. Masanın üç köşesinde üç şarap şişesi vardı, tabaklar da, tıpkı kitaplardaki yardımcı karakterler gibi yemek kâsele-

rinin arasına sıkıştırılmıştı. Maggie tedirginlikle Michael'a baktı. Gülecek miydi? Yemek yapmak konusunda beceriksizliğiyle ve bir ustanın yanında boş yere çabalamasıyla alay edecek miydi?

Kahkahalar, bağırışlar ve yüksek sesli tartışmalar arasında kafası karmakarışık olmuştu. Maggie daha çok mutfak tezgâhında televizyon izleyerek ya da şık restoranlarda kısık sesli sohbetler eşliğinde yenilen yemeklere alışkındı. Büyüdükçe akşam yemeklerini tek başına ya da sessizce erkek kardeşiyle birlikte yemeye başlamıştı. Oysa Michael için durum farklıydı.

O, kız kardeşleriyle şakalaşıp ailesinin sıcaklığında huzur bulabiliyordu. Maggie onun tam olarak kim olduğunun farkında olduğu için her durumda rahatlığını koruyabildiğini fark etti. Bir erkeğin bu nadir bulunan özelliğe sahip olmasına saygı duyuyordu. Karşısındaki adam hayattan keyif alıyordu, gelişmiş bir mizah anlayışı vardı. Her akşam yemeğini onunla birlikte yemek nasıl olurdu, merak ediyordu Maggie. Bir yudum şarap, gününün nasıl geçtiğine dair konuşmalar, birlikte yemek yapma, birlikte yemek yeme... Gerçek bir çift hayatı.

Michael çatalını eline aldı, makarnaları çatala doladı ve ağzına attı.

Maggie nefesini tutuyordu.

Derken keyifli bir inleme duyuldu. "Ah, anne, enfes olmuş."

Bayan Conte gülümsedi ve koltuğuna iyice yerleşti. "Asıl karına teşekkür etmelisin Michael. Tabağındaki her bir makarna tanesi onun elinden çıktı."

Michael şaşkınlıkla geri çekildi. Tabağına bakmak için başını eğmesiyle alnına bir tutam saç düştü. Ardından Ma-

ggie ile göz göze gelmek için bakışlarını kaldırdı. Gözleri tuhaf bir duygu karmaşasıyla parılıyordu. Bir damla gerilim. Bir parça gurur. Bir tutam da şükran.

Başını kaldırdı ve tüm yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kendini bir anda hiç olmadığı kadar hafif hisseden Maggie, gülümsemesine karşılık verdi. "Grazie, cara. Benim için yaptığın bir yemeği yemekten onur duyuyorum. Öyle lezzetli ki!"

Maggie başını sallayarak teşekkürünü kabul etti. Venezia nedime elbiselerinden ve düğünlerden söz ediyordu. Carina sanattan konuşuyordu. Julietta pastanede başlatcakları yeni reklam kampanyasından bahsediyordu. Michael ise sahte karısının marifetleriyle gururlanarak yemeğine devam ediyordu. Ve o anda Maggie, kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Beşinci Bölüm

Başları beladaydı.

Michael arkasından kapıyı kapatıp aylardır görmediği bir dizi akrabayla selamlaşmaya başladı. Annesinin abartacak bir şey olmadığını söylediği özel partinin bir felaketle sonuçlanacağından şüpheleniyordu. Yine de onun durumu zavallı Maggie'den iyiydi tabii. Tüm ailesi yoğun bir ilgiyle etrafını sarmıştı. Kuzenler yanlarında eşlerini, kız arkadaşlarını, erkek arkadaşlarını ve ufaklıklarını getirmişti. Yakın komşular ve yıllar boyunca Michael'ın peşinde koşan bazı kadınlar da kendilerini mağlup eden rakiplerini görmek için toplanmıştı. Michael için bu, annesinin evinde düzenlenen sıradan bir akşam toplantısıydı.

Maggie içinse cehennemin ta kendisi.

Michael başını sallayıp gülmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Maggie onun kuzenlerinden birkaçıyla odanın

bir köşesinde duruyor, esmer, yanık tenli insanlarla dolu odada kızıl saçlarıyla oldukça dikkat çekiyordu. Üzerinde kısa ve göz alıcı bir elbise vardı. Dizinin üzerinde duran eteği bacağının bir kısmını gözler önüne seriyordu. Pek uzun boylu olduğu söylenemezdi ama yedi buçuk santimetre yüksekliğindeki sandaletleriyle kuzenlerin çoğunun boyuna yetismeyi başarıyordu. Maggie'nin ayakkabıları Michael'ı tuhaf bir şekilde baştan çıkarıyordu. Neredeyse o seksi, davetkâr topukların içinde vahşi bir kedi olduğunu doğruluyor gibiydi.

Michael şarabını tazeledi ve bir gözüyle Maggie'yi takip ederek eski arkadaşlarıyla sohbet etmeye koyuldu. Sahte karısının şefkat dolu ailesini hayal kırıklığına uğratabacak soğuk bir nezaket takınacağını düşünüyordu ama ona her baktığında ya gülmekte ya da karşındakilerin anlattığı uzun hikâyeleri ilgiyle dinlemekte olduğunu fark etti. Büyülenmiş bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladı.

Elbette onun sosyal ilişkilerinde profesyonel ve rahat bir insan olduğunu biliyordu. Yine de kendini bu kadar açmasını beklemiyordu. Çocuksu tavırlarıyla sınırlı bir samimiyet sergiliyor, insanlarla arasına benliğinin bir parçası olan duvarlar örüyordu. Adeta kendini saklamak için bir örtü gibi üzerinde taşıdığı bu mesafeyi, ilk buluşmalarında restorandan içeri adım attığı anda fark etmişti Michael. Oysa bu gece daha farklı bir şeyler vardı.

Tony amcası onunla tedarikçiyle yaşadığı sorunlar, artan kira masrafları ve mal sahibi olma ihtimali üzerine sohbet etmeye çalışırken, o Maggie'yi incelemeye çalışıyordu. Başını sallayarak bir kulağıyla karşındaki yaşlı adamı, diğer kulağıyla da sahte karısını dinliyordu.

Kuzeni Brianna, Maggie'ye "Bunu nasıl başardın?" diye fısıldadı. Bu, Michael'a insanların "kanser" gibi kelimeleri telaffuz ederken seslerini kısışlarını hatırlattı. Maggie'ye yöneltilen soru kulağa hala oldukça zor geliyordu. "Michael bugüne dek hep evlilikten kaçtı. Hatta bazı konularda epey ün saldıgını söyleyebilirim."

Maggie'nin dudakları seğirdi. "Öyle mi? Nasıl bir ün?"

Brianna etrafına bir göz gezdirdikten sonra ona iyice sokuldu. Michael da Tony Amca'nın arkasına saklanmış, onları dinliyordu. "Kovalamacayı sever. Görünüşe göre kadınları baştan çıkarmaktan hoşlanıyor. Ne kadar zor bir kadınla karşı karşıyaysa onun ilgisini çekmeyi o kadar iyi başarıyor. Ardından kadın kendini ona teslim eder etmez... Bum!"

Maggie geri çekildi. "Bum mu? Ne demek bum?"

Yine aynı fısıltı başladı. "Onu ortada bırakıp gidiyor. Kalbi kırık, baştan çıkarılmış ve terk edilmiş bir halde."

Kuzeninin söyledikleri Michael'ı öfkeden deliye döndürmüştü. Nefes bile almadan konuşup durmuştu! Hiçbir zaman bir kadını kandırmamıştı, buna rağmen dedikodular Amerika'ya kadar peşinden gelmişti. Nick onu birçok defa kadınlar arasındaki söylentiler hakkında uyarmış, bir aralar Alexa'nın onun çekiciliğine teslim olacağı konusunda nasıl da endişelendiğini anlatmıştı. Michael bir adım daha attı ve onun vereceği cevabı dinledi.

Maggie dilini ısırıldı. "Ne korkunç! O halde benimle de bu yüzden evlenmiş olabilir. Ne tuhaf."

Brianna gözlerini büyüttü. "Tuhaf olan ne? Bana anlatabilirsin. Biz artık bir aileyiz. Tüm sırlarını rahatlıkla benimle paylaşabilirsin."

Maggie derin bir nefes aldı ve birilerinin duyacağından endişeleniyormuş gibi etrafına baktı. En az Brianna kadar sessiz bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "Elbette benimle evlenene kadar onunla yatmayı kabul etmedim."

Michael ağzına bir parça zeytinli sandviç attı. Kendi ne geldiğinde Maggie'nin yüzündeki haylaz gülümsemeyi görmek için başını kaldırdı. Brianna'nın koluna dokunmuş, seksi topuklu ayakkabıları üzerinde dönmüş, eteği havalanmış, mükemmel kıvrımlı kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Michael çenesini kütletirken içi ani bir istekle doldu. Dişlerini onun gergin bedenine saplayıp ağız dolusu bir ısırik aldığını hayal etti. Kolları arasına aldığı anda Maggie'nin nasıl da inleyeceğini düşünmek başını döndürüyordu. Akli başına geldiğinde Tony Amca hala homurdayıyor, Maggie ise bu defa odanın diğer yanında duruyordu.

Ne yapacaktı bu kadınla?

Daha da önemlisi, karısı rolü yapmakta olan bu kadını elde etme arzusuyla nasıl başa çıkacaktı?

Maggie'de bir sorun vardı.

Meze tabağındaki tuzlu jambondan bir parça aldı, şarabını yudumladı ve insanların arasına karıştı. Yalnızca yirmi dört saat içinde bugüne dek kaçındığı ve hor gördüğü her şeyi yaşamıştı.

Evlilikler ve kız muhabbetleri üzerine uzun sohbetler. Tamam!

Yemek yapmak, sebze kesmek ve mükemmel manikürünü mahvetmek. Tamam!

Her biri kişisel yaşantısına girip onu yargılamaya çalışan bir kayınvalide, bir elti ve birden çok kuzenle başa çıkmak. Tamam!

Öyleyse neden şu Çığlık filmindeki beyaz maske gören aptallar gibi dehşet içinde koşarak bu odadan kaçmıyordu?

Tüm bunların sahte olduğunu bildiğinden mi?

Herhalde. Başka hiçbir akılcı açıklaması yoktu çünkü. Erkek kardeşi ve Alexa ile geçirdiği zamanların dışında pek aile işleriyle ilgilenmezdi. Keyfine göre, kafasını dağıtmak istediğinde yemek yapardı. Durmadan kıkırdayıp milyonlarca soru soran bir kız sürüsüyle de uğraşmak zorunda kalmamıştı daha önce. Sessizliğe alışkındı, zamanının çoğunu sessizlik içinde geçirirdi ve daha önce pek böyle yoğun bir ilgiyle karşı karşıya kalmamıştı. Yine de onu tüm kalpleriyle aralarına almışlardı. Michael'ın kardeşlerinin her biri çok farklıydı, yine de Maggie aslında onlardan hoşlanmıştı. Gerçek insanlardı. Annesi ev yapımı makarna sosu hazırlamayı öğretirken onu hiç de düşündüğü gibi eleştirmemiş, karşısına geçip gülmemişti. İçinde bir parça, sahip olduğunu kendine bile itiraf edemediği bir parça hayata karşı öfkeliydi. Etrafında ne kadar hata yaparsan yap yine de seni sevecek bunca insanın olması nasıl bir histi acaba?

Bakışları nişanlısının kolları arasında, söylediği bir şeylere gülmekte olan Venezia'ya takıldı. Aralarındaki bağ odanın diğer ucundan bile hissedilebiliyordu ve Dominick'in yüzündeki o hayranlık ifadesi insanın içinde tek bir his doğuruyordu.

Özlem.

Maggie yutkundu. Çevirdikleri oyun ne kadar korkunç olsa da, bu mutlu çifti bir arada gördüğü anda çok doğru bir iş yaptığını anlamıştı. Hiçbir şey, özellikle de böyle eski bir gelenek onların önünde durmamalıydı. Bir erkeğin böylesine sahiplenerek, sevgi dolu gözlerle ona bakması nasıl bir histi acaba? Onu gerçekten de umursayan bir insana ait olmak?

Bu soruyu aklından çıkarıp Michael'ın yanına döndü. Tekrar oyuna katılma zamanı gelmişti. Michael mavi gözlü, kirli sakallı, oldukça çekici bir adamla birlikteydi. Alnına kalın, koyu siyah, dalgalı saç telleri dökülmüştü. Lanet olası adam ayaklı bir seks makinası gibiydi. Bir an için mankenlik yapıp yapmadığını merak etti. Carina da onların yanında duruyor, sanki güneşe bakar gibi başını kaldırmış, bu yabancı adamı seyrediyordu.

Maggie merakla Michael'ın yanında durmak için biraz daha içlerine girdi.

“Maggie, işte buradasın,” dedi Michael. “Seni arkadaşım Max Gray ile tanıştırayım. Yıllardır ailemizin bir parçası gibidir, bu yüzden onu erkek kardeşim olarak görürüm. La Dolce Famiglia için benim sağ kolum olarak çalışır.”

Seks tanrısı Max, delici bakışlarını ona çevirip gülümsedi. Ağzının kenarlarında gamzeler belirdi. Maggie jet hızıyla üzerine gelen cinsel enerjiye göz kırptı. Tuhaf bir şekilde Michael ile aralarında oluşana benzer yakıcı bir bağ değil, daha çok, böylesi göze hitap eden bir yaratıktan alınan estetik bir haz duyuyordu. Max, uzattığı elini yakalayıp sımsıkı tokalaştı.

Hayır. Hiçbir kıvılcımlanma yoktu. Tanrıya şükür! Maggie bu adama âşık olan, sonsuza dek onun gölgesi altında yaşamak zorunda kalan kadınlara acıdı.

Sonra Michael'ın küçük kız kardeşinin de aynı dertten mustarip olduğunu fark etti.

Ne kötü!

Carina henüz duygularını saklayacak yaşa gelmemişti. Tamamen yetişkin bir kadın olmasına daha çok vardı. Yüzünden Maggie'nin kalbini acıtan, içini korkuyla dolduran bir özlem okunuyordu. Geçmiş, küçüklüğünün acı hatıraları gözlerinin önünde belirdi. Masumiyetini ve mutlu sonlara olan inancını henüz yitirmediği günlerin hatıralarıydı bunlar.

Zavallı Carina. Eğer Max'e karşı bir şeyler hissediyorsa kalbinin kırılması kaçınılmazdı.

"Onu bunca zaman nerelerde sakladın Michael?" derken merakla onlara bakıyordu Max. Belki biraz da şüpheyle. "Ben sana en iyi arkadaşım diyorum ama aranızdaki ilişkiden hiç haberim olmuyor. Gazetelerin magazin sayfalarında seksi, bekâr bir milyarderin New York'ta gönlünü bir kadına kaptırdığı haberini göremiyorsak bu işte bir iş var demektir."

Ah, tabii ya. Max kesinlikle onun bir zengin avcısı olduğuna inanıyordu.

Michael homurdandı. "Görüntüğe göre magazin sayfaları benden çok seninle ilgileniyor dostum. Üstelik hatırladığım kadarıyla varlıklarımızı en son karşılaştırdığımızda bana bir milyon fark atmıştın."

"İki."

"Yine de benimle boy ölçüşemezsin ama."

"Şu İsviçre işi yarıştan geri kalmama sebep oldu sanırım. Yine de hala senden daha çok toprağım var."

Maggie gözlerini devirdi. "İkiniz de bu saçmalığa bir son verin ve ben hanginizin daha büyük olduğunu söyleyeyim, ne dersiniz?"

Michael bir bakış attı. Carina ellerini ağzının üstünde kenetledi.

"Kaynaklarım yanılmıyorsa senin de sakladığın sırlar var," dedi Michael. "Şu magazin sayfalarındaki kraliyetten birileriyle çıktığın haberine ne demeli? İtalyan soyunu yeterince iyi bulmuyor musun yoksa? Daha asil bir kana mı ihtiyacın var?"

Max başını salladı. "Serena bir iş seyahatine babasıyla birlikte gelmişti ve bana eşlik etti. Bu kadına bir servet miras kalacak, üstelik tam olarak kraliyetten olduğu da söylenemez. Babası duysa canıma okur. Bu aileye damat olarak girebilecek kadar değerli biri değilim."

Carina öfkeden titriyordu. "Bu tam bir saçmalık! Aşk yerine para için evlenen herkes mutsuzluğu hak ediyor demektir! Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Max elini göğsüne koydu. "Ah, *cara*, benimle evlenir misin? Tam aradığım gibi bir kadınsın."

Carina kıpkırmızı kesildi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudakları titriyordu. Saçmalığa bak. Abisinin kendisinden oldukça büyük olan en yakın arkadaşına âşık-tı ve mahsur kaldığı genç kız bedeni içinde, en azından şimdilik sahip olamayacağı birini arzuluyordu.

Maggie dikkatleri dağıtmak için ağzını açmıştı ki, Mi-

chael hızla onu belinden kavradı. Kız kardeşinin çenesine dokundu ve bir yetişkinin bir çocukla konuşurken takındığı şefkatli gülümsemeyle konuşmaya başladı. “Carina’nın erkeklerle ciddi ilişkiler kurmasına daha yıllar var. Önce pastanemizde hak ettiği konuma gelecek ve iş dünyasında yeterince tecrübe edinecek. Ayrıca o iyi bir kız dostum, oysa sen yalnızca kötülerle çıkarsın.”

Michael ve Max şakalarının neye mâl olduğunu anlamadan karşılıklı güldüler.

Benzi solan Carina başını eğdi. Çenesini yeniden yuvarı kaldırdığında öfkeden gözyaşları döküyordu. “Ben çocuk değilim Michael,” diye bağırdı. “Neden ikiniz de bunu göremiyorsunuz?” Arkasına dönüp koşarak odadan uzaklaştı.

“Ne dedim ki ben?” diye sordu Michael. “Yalnızca şaka yapıyordum.”

Max da bir o kadar şaşkın görünüyordu.

Maggie tiksindircesine iç çekti ve şarabının kalanını yudumladı. “Siz iki mankafa bu defa yapacağınızı yaptınız.”

“Ne yaptık? Carina hem akılsızca davrandı hem de misafirlerimize kabalık etti. Ben kötü bir şey yapmak istemişim.”

Max huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Gidip onunla konuşsam mı?”

“Hayır, bu benim sorumluluğum. Ben konuşurum.”

Maggie boş şarap kadehini Michael’ın eline tutuşturdu. “Lanet olsun, siz bu işten uzak durun. Yapacağınızı yaptınız. Ben konuşurum.”

Michael’ın yüzünden şüphecilik okunuyordu. “Tat-

lım, senin genç kadınlarla pek fazla tecrüben yok. Bazen durumu anlaması için ona destek olacak, tecrübeli birine ihtiyacı olabilir. Belki de Julietta’yı çağırırsam daha iyi olur.”

Maggie bir an için akli ancak iş meselelerine çalışan Julietta’nın, Carina’nın durumunu anlayıp anlamayacağı konusunda şüpheye düştü. Michael’ın ses tonu, bir kez daha bir işi beceremeyeceğini söylemesi onu sinirlendirmişti. Son yirmi dört saat içinde bu adam hem kariyerine, hem de aşçılığına hakaret etmişti, şimdi de sosyal becerilerine saldırıyordu. Kendini zorlayarak sahte bir gülümseme takındı. “Endişelenme hayatım,” dedi. Michael derhal abartılı sevgi gösterileri yaparak kendisiyle dalga geçmeye çalıştığını anladı. “Kendini daha iyi hissetmesi için gidip ona bazı güzel haberler vereceğim.”

“Ne haberi?”

Şeytani bir gülümsemeyle karşısındaki iki büyüleyici adama baktı. “Ona ateşli bir adamla görücü usulü bir randevu ayarlayacağım.”

Michael’ın yüzü düştü. “Hayatta olmaz. Benim küçük kız kardeşim daha önce kimseyle çıkmadı.”

“İşte tam da bu yüzden onun için harika olacak. Görüşürüz.” Parmak uçlarında yükselip dudaklarına bir öpücük kondurarak saldırısını tamamladı. Aralarında oluşan enerji bir an için onu alıkoysa da, görmezden gelmeyi başardı. “Balayımızda daha eğlenceli işlere odaklanmak dururken tartışmakla zaman harcamayalım aşkım.” Max’a göz kırpıp yola koyulurken bakışlarıyla onu takip ettiğinden emindi, bu yüzden kalçalarını sallamayı ihmal etmedi.

Bir kahkaha patlattı Maggie. Bu olanların bir kısmı ol-

dukça eğlenceliydi doğrusu. Michael'ın zekâsıyla ve akılsızca davranışlarıyla uğraşmak ona keyif veriyordu. Üst kata çıkıp Carina'nın odasını aramaya koyuldu. Michael'ı bir süreliğine bu rahatsız edici fikirle baş başa bırakmıştı. Carina'ya ayarlayabileceği uygun bir erkek tanımıyordu bile, ama bunu Michael'a daha sonra itiraf edecekti. Ne yazık ki çenesini tutamaması başını bir kez daha derde sokmuştu ve hala Carina'yla konuşması gerekiyordu. Kadınlara tavsiye vermek konusunda kesinlikle hiçbir tecrübesi yoktu. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ne diyebilirdi ki?

Kapalı bir kapının ardından gelen hıçkırık seslerini duyduğunda iç çekti. Terleyen ellerini eteğine sildi. Saçmalığa bak. Eğer Carina onunla konuşmayı kabul etmezse bir süre üst katta takılacak, böylece Michael'ın sohbet ettiklerini düşünmesini sağlayacaktı. Elini havaya kaldırıp kapıya vurdu.

"Carina? Benim, Maggie. Biraz konuşmak ister misin yoksa gideyim mi?" Evet, korkağın tekiydi. İyi bir akıl hocası olsa konuşmak için kapıyı açmasını isterdi. Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

İçi rahatlamış bir şekilde gitmeye hazırlandı. "Pekala, anlıyorum. Ben yalnızca—"

Kapı yavaşça açıldı.

Ah, lanet olsun!

"Neden kimse benim bir yetişkin olduğumu anlamıyor?" diye bağırdı genç kız.

Maggie kapı eşiğinde durmuş, koşarak kaçma eğilimindeydi ama Carina'nın geriye bir adım atıp ona yer açmasıyla içeri girmek zorunda kaldı.

"Çünkü abin bunu asla kabul etmeyecek," dedi rahatlıkla Maggie. Odayı çevreleyen pembe duvarlara, etraftaki pelüş hayvanlara ve dantellere baktı. İğrenç! İçinden bir ses ona Carina'nın kendini değil, başkalarını memnun etmek için odasını bu halde tuttuğunu söylüyordu. Tenteli yatak yumuşak ve davetkâr görünüyordu ancak üzerindeki çeşitli kelebek figürleri ona çocuksu bir hava katıyordu.

Tam da yirmi üç yaşındaki genç bir kadına göre. Maggie onun daha önce hiç birileriyle çıkıp çıkmadığını merak etti, özellikle de başında Michael gibi biri varken. Oda'nın arka kısmında, buranın bir zamanlar bir oyun odası olduğu hissini veren, başka bir bölmeye giden birkaç basamakla ayrıldığı noktada durdu. Boş tuvaler, boyalar ve bir dizi resim malzemesiyle dolu bu bölümün farklı bir havası vardı. Canlı renklere sahip çok sayıda suluboya ilgisini çekti. Hamurdan yapılmış birbirlerine sarılan insan figürleri rafları doldurmuştu. Hmm, ilginç... Oda'nın bu bölümü Carina'ya daha çok uyuyor gibi görünüyordu.

"Hayatımdan nefret ediyorum!" Yüzünün her bir çizgisinden çaresizlik okunuyordu. Kendini yatağa attı ve gözlerinden daha fazla yaşlar süzölmeye başladı. "Hiç kimse beni anlamıyor, kendi kararlarımı almama izin vermiyorlar. Ben artık bebek değilim ama hayatım çoktan benim yerime başkaları tarafından çizilmiş."

Maggie çok az tanıdığı genç bir kızla ve tamir edemeyeceği bir sorunla uğraşmaya kendini zihnen hazırlamaya çalıştı. "Hmm, nasıl yani?"

Carina yutkundü. "Yalnızca ailemin onayladığı erkeklerle çıkmama izin veriyorlar. Daha önce herhangi bir

erkek bana çıkma teklif etmiş değil gerçi. Hem çirkinim hem de şişmanım.”

Maggie bıkınlıkla iç çekti. “Bu çok aptalca. Senin vücudun doğal kıvrımlara sahip. İri göğüslerin var. Kız kardeşlerini görmüyor musun? Tamam, gerçekten de ince olabilirler ama memeleri de krep gibi dümdüz.”

Carina’nın gözleri şok ifadesiyle kocaman açıldı ve dudaklarından samimi bir kahkaha çıktı. “Belki de. Ama erkekler zayıf kızlardan hoşlanıyor. Ayrıca saçım da elektrik çarpmış gibi görünüyor. Dudaklarım kocaman, kabarık ve aptalca.”

Gözlerinden biraz daha yaş süzüldü ve tekrar yutkundu. “Michael da La Dolce Famiglia’da Julietta’ya yardım etmem gerektiğini söyleyip duruyor ama bana hiçbir zaman ne yapmak istediğimi sormuyor! Ben gidip yüksek okulda okumak istiyordum ama o beni üniversiteye gönderdi. Şimdi işletme yüksek lisansımı tamamlayıp uzun bir staj yapmam gerekiyor. Neden Amerika’ya gidip onun yanında çalışamıyorum? Hiç adil değil!”

Maggie başını salladı. Tanrı aşkına, bu ailenin sıra dışı bir dramı vardı. Yavaşça yatağın üzerine oturup Carina’nın içini dökmesini bekledi. Çaresizce bir annenin, Alexa’nın ya da Michael’ın söyleyeceği doğru kelimeleri aradı. Ah, canı cehennemle! Bu noktadan sonra işleri daha da kötüye götüremeyeceği kesindi.

“Peki bebeğim, otur şuraya.”

Genç kız yüzünü ovuşturup söyleneni yaptı. Nefret ettiği dudaklarını büzüştürdü. Maggie, Max’ın bir gün Michael’ın küçük kız kardeşine baktığında yepyeni bir insan göreceğinden emindi. Ama şimdi değil. Henüz değil.

Carina’nın kendini keşfetmesi ve vücuduyla barışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Eminim bunu daha önce de duymuşsundur ama hayat berbat.”

Bir baygın gülümseme daha. En azından onu neşelen-dirmeyi başarmıştı.

“Bak, birbirimizi çok iyi tanımadığımızın farkındayım ama sana bir şey söylemek istiyorum. Max’ın bu kadar çekici görünmesinin tek sebebi ondan deli gibi hoşlanman.”

Carina’nın ağzı açık kaldı. Vücudu pespembe kesildi. “H-h-hayır, ondan—”

Maggie elini sallayarak kabul etmediğini belirtti. “Seni suçlamıyorum. Asıl sorun, yasal olarak alkol alma yaşına henüz yeni girmiş olman. Otuz yaşındaki bir adam için tam anlamıyla bir çıtırsın.”

“O ne demek?”

“Hmm, boş ver. Demek istediğim şu; seni bir kadın olarak görebilmesi için henüz çok gençsin. Bu, zamanla değişebilir ama gelecek birkaç yılını hayatını yaşamadan, onun seni fark etmesini bekleyerek geçirmek yerine dışarı çıkıp biraz hayatın tadını çıkarman gerek. Kim olduğunu bul. O zaman herkes seni olduğun kişi gibi görecektir.”

Carina öyle mutsuz ve çaresiz görünüyordu ki, Maggie’nin kalbi parçalandı. Elbette bunun nasıl bir his olduğunu, hayatın ne kadar karmaşık olduğunu iyi biliyordu. Yine de Carina’nın etrafında ona yol gösterecek, onu seven insanlar vardı. Maggie de bunun bir şeyleri değiştireceğini umuyordu. “Bunu nasıl yapacağım peki? Şu halime bak. Berbat durumdayım.”

“Yüksekokulda işletme okumaktan keyif alıyor musun?”

“Pek önemsemiyorum. Rakamlarla aram iyi. İyi yaptığım az sayıda şeyden biri de bu.” Çenesi inatla havaya kalktı. “Yine de birileri fikrimi sorsaydı daha iyi olurdu.”

Maggie güldü. Akıllı bir kızdı bu. Akla ihtiyacı da olacaktı. “İşletme ve muhasebe hiç de fena diplomalar değil. Bunlarla bir sürü şey yapabilir, yeni ve ilgi çekici insanlarla tanışabilirsin.” Arka bölümdeki resim odasına işaret etti. “Bu resimleri sen mi yaptın?”

Carina başını salladı. “Evet, resim yapmak hoşuma gidiyor ama başarılı olduğumu sanmıyorum.”

Maggie farklı duygusal ifadelerle bürünmüş yüzlerle dolu resimlere baktı. Eleştirel bir gözle incelediğinde fırça darbelerini, bakan kişiyi içine çeken canlı ifadeleri ve gerçek bir yetenek parıltısını gördü. “Hayır, oldukça başarılısın,” dedi sessizce. “Asla sanattan vazgeçme. Yeteneğini beslemek için bu konuda biraz ders al ve kimsenin sana başaramayacağını söylemesine izin verme. Anlaşıldı mı?”

Carina başını salladı, abisinin yeni eşinden oldukça etkilenmiş benziyordu.

“Michael senin için en iyisini istiyor ama bir abi olarak bu konuda her zaman başarısız olacağı kesin. Onun neyin kabul edilebilir, neyin kabul edilemez olduğunu anlaması için daha cesur davranman gerekecek.”

Carina’nın gözleri daha da açıldı. “Michael ne derse o olur ama,” diye fısıldadı. “Ailenin reisi o.”

“Ona saygısızlık etmeni söylemiyorum. Yalnızca iletişim konusunda daha açık ol. En azından dene.”

“Peki.”

“Max’a gelince, belki bir gün işler değişir. O zamana kadar başka erkeklere odaklanman gerek.”

“Dedim ya, erkekler benden hoşlanmıyor.”

Maggie başını iki yana salladı. “Kendini tüm potansiyele sergilemiyorsun demek ki.” Onu davet etmemek için kendini tutmaya çalıştı ama henüz dudaklarını kapatamadan kelimeler ağzından çıkmıştı bile. “Bu hafta benimle fotoğraf çekimine gelmeye ne dersin?”

Genç kız şüpheyle bakakaldı. “Neden?”

Maggie kahkahayı patlattı. “Seni baştan yaratırım. Fotoğraf dünyasını gösterir, mankenlerden birkaçıyla tanışmanı sağlarım. Bu elbette sorunlarını çözmeye yetmez ama belki başkalarının seni nasıl gördüğünü anlayabilirsin. Çok güzel bir kızsın Carina. İçin de güzel, dışın da. Tek yapman gereken buna inanmak.”

Kelimeler dudaklarından dökülürken Maggie bir anda gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti. Birinin kendisine bunları söylemesi için neler vermezdi. Bu, bir şeyleri değiştirir miydi? Bir şeyleri değiştirsin ya da değiştirmesin, en azından başka bir genç kızla böyle bir konuşma yapma şansı olmuştu. Son yirmi dört saat içinde filizlenen duygularından tiksinişmiş bir halde aptallığını bastırıp omurgasını düzleştirdi.

“Ne dersin?”

“Elbette, eğlenceli olur.”

Carina ona kollarını dolayıp sımsıkı sarıldı.

Maggie ona karşılık vermeden önce bir an için duraksadı.

“Teşekkürler Maggie. Sen dünyanın en iyi dostusun!”

“Çünkü senin dostunum tatlım.” Bir anda içi suçluluk

duygusuyla doldu. Michael'ın karısı rolü yapmak yetmiyormuş gibi şimdi bir de ailesiyle gerçek bir bağ kuruyordu. Onu davet eder etmez pişman olmuştu ama artık fikrini değiştirmek için çok geçti. Yataktan kalkıp kapıya yöneldi.

“Grazie!”

“Prego.”

Ardından kapıyı kapattı. Aman Tanrım, Michael çok öfkelenecekti.

Altıncı Bölüm

Tanrı aşkına, onu öldürecekti.

Michael, sahte eşinin kısa süre sonra gerçekleşecek fotoğraf çekimi için eşyalarını toplayışını ve sanki odada tek başınaymış gibi dolanışını izliyordu. Oysa ne yazık ki yalnız değildi. Odada hüküm süren gerilimi görmezden gelmişti, Michael'ı gittikçe daha da rahatsız ediyordu.

İşler karmaşılaşmaya başlamıştı. Maggie'nin onun işlerinden uzak durması, geri planda kalması ve kendi başına hareket etmemesi gerekiyordu. Oysa henüz ilk gününde tam bir tsunami yaratmıştı. Herkes onu gevezeliğinden hoşlanmışa benziyordu. Şimdi küçük kız kardeşi yarı çıplak adamların fotoğraf çekimlerini izlemeye gidecekti ve Maggie bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

“Onu çağırmadan önce bana sormadın bile,” dedi soğuk bir sesle. “Ailemle ilgili konularda bana saygısızlık etme Maggie.”

Maggie ertesi gün kullanacağı eşyaları çantasına yerleştirirken dönüp ona bakma zahmetinde bile bulunmadı. Vücudunun tatlı kıvrımlarını vurgulayarak üzerinden dökülen siyah saten bir pijama takımı giymişti. İpeksi saçları arkaya taranmış, omuzlarından dökülüyor, Michael'ı transa sokuyordu.

"Hmm, sanırım 'itaat etmek' kelimesi hakkında anlamayacağız Michael. Her neyse, sana randevu meselesi hakkında şaka yaptığımı söyledim. En azından bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Hiç komik değil."

Maggie homurdandı. "Dinle, başka seçeneğim yoktu. Kendini kaybetmişti, benim de onu sakinleştirmem gerekiyordu. Eğer ona beş yaşında bir çocukmuş gibi davranmış olmasaydın belki de bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Carina masum bir kız ve ben de onu korumaya çalışıyorum."

Maggie'nin tekrar homurdanmasıyla Michael'ın öfkesi iyice arttı. "Aç artık gözlerini Count. Kardeşin cinselliği keşfetmenin eşiğinde. Bunu her halükârda yapacak ve biz de ona rehberlik edebiliriz."

"Benim evimde olmaz. Onu korumak benim görevim ve bunu yapacağım. Yüksekokulu bitirmesi ve iş hayatına başlaması gerekiyor. Hayatında erkeklere yer yok."

"Max onu çekici buluyor olabilir."

"Ne?" Çığlığı duvarları delip geçti. "Onu ayartacak bir şey mi yaptı? Onu gebertirim."

"Hey, sakın ol. Hiçbir şey yapmadı. O da kardeşini bir

çocuk olarak görüyor. Yalnızca onu biraz rahat bırakman gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Abinin en yakın arkadaşına âşık olmak hiç de kolay değildir."

Michael yataktaki rahatını bırakarak odanın içinde volta atmaya başladı. Maggie onda birkaç dakika içinde tahri-ke, öfkeye ve sinire sebep olmuştu. Bu hızla devam ederse hafta sonuna kadar onu öldürebilirdi. "Max aileden biri ve Carina ona asla o gözle bakamaz." Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Neden? Sen de mi ondan etkilendin yoksa? Bu fikirleri Carina'nın aklına sen mi soktun?"

Bu sözler Maggie'yi çileden çıkardı. Vücudundan yayılan buz gibi titreşimler yüzünden Michael neredeyse geriledi. Yeşil gözleri tehlikeyle kısılmıştı. "Benim hakkımda düşündüklerinin tam aksine gördüğüm her erkekten etkilenmiyorum Count. Carina da kendi kararlarını verebilecek biri. Senin yapman gereken kafanı kışından çıkarıp onun düşüncelerine kulak vermek."

Dikkatini yeniden çantasını hazırlamaya yöneltti.

Michael aralarındaki mesafeyi daralttı, Maggie'yi koldan yakalayarak yüzünü kendine çevirdi. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun *la mia tigrotta*," diye gürledi. "Bu hafta boyunca aile işlerime hiçbir şekilde karışmanı istemiyorum. Carina'yı o çekime götürmeyeceksin ve ben bu sorunu kendi başıma çözeceğim. *Kapış?*"

Maggie'nin yerinde başka bir kadın olsa, korkudan suspus olurdu. O ise parmak uçlarına yükselip Michael ile göz göze geldi. Amber ve sandal ağacının şehvetli kokusu Michael'ın başını döndürüp konsantrasyonunu bozdu. "Ailenle uğraşmak hiç de ilgimi çekmiyor. Seni mutlu eden

buysa diktatör ayaklarına devam et. Sana kız kardeşinin ihtiyaç duyduğu şeyin ona nutuk çeken değil, söylediklerine kulak veren biri olduğunu anlatmaya çalışıyorum.”

“Söylediklerine kulak verecek olan da sensin, öyle mi?”

Maggie arsızca sırıttı. “Sanırım öyle. Ne kadar da şanslıyım, değil mi?”

Otoritesinin yok sayılıyor olması Michael’ın öfkesini başka bir yöne çekmişti. Çok daha tehlikeli bir yöne.

Maggie’nin pijamalarının ipeksi kumaşında parmaklarını gezdirdi ve altındaki yumuşak, pamuksu teni hayal etti. Başını tutup, dudaklarına gömülüp öfkeyi nasıl da teslimiyete dönüştürebileceğini hayal etti. Bu düşünce onu öylesine esir aldı ki, Maggie’nin her bir hücrelerini ele geçirmeyi, fethetmeyi düşlemeye başladı. En son ne zaman bir kadın onu böylesine altüst etmişti? Onu yatağa atmaya cesaret ederse bu ihtiyaç hissinin sabaha yok olup olmayacağı sordu kendi kendine. Çünkü bugüne dek hep öyle olmuştu. Belki de bu kalçaların arasına girip onun aklını başından alma isteğinden kurtulmak için bu arzusunu tatmin etmesi gerekiyordu.

“Genç bir kızın kafasına kötü fikirler sokuyorsun. Ben bu işi kendi başıma hallederim,” diye uyarıda bulundu. “Yalnızca tek bir günde işleri berbat etmeyi başardın. Kız kardeşimin neye ihtiyacı olduğundan haberin yok senin. Hiç kimsenin neye ihtiyacı olduğundan haberin yok. Lanet olsun, kendinin neye ihtiyacın olduğundan bile haberin yok!”

Ağzından çıktığı anda söylediklerinden pişmanlık duydu. Maggie kollarının arasında kaskatı kesilmişti, çektiği acı gözlerinden okunuyordu. Geçmişinden bir şeylerin

tatsız hatırası gözlerinin önünde belirmişti ve bu canavarla savaşıp, onu tekrar hafızasının derinliklerine gömmeye çalışırken Michael da onu izliyordu.

Tüm vücudu onu kollarına alıp her şeyi yoluna sokma isteğiyle doldu. Bu şehvet ve şefkat karışımı tuhaf his de neydi böyle? Neler oluyordu?

Maggie samimiyezsiz ve zoraki bir biçimde gülümsüyordu. “Elbette haklısın,” dedi alaycı bir tavırla. “Şu andan itibaren işlerin dışında kalacağım. Ama benimle gelemeyeceğini ona ben söylemem.”

Kendini geri çekmeye çalıştı ama Michael kollarıyla onu sarmış, göğsüne dayanmıştı. “Üzgünüm *cara*,” dedi yumuşak bir sesle. “Böyle kötü şeyler söylemek istemiştım. Bazen içimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun sen.”

Maggie’nin yüzü hayretle doldu, yine de ona karşı sert tavrını korudu. “Kabul edilmiştir. Şimdi bırak da gideyim.”

Michael içgüdülerine hâkim olamayıp onu kendine doğru çekti. Maggie uzaklaşmak ister gibi bedenini havaya kaldırdığı anda ereksiyonunu hissetti. Önce nefesi kesildi, ardından derhal hareketsizleşti. “Görünüşe göre içindeki canavar beni gördüğüne oldukça sevinmiş. Bana hakaret etmek seni tahrik mi ediyor yoksa?”

Michael bir kahkaha patlattı. Maggie’nin sivri zekâsı onu hiçbir zaman sıkırmıyordu ama son zamanlarda komikliğinden öte, içini parçalayan gizli bir kırılğanlık seziyordu onda. Bunca zaman sonra nihayet gerçek Maggie’yi mi fark ediyordu yoksa? “Havlayan köpek ısırılmaz” sözünü hatırladı ve yeni teorisini test etmenin nasıl bir fikir olacağını düşündü. “Hayır, *cara*, görünüşe göre beni tahrik

eden sensin. Bunun da gayet farkındasın. Şu an tek ihtiyaç duyduğum şey seni kollarımın arasına almak.”

Maggie’nin vücudu donup kalmıştı. Canını yakmak isteğiyle sesini yükseltti. “İnan bana bundan daha da kötü hakaretler işittiğim oldu Count ve hiç rahatsızlık duymadım. Beni kollarımın arasına almana ihtiyacım yok.”

“Benim ihtiyacım var ama,” diye fısıldadı Michael. “Bu ucuz sözcüklerden çok daha fazlasını hak ediyorsun, kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım var.”

Maggie içinin rahatlamasından dehşete düşmüş gibi kollarından sıyrılmaya çalıştı.

“Şşşt, yalnızca bir dakika. Söz veriyorum, canın yanmayacak.”

Michael onu havaya kaldırdı, kollarıyla sımsıkı sardı ve başını göğsüne yasladı. Nefesi kesik kesik ve düzensizdi ve neredeyse panik atağın eşiğindeydi. Michael yine de sakinliğini koruyup yavaş yavaş onu rahatlatmayı başardı. Vücutları mükemmel bir biçimde kenetlenmişti. Maggie’nin göğüs uçlarının dikliği onun da uyarıldığını gösteriyordu ve Michael parmaklarını boynunda gezdirdiği anda kalp atışlarının müthiş bir hıza erişeceğinden emindi. Yine de harekete geçip daha da sıkı sarıldı. Saçlarından gelen egzotik Hindistan cevizi kokusunu içine çekti ve anın tadını çıkardı. Kısa bir süreliğine onu kollarına alıp düşüncesizce ağzından çıkan sözlerin yarattığı acıyı ortadan kaldırmayı amaçlamıştı. Oysa aralarındaki kıvılcım yerini gitgide bir yangına bırakıyordu.

Aralarında cinsel bir temas başlamadan onu kendinden uzaklaştıracağına yemin etmişti. İçinden bir ses ona Maggie’nin, cinsellik barındırmayan bir şefkati hiçbir zaman

tatmadığını söylüyordu. Bu düşünce içini hüznle kapladı ve onu duygularını görmezden gelen taş kalpli bir insan gibi yetiştiren ebeveynlerine lanet etti. Güvenilir biri olduğunu kanıtlamak istiyordu. Buna rağmen bir kez daha Maggie kendini kontrol etmesini engellemiş, cinsel bir elektriklenme yaratarak vücudunun alev alev yanmasına sebep olmuştu.

Nefesini tuttu. Yavaşça ellerini üzerinden çekerek ayak parmaklarının yere değmesini sağladı. Avuç içiyle poposunun tüm kıvrımını kavradığı sırada, Maggie’nin sertleşmiş göğüs uçları da onun göğsüne yaslanmıştı.

Lanet olsun!

Penisi, tüm dualarını yok sayıp neredeyse acı verecek bir büyüklüğe ulaşmıştı. Michael dişlerini sıkıp sabretti.

Derken Maggie gözlerini ona çevirdi.

Zümrüt yeşili gözleri alev gibi parlıyordu. Talepkârdı. Tepkisini önlemeye çalışırken Michael’ın kolları arasında hareketlendi, oysa Michael artık nezaketi elden bırakmış, kendine lanet okuyordu. En azından altın kaplamalı bir yol vardı önlerinde.

Başını eğerek dudaklarına yapıştı.

Maggie’nin inlemeleri onu daha da cesaretlendirdi. Sesi duymasıyla birlikte dilini dudaklarının arasından geçirip daha da derinlere daldırdı. Maggie bir yandan ağzını açarak ona karşılık verirken, bir yandan da omuzlarını kavırıyordu. Tırnaklarını saplamasıyla yarattığı tatlı acı, Michael’ın alt dudağına daha da şehvetle saldırmasına sebep oldu.

Dolgun dudaklarının ona lezzetli, sulu bir şeftaliyi hatırlattığını düşünürken kendini kaybetti.

Nasıl olduysa bir anda onu duvara yaslayıp havaya kal-

dırdı. Bacaklarını kendi beline doladı. Penisini kasıklarının arasındaki boşluğa yerleştirdi.

Bir elini Maggie'nin pijamasından içeri soktu. Parmaklarıyla göğsünü kavradı. İpeksi teni sertleşmiş göğüs uçlarıyla müthiş bir tezat oluşturunuyordu. Maggie tekrar inleyerek daha da ileri gitmek için yukarı doğru hareketlendi. Michael, tadına bakmak için çıldırmış bir halde düğmelerini koparırcasına açarak başını içeri daldırdı.

Göğüs uçlarından biri yakut gibi kıpkırmızı parlayana dek emmeye ve ısırmaya devam etti. Maggie nefes nefese kalmıştı ama yine de ellerini uzatıp onu saçlarından yakalayarak başını yukarı kaldırmayı başardı. Michael arzu dolu inlemeler arasından ona bakıp, durmasını söylemesini bekliyordu.

“Devam et,” dedi Maggie. “Daha da ileri git.”

Tekrar başını içeri daldırdı ve onu zevk ile acı arasındaki ince çizgide tutarak diğer göğsünü de emmeye başladı. Maggie kolları arasında kıvranıp inliyor, açıkça verdiği karşılıklar bir uyuşturucu gibi Michael'ın kanına işliyordu. Büyüleyici kokusu burun deliklerinden içeri süzülüp onu baştan çıkarıyordu. Derken ani bir hareketle ellerini pantolonunun düğmelerine daldırdı Michael. Keskin kıvrımları parmak uçlarını uyuşturunuyordu. Maggie derin bir nefes alırken o da ellerini daha da aşağıya indirerek içeri dalmaya hazırlanıyordu ki...

“Michael!” Kapıdan gelen ses beyninde yankılandı. Eli gezintisine ara verdi. Bir kıkırdama duyuldu. “Yaramazlık mı yapıyorsunuz siz orada?” Seslenen Venezia'ydı. “Eğer öyleyse daha sonraya saklayın. Bir dakika içinde aşağıda

olmanız gerekiyor.” Bir sessizlik daha. “Michael, Maggie, orada mısınız?”

Michael nefes almak için çabaladı. Normale dönmeye çalışıyordu. Bir yandan da bundan sonra kendini tekrar normal hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu. “Buradayım. Bir dakika sonra aşağıda olurum.”

“Grazie.”

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Aralarındaki yangın küllenmeye başlamıştı. Michael elini çektiği ve Maggie'nin pijamasının düğmelerini yeniden iliklediği anda kendini İtalya'da değil de Antartika'daymış gibi hissetti.

O anda aralarındaki hassas güven duygusunun bir kısmını yitirdiğini fark etti. Daha fazla yakınlaşmadan geri adım atmış olsaydı belki de ona saygı duymasını sağlayabilirdi.

“Bir daha bir hissini dile getirmek istediğinde lütfen dürüst ol. Ben seksi, cicili bicili duyguların ardına saklamak isteyen kadınlardan değilim.”

“Maggie—”

“Sus!” Başını öne eğse de yüzündeki kırılmanlığı saklayamadı. Yorganı üzerine örtmek için çekiştirirken eli titriyordu. “Lütfen. Bu gece değil. Git kardeşinle konuş.”

Michael ona doğruları söylemekle ailesini kurtarmak arasında gidip gelerek yatağın başında dikilmiş, duruyordu. Tanrı aşkına, neler olmuştu öyle? Onu Alexa'ya âşık olmadığına ikna etmesi gerekiyordu, bu mesele gitgide içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı. İyi ama ya iş işten geçtiyse ve ona inanmazsa ne yapacaktı? Ve eğer inanmazsa, hayal kırıklığına uğradığı için öfkeyle çekip gidecek miydi?

Hayır, kanının beynine doğru yönelmesi gerekiyordu. İşleri kontrol altına tutması, altı gün daha idare edip New York'a dönmesi gerekiyordu. Pazarlık şartlarına sadık kalacak ve Alexa'nın hayatından çıkacak, Maggie'yi de bir daha görmeyecekti. Her şey normale dönecekti. Altı gün sonra.

Sessizliğini koruyarak kapıdan çıkıp Maggie'yi yatakta, karanlığın içinde, yalnız başına bıraktı.

“Eee, bugün kiminle buluşuyoruz?”

Michael onu Piazza Vecchia'ya doğru götürürken batmakta olan güneş meydanı altın rengine boyamıştı. Maggie ince topuğunu kırık kaldırım taşlarının arasına sıkıştırınca Michael bir anda belini kavradı. Aralarındaki elektriklenmeyi görmezden gelmeye çalışırken, pembe ipek kıyafetinin altından teninin sıcaklığını hissetti. Maggie'nin bu uzun yürüyüş ve iş yemeğinden aslında pek de hoşlanmadığını ama ona eşlik etmekten keyif aldığı için ses çıkarmadığını fark etmişti.

Kız kardeşleriyle nedime elbisesi alışverişinden henüz yeni dönmüştü, bu yüzden umutsuzdu belki de.

“Sinyor Ballini. Çok sayıda restoranı var ve La Dolce Famiglia ile ortaklık kurmayı kabul edebilir.” Bir an için duraksadı ve kelimeleri hata yapmadan söylemeye çabaladı. “Evlendiğimi duymuş ve ısrarla karımla tanışmak istiyor.”

Maggie kıs kıs gülerek *tallegio* adı verilen yumuşak, kokulu İtalyan peynirlerinin ve salamların olduğu masaya yöneldi. Satıcıyla hızlı bir İtalyancayla yaptığı konuşma

Michael'a onun sürprizlerle dolu bir insan olduğunu tekrar hatırlattı. Ne zaman onu anlamaya başladığını düşünse bir kez daha hayrete düşüyordu.

“Anlaşmayı tamamlamanıza yardımcı olmamı ister misin Count?” Kırpiklerini alaycı bir şekilde kırıpıştırıyordu. “Sana övgüler düzüp üzerine titreyen eşin numarası yapayım mı?”

Michael sakinliğini koruyordu. Aslında yaşlı adama bir bahane uydurmaya niyetlenmişti ama bu fırsatı da kaçırmamalıydı. Yine de Maggie'nin üzerine düşeni yapması için dua ediyordu. “Ben hallederim. Sinyor Ballini biraz muhafazakâr bir adamdır, üzerinde iyi bir etki bırakmak istiyorum. Belki sen de kocasına düşkün, sessiz kadın rolünü oynayabilirsin?”

“Yeter ki iste.”

Bu eski şehirden keyif aldığı her halinden anlaşılan Maggie, etekleri dizleri üzerinde havalanan elbisesiyle meydana neşeyle dolanıyordu. Meydanın tam ortasında, klasik mimariyi vurgulayan dev kolonlar ve geniş boşluklar arasında göz alıcı bir çeşme duruyordu.

Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi konuşmaya başladı. “Nick burada olsa aklını kaçırdı. Doğanın insan yapımı nesnelerle uyumu onun hep ilgisini çekmiştir. Bergamo'nun çok derin bir karakteri var. Burada nasıl da mutlu bir şekilde yetiştiğini tahmin edebiliyorum.”

Michael gülümsedi. “Si. Amerika'da yaşamaya bayılıyorum ama itiraf etmeliyim ki çocukluğumu hiçbir şeye değişmezdim. Alexa da buraya bayılırdı. Burada her yıl Bergamo Poesia adlı bir şiir etkinliği düzenleniyor. Belki bir gün onlar için de bir gezi ayarlayabiliriz?”

Maggie'nin homurdanmaya başladığını görünce Alexa'dan söz ettiğine pişman oldu. Bu kadın gerçekten de evli arkadaşını arzuladığını düşünüyor muydu? "Hmm, olabilir. Şiir bahanesiyle onu eve atacaksın, öyle mi? Anlaşmamızı unutma Count."

Cevap vermeye vakti yoktu. *Taverna del Colleoni & Dell'Angelo*'ya ulaşmış, garsonla kısa bir görüşmenin ardından içeri alınmışlardı. Maggie mırıldanarak ortaçağa ait görünen dekorasyonu ve yüksek tavanları beğendiğini belirtti, ardından köşede bir masaya oturdular ve Michael herkesi birbiriyle tanıştırmaya başladı.

Sinyor Bellini'nin eski İtalyan beyefendilerine özgü tavırları göze çarpıyordu. Kültürden, seyahat etmekten, iyi yemeklerden, şaraptan ve güzel kadınlardan hoşlanıyordu. Oldukça yaşlıydı, şık bir saç kesimi vardı ve yalnızca iltifatlarını kabul etmekle kalmayıp, onlardan hoşlandığını da belli eden Maggie'yle az da olsa flörtleşmekten keyif aldığı anlaşıyordu.

Kraliyet mavisi kravatının bağını düzelttiği sırada Michael nefesinin daraldığını hissetti. Belki de bu akşam her şeye rağmen sorunsuz bir şekilde son bulacaktı. Garson geniş bir lezzet yelpazesi barındıran yemek tabaklarını varlığını hissettirmeden servis ederken anlamsız konulardan konuşuyorlardı. Peynirli ızgara kırmızı hindiba, mantar ve yabanmersiniyle tatlandırılmış, az pişmiş erişte ve safranlı mısır unu yatağında karides vardı sofrada. Valcalepio Rosso, gövdeli ve damakta yoğun bir tat bırakan bir şaraptı ve yalnızca sohbet esnasında iki şişe tüketmişlerdi bile.

"Sinyora, Amerikalı olduğunuza göre eminim iyi bir

kariyeriniz vardır. Michael'ı mutlu etmek dışında neler yapıyorsunuz, anlatsanıza?"

Pembe elbisesinin kare kesimli korsesi bir santim kaydı ve sıkı, dik göğüslerinin küçük bir kısmının görünmesine sebep oldu. Saçları ışığın etkisiyle kızıl ışıltılar saçarak tutam tutam omuzlarına dökülüyordu.

"Fotoğrafçıyım," diye yanıtladı Maggie. "Gençliğimden beri kameranın arkasında olmayı hep sevmişimdir."

Yaşlı adam onaylarcasına başını salladı. "Manzara fotoğrafları mı çekiyorsunuz, bebek fotoğrafları mı? Düğün mü yoksa?"

"Calvin Klein, Cavalli ve daha birçok ünlü tasarımcı için iç çamaşırı fotoğrafları çekiyorum. Sık sık iş için Milano'ya uçuyorum, bu gezi de işle eğlenceyi birleştirmek için harika bir fırsat oldu."

Michael nefesini tuttu ama Sinyor Ballini keyifle gülüyordu. "Ne kadar zevkli! Kocanızı biraz kıskandırıyor olmak da iyidir herhalde, değil mi?"

Maggie de onunla birlikte güldükten sonra konuyu tekrar işe çevirerek hevesle yiyeceklere yöneldi. Tatlı menüsüne geçildiği sırada La Dolce Famiglia'dan ve iş dünyasındaki gitgide artan başarılarından söz ediliyordu. Doğru planlaması sayesinde Michael da kolaylıkla konuya girebildi.

Kısa süre içinde küçük fincanlarda sert ve sıcak espressoları geldi. Michael da Sinyor Ballini'yle Milano'da bir başka görüşme ayarlamayı başarmıştı. Tam akşamı zirvede sonlandırmayı planlıyordu ki, yeni bir konu açıldı.

"Aspen'e bir kayak gezisi ayarlamaya çalışıyorum ve bir villayla başım dertte," dedi Sinyor Ballini. "Orada evi olan

baş belası bir Amerikalı aktris telefonlarıma cevap vermiyor. Evi yalnızca en iyi adaya kiralayacağını yazmış. Sanırım İtalyan olduğum için yeterince iyi bir aday değilim.”

Maggie hızla lafa girerek “Shelly Rikers’den mı bahsediyorsunuz?” diye sordu.

Yaşlı adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Evet. Artık onun filmlerini de izleyemeyeceğim. Oldukça kaba biri.”

“Aslında Shelly’yi tanırım ve oldukça cana yakın bir kadındır.”

Ortama tuhaf bir sessizlik çöktüğü sırada Michael şarap kadehini sımsıkı kavradı. Sinyor Ballini omurgasını dikleştirdi, sesi yeniden neşeyle yankılanıyordu. “Yalnızca Amerikalılarla konuşmayı kabul ettiğinden bunu görmeye fırsatım olmadı sinyora.”

Michael akşam yemeğini burada kesmek, Maggie’yi hızla kapıdan dışarı çıkarıp Tanrı’dan yaşlı adamın toplantılarını iptal etmemesini dilemek için ağzını açtı. “Belki de biz—”

“Saçmalamayın sinyor. Sizin için bu meseleyi çözebilirim.” Fosforlu, leopar desenli cep telefonunu eline aldı, tuşlara bastı ve telefonun diğer ucundaki biriyle kısa bir görüşme yaptı. Michael etkilenmiş bir şekilde onun üç kişiyle daha görüşmesini, talimatlar sıralamasını ve aralıksız konuşmalarını izledi. Ara verip telefonu kulağından uzaklaştırdığında, “Sinyor, Eylül’ün ilk haftası sizin için uygun mu?” dedi.

Yaşlı adam “*Perfecto!*” diye haykırdı.

“Tamam, uygun. Shelly’ye sevgilerimi ilet ve geldiğimde onu arayacağımı söyle. Teşekkürler.”

Telefonu tekrar çantasına attı ve gülümsedi. “Her şey hazır. Hazırlıkları yapabilmeniz için bilgileri Michael’a iletteceğim. Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş. Sizi görmek için sabırsızlanıyor.”

“*Grazie*. Güzel olduğunuz kadar etkileyicisiniz de.”

Hala yarı şokta olan Michael onlarla birlikte restorandan çıkıp vedalaştı. Sahte eşi kaldırım taşlarına takılmamak için sıradan bir tavırla koluna girdi ve dışarıdaki hafif akşam esintisini soludu. Bir süre sessiz bir biçimde yürüdüler. Michael olan biteni idrak etmek için beynini zorluyordu.

“Bir an işleri berbat edeceğini düşündüm,” diye itirafta bulundu.

Maggie’nin çınlayan kahkahası hem kulaklarını, hem de diğer organlarını sarstı. Aniden sertleşen ve yanındaki kadının içine gömülmek için can atan organlarını. “Biliyorum. Önce seni terletmeye karar verdim. Konuşmayı dengede tutmaya çalışırken yüz ifadeni seyretmek çok eğlenceliydi. Gerçekten de iş dünyasındaki meselelerle tek başıma başa çıkamayacağımı mı düşündün Count?”

Gerçek tüm çıplaklığıyla yüzüne çarptı. Evet. Çünkü bunun aksini, yani gerçeği düşünmek ödünü koparıyordu. Eğer Maggie görüldüğü gibi bir kadın değilse bu, çok daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Bir ruha, cesarete ve tutkuya sahipti. Böylesine etkileyici ve zeki bir kadından hiçbir erkek sıkılmazdı. Bu kadının değeri bir gecedan çok daha fazlaydı.

Her şeye değdi.

Maggie’nin kokusunun burnuna gelmesiyle kalbi küt küt çarpmaya başladı. Michael’ı bir dondurma tezgâhının önüne götürmüş, iki çikolatalı dondurma sipariş etmiş,

hızla parayı ödeyerek itiraz edecek vakit bırakmadan külahı eline tutuşturmuştu. Meydanın merkezi cıvılcıvılcı, el ele dolaşan çiftlerle doluydu. Michael endişelerini bir kenara bırakıp anın tadını çıkarmaya karar verdi.

“Şuradaki süs havuzunu görüyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Arkadaşım Max ile bir gece buraya gelip birbirimizi çıplak yüzmek konusunda gaza getirmiştik.”

Maggie tek kaşını havaya kaldırdı. “Olamaz. Yaptınız mı peki?”

“Max yaptı. Ben onu kandırıp ilk giren olmasını sağladım. Donsuz, çıplak halde havuza girdi. Komşularımızdan biri dışarıdaydı ve bizi yakaladı. Bizi meydanın dışına kadar kovaladı, Max da kıyafetlerini orada bırakıp kaçmak zorunda kaldı.”

“Tüm bu erkek erkeğe kovalamacanın amacı neydi ki?”

“Kimin daha taşaklı olduğunu görmek elbette.”

Maggie’nin gürültülü kahkahası gecenin sessizliğinde yankılandı. Michael bakışlarını ona çevirdi. Ağzının kenarında bir parça çikolata kalmıştı. Yüzü daha önce hiç fark etmediği kadar berrak ve yumuşaktı. Michael hiçbir şey düşünmeden başını eğip onu öptü.

Öpüşmeyi uzatmadı. Yalnızca bir anlığına dudaklarını dudaklarına götürmüş, çikolata, kırmızı şarap ve sıcak kadın kokusunun tadına bakmıştı. Maggie de öpücüğüne karşılık verdi ve birlikte geçirdikleri bu kısa sürede kendini ona teslim etti. Ayrıldıklarında aralarında değişen bir şeyler olmuştu ama ikisi de ne olduğunu keşfetmeye hazır değildi. Maggie dondurmasının kâğıdını çöpe attı ve yolun geri kalanını sessiz bir biçimde yürüdüler.

Michael o sırada, aralarında bir şeyler olmadığına ken-

dini ikna etmek için artık çok geç olduğunu düşünüyordu. Artık aralarındakinin hiçbir bağ, hiçbir duygu içermeyen sahte bir evlilikten ibaret olduğunu düşünmek imkânsızdı.

Yedinci Bölüm

“Pekala Decklan, bırakabilirsin.”

Pantolonu yere indi. Loş ışık, yağlı teninin altındaki kıvrımlı kaslarını ön plana çıkarıyordu. İç çamaşırı kritik bölümlerini kapatmış, bedeninin geri kalanını mağrur ve çıplak bir halde ortada bırakmıştı. Maggie’nin aklından şimdiden ihtiyacı olan pozunu nasıl yakalayabileceğinden başka bir şey geçmiyordu. Bunlar, İtalyan tasarımcının daveti üzerine birlikte çalıştığı bir grup yeni mankendi ve hepsi de oldukça toydu.

Rahat bir tavırla fotoğraf makinesini eline aldı. Bir süreligine aklındaki tüm düşünceler durdu, ana teslim oldu. Kendini lenslerin arkasında daima önünde olduğundan çok daha mutlu, sanki içindeki röntgenci ortaya çıkmış da, güvenli bir mesafeyi koruyarak başkalarının özel hayatlarını işgal etme şansını bulmuş gibi hissedirdi. En iyi pozunu

yakalamak için sınırları zorlamaktan hoşlanır ve istediğine ulaşana kadar asla durmazdı.

Sıcak spot ışıklarının altında terleyince mola istedi ve bir şişe suyu kafasına dikti. Makyözü, Carina’yı baştan yaratmak için bir köşeye kaçırmıştı. Maggie hala sahnedeki yarı çıplak erkekleri gördüğü anda genç kızın yüzünün aldığı ifadeye gülüyordu. Tıpkı ünlü bir markanın yılsonu indiriminde mağazaya bırakılmış bir kadın gibi görüntüyordu. Bunun biraz kendine güvenini artırabileceğini, biraz da eğlenebileceğini umuyordu. Böylece o da Michael’ın yanına daha iyi bir ruh hali içinde, güvenle dönebilirdi.

Michael’ın onu duvara yaslayıp bluzunu yırtarak üzerinden çıkaran ve göğüslerini emen görüntüsü bir anda gözlerinin önünde belirdi. Bacaklarının arasına ani bir sıcaklık yerleşti. Neyi vardı böyle? Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemişti. Etkileniyordu, evet. Peki üzerine atlamak için engellenemez, katıksız, çılgınca bir istek duyuyor muydu? Hayır.

Yine de aptalca davranmıştı. Topun gelişini fark edememişti. Adam yalnızca avutmak amacıyla sarılmıştı ona. Öpülüp okşanmaktan nefret ettiğini bütün erkekler bilirdi, gerçekten de öyleydi, ama ne zaman bir erkek onu sevişme niyeti olmadan kollarının arasına almayı denemişti ki sanki?

Dün geceki öpücük daha da kötüydü. Tatlı, yumuşak ve vaat dolu.

Belki de onunla yatsa bu arzu yok olup giderdi. Bugüne dek hep böyle olmuştu. Belki de ateşli, kan ter içinde geçen bir gece Michael’ın bünyesinden çıkmasını sağlayaca-

bilir, böylece o da haftanın geri kalanını ergen hormonları olmadan geçirebilirdi.

Suyunu bitirdi ve karşısındaki üç mankenin dizilişlerini gözden geçirdi. Hepsinin vücutları mükemmeldi. Yağlanmışlardı. İşe koyulmaya hazırlardı. Eksik olan neydi peki?

İç çamaşırı vücudu saran türdendi ve her halinden tasarımcı işi olduğu anlaşılıyordu. Yine de eğer işini layıkıyla yapmazsa Calvin Klein'dan ya da diğer markalardan fark-sız görünecek, fark yaratamayacaktı. Yaptığı iş ikinci sınıf damgası yerse korkunç olurdu. Korku içinde dudaklarını kemirdi.

Üç adamın da yüzündeki ifade bir anda değişti. Maggie önce duraksadı, ardından gizlice omzunun arkasından geriye baktı.

Vay canına!

Carina tam arkasında duruyordu. Makyöz saçlarını düzeltiyordu. Maggie, küçük bir kızın genç bir kadına dönüşmesine bakakaldı. Cildi sanki alttan ışılandırılmış gibi parlıyordu, yanakları pembeleşmiş, gözleri puslu bir hal almıştı. Sarkık dudaklarında hem el değmemiş, hem de baştan çıkarıcı bir parıltı vardı. Eski diken diken saçları şimdi kusursuzdu, ışıltılı bukleler yüzünün iki yanından dökülmüş, ona dikkat çekici bir hava katmıştı. Üzerinde hala kot pantolonu vardı ama düz tişörtünün yerine göğüslerini ön plana çıkaran, yine de hala ona mütevazı bir görüntü veren kırmızı bir gömlek giymişti.

Carina'nın özgüvenli duruşunu gördüğünde içini müt-hiş bir keyif kapladı. Sahnedeki üç adamın ortak tepkisinden de turnayı gözünden vurduğu anlaşılıyordu.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi ona. Genç kızın kıvrır kıvrır siyah buklelerine dokundu. "Hoşuna gitti mi?"

Carina heyecanla başını salladı. "Böyle görüldüğüme inanamıyorum."

Maggie gülümsedi. "Ben inanabiliyorum. Ve sanırım karşımadaki adamlar da böyle düşünüyor."

Carina'nın yüzü kızardı, ayağını sallayarak mankenlere bir bakış attı. Adamlar, bu dönüşümü geçirmeden önce gerçekten de görmezden geldikleri genç kızdan büyülenmiş gibi görünüyordu. Maggie dişilikle masumiyetin bir arada nadir rastlanan bir birleşim olduğunu düşündü, Carina'nın tazelenen özgüveni de erkekleri çağıran bir siren sesi gibiydi. Kendini beğenen bir kadından daha çekici hiçbir şey olamazdı. Ama karşısındaki adamların ifadesinde ilgisini asıl çekem başka bir şeydi. Bir erkeklerin yüzlerinde, bir de ampullerde nadiren yakalayabildiği bir şey.

Bedeni hızla adrenalin salgılamaya başladığı sırada Maggie, yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbini görmezden gelmeye çalıştı. Mükemmel poz buydu işte. Tam gözlerinin önündeydi. "Benimle gel," diyerek Carina'nın elini yakaladı ve onu sete çıkardı. Hızlı hareketlerle seti yeniden düzenledi, fotoğraf makinesinin yerini değiştirdi ve ışıklandırınayı ayarladı.

"Decklan, Roberto, Paolo, bu Carina. Şimdi o da sizinle çekime katılacak."

"Ne?" diye sışradı Carina.

Carina'yı sahnenin ucuna yerleştirdi ve gölgede bıraktı. "Kollarını böyle birleştir."

Maggie, Carina'nın pozunu düzelterek sıradan bir şe-

kilde duvara yaslanmış hale getirdi. “Şimdi sanki seni mutlu eden bir şeyler hayal ediyormuşsun gibi pencereden dışarı bak. Endişelenme, görüntün buğulanacak, zaten gölgedesin. Tamam mı?”

“Ama ben—”

“Lütfen?”

Carina biraz titredi, ardından yavaşça başını salladı. Gergin yüz hatlarıyla Maggie’nin isteğini yerine getirmeye çalıştı. Maggie yeniden mankenlere döndü ve onları önlü arkalı sıraya dizdi. İç çamaşırlarındaki belirli belirsiz kıpırdanma onu utandırmadı. Doğrusu pozda o ana kadar asil eksik olan da buydu.

“Dinleyin. Hedefiniz o,” diyerek kaskatı kesilmiş, huzursuz görünen Carina’yı işaret etti. “Ona yaklaştığınızı, hayatının ilk öpücüğünü verdiğinizizi, kendini bir kadın gibi hissettirdiğinizi hayal edin. Tam olarak bunu istiyorum. Şimdi.”

Fotoğraf makinesini eline aldı ve deklanşöre bastı. Talimatlar sıralayıp deli gibi koşturarak bir arada nadir yakalanan masumiyet, arzu ve şehveti fotoğrafladı. Bu yaptığı, güzel görünümlü iç çamaşırlarının fotoğrafını çekmekten çok daha fazlasıydı. Bu, bir duyguyu satın alma meselesiydi.

Zaman ilerledikçe etrafındakiler ortalıktan kaybolmaya başladı. Derken nihayet Carina’nın yüzünde bir kıpırdanma oldu. Küçük bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. Erkekler yer değiştirdiler, onu süzdüler ve...

Şipşak!

Oldu işte.

İçini bir memnuniyet dalgası sardı ve bedeni gevşedi. “İşimiz bitti. Bugünlük bu kadar.”

Mankenler ve ekip hep bir ağızdan onayladı. Maggie keyifle gülümsedi, topuğu üzerinde geriye döndü ve kocasıyla göz göze geldi.

Eyvah!

Michael, siyah Armani bir takım, kraliyet mavisi bir gömlek ve açık kırmızı bir kravatla önünde dikilmişti. Mükemmel bir biçimde kontrol altına aldığı duruşu, siyah gözlerindeki öfkeli ifadeyle tezat oluşturuyordu. Bakışlarıyla onu süzdü, ardından tekrar sahneye yöneldi. Carina’nın kahkahası havada yankılanıyordu ve Maggie, Decklan ile konuşup flörtleştğini anlamak için dönüp bakmaya gerek duymuyordu. Üzerinde minik bir iç çamaşırından başka bir şey olmayan bir süper modelle yani.

Başı büyük beladaydı.

Korku tüm vücudunu kapladı ve bu berbat duyguya başkaldırırcasına sırtı dikeldi.

“Açıklayabilirim.”

Michael’ın fısıldarmışçasına çıkardığı sesi sinir uçlarını tırmaladı. “Eminim açıklayabilirsin.”

Neden sanki bir kadını, görünenin derinlerine dalıp içindeki ilkel erkeği dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi sert görünüyordu? Varlık içinde, iyi bir ailede, az sorunlu bir hayat sürerek büyümüştü. Maggie’nin alındığı yoktu ama tanıştığı, sağlıklı bir geçmişe sahip erkeklerin çoğu onda soğuk ve tatsız bir izlenim bırakmıştı. Michael ise öyle değildi. Onun tüm katmanlarını keşfetmek yıllar sürebilirdi ve buna rağmen onu şaşırtmayı sürdüreceğine de emin-

di. Neyse ki onun İtalyan kişiliğini tanımak gibi bir niyeti yoktu.

Ağzı, kelimeleri birbirinden ayırmak için üstün bir çaba sergiliyordu. “Durum şu, ben çalışırken Carina’yı makyaja ve kuaföre göndermeye karar vermiştim, böylece mankenleri iç çamaşırlarıyla görmeyecekti çünkü senin bundan hoşlanmayacağını biliyordum.”

Michael aniden sesini yükseltti. “Ben de bu yüzden onu sahnede aynı çıplak mankenlerle birlikte gördüm, değil mi? Senin korumacılığın dolaylı.”

Maggie geriye doğru bir adım attı. Bu iş planladığı gibi ilerlemeyecekti. “Bitirmeme izin vermedin henüz. Ayrıca mankenler çıplak değil. Neyse, istediğim pozu yakalamayı bir türlü başaramıyordum. Derken Carina çıkageldi ve görünüşünden o kadar memnundu, kendine o kadar güveniyordu ki... Erkeklerin yüzünde o aradığım ifade belirdi. Gerçekten inanılmazdı, ciddiym. Bu işte daha önce hiç böyle bir samimiyetle karşılaşmamıştım ve yeni bir şeyler yakalamak için bu ifadeyi fotoğraflamam gerektiğini biliyordum.”

“Samimiyet mi?” Michael’ın tek kaşı havaya kalktı ve gözleri öfkeyle parladı. “Samimiyeti yakalamak için küçük kız kardeşimi çıplak yabancı erkeklerin bakışlarıyla baş başa bırakıyorsun, öyle mi? Savunman bu mu Maggie? Sen yalnızca birkaç reklam işi satabilmek için her şeyi feda eder misin?”

Vay canına! Korkusu yok olup gitmişti. Ne cesaretle söylerdi bunu? Alaycı bir biçimde gülümsedi ve başını geriye attı.

“On-lar çıp-lak de-ğil. Söylediklerimi saptırıyorsun

Count. Feda etme meselesine gelince, görünüşe göre gerçek sevgi uğruna yeterince fedakârlık yapıyorum. Hatta seninle sahte bir evliliğe bile giriyorum.”

Michael yüzünü Maggie’ye yaklaştırdı ve homurdandı. “Sen bunu gerçek sevgi uğruna yapmadın *cara*. Bu pazarlıktan kendi payını aldığını unutma.”

“Ah, evet, erkek kardeşimin karısını yatağa atıp odanın bir ucundan buğulu gözlerle onu izleme şansını elinden aldığım için çok üzgünüm.”

Michael’ın ağzı açık kaldı. “Çıldırılmışsın sen. Sana defalarca Alexa’ya âşık olmadığımı söyledim. Bu yalnızca senin kuruntundan ve etrafındaki her şeyi kontrol etme isteğinden ibaret. Ayrıca bunun Carina’yla ve senin teşhirciliğinle ne ilgisi var?”

“Onu karanlıkta bıraktım, kimse yüzünü görmeyecek. Onu asla uygunsuz bir duruma düşürmem.”

Michael’ın bedeni erkeksi bir öfkeyle sarsıldı. “Düşürdün bile!”

“Michael?” Carina koşarak aralarına girdi ve abisine sımsıkı sarıldı. Maggie, bakışlarındaki şefkat ve endişeden onun küçük kardeşinin büyüğüyle nasıl başa çıkacağını bilmediğini anladı.

“Beni sahnede gördün mü Michael?” diye sordu Carina. “Gerçek bir manken oldum.”

“Harikaydın *cara*.” Eliyle nazikçe kardeşinin kıvrıcık buklelerine dokundu. “Bunları kim yaptı?”

“Baştan aşağıya yenilendim. Maggie’yi çalışırken görmeliydin, daha önce hiç çekime katılmamıştım ve ultra-havalı bir şeydi. Şimdi gerçekten reklamda yer alaca-

ğım, mankenler de çok iyiydi. Decklan beni diğer birkaç mankenle birlikte yemeğe çağırdı ve—”

“Kesinlikle olmaz.” Michael’ın kaşları çatılarak bir araya geldi. “Eğlenmene çok sevindim ama artık çekim bitti. Tanımadığın erkeklerle yemeğe çıkamazsın. Ayrıca bu akşam Brian amcanın bebeğine bakacaksın.”

Maggie bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra derhal kapattı. Lanet olsun, bu meseleye hiç bulaşmayacaktı. Carina’yla gerçekte hiçbir aile bağı yoktu. Michael’ın ailesinin bir parçası değildi. Onun gerçek karısı değildi.

Carina ters bir bakış attı. “Diğer insanlar birileriyle çıkarken ben neredeyse her cumartesi akşamı Brian amcanın bebeğine bakıyorum.”

Michael yüzünü eliyle sildi. “Bu konuda seninle tartışmayacağım. Şimdi iyi bir kız ol ve gidip yüzünü yıka, normale dön ve gidelim. Kısa süre sonra konsoloslukta bir randevumuz var.”

Sessizlik.

Maggie geri çekildi. Ah, bu kötüydü işte. Çok kötüydü. Michael’ın sözleri üzerine Carina’nın yüzünün aniden kaza yapan bir tren gibi darmadağın oluşunu izledi. Carina ağlamasını engellemek için ağzını eliyle kapattı ama sesi çatallı ve ağlamaklı geliyordu. “Neden artık benim küçük bir çocuk olmadığımı görüp bana saygı duyamıyorsun? Keşke hiç İtalya’ya dönmeseydin!”

Koşarak stüdyodan çıktı ve uzakta bir kapı çarpıldı.

Maggie gözlerini kapattı. Ah, lanet olsun!

Michael başını sallayarak İtalyanca bir dizi yaratıcı cümle sıraladı. Bir yandan yürüyüp bir yandan homurda-

nyordu. Maggie de ona geniş bir alan açtı çünkü o anda fazlasıyla çaresiz görüldüğü için ona sarılması mı, yoksa aklını başına toplaması umuduyla suratına bir tokat yapıştırması mı gerektiğini bilemiyordu.

Altan almaya karar verdi. Hızla ilerleyen ayaklarının tam önüne geldi, neredeyse üzerine yığılmasına sebep olacaktı.

“Michael—”

“Yine ne yaptım ha? Kendini tamamen kaybetmesini önlemek için onu bir grup çıplak erkek mankenle bir içki âlemine gitmekten alıkoymam bu kadar mı yanlıs? Biz İtalya’nın en zengin ailelerinden biriyiz. O daha çok genç! Kaçırıp fidye isteyebilirler. Ayrıca neden bu kadar şaşırdı ki? Her zaman Brian’ın bebeğine bakar ve bundan keyif aldığını söylerdi. Bir anda tüm alışkanlıklarını değiştirip birilerinin onu kaçırabilmesi için şehrin altını üstüne getirmek istiyor, öyle mi? Kesinlikle olmaz.”

Maggie dudaklarını sımsıkı kapadı. Michael’ın sözlerinin gülünçlüğü onu oldukça zorlamıştı ve gülmesini engellemek için içgüdülerini bastırmaya çalışıyordu. Tanıdığı güçlü adam, kız kardeşinin yuvadan uçup gideceği gerçeğini kabullenmek istemeyen anlayıssız bir babaya dönüşmüştü. Kendisi yirmi bir yaşındayken tüm hayatının kontrolünü elinde tutuyordu ve kimse de kimlerle çıktığına ya da eve gece kaçta döndüğüne karışmıyordu. Ağzını eliyle kapatarak öksürdü ve ciddi görünmeye odaklanmaya çalıştı. “Peki, kabul ediyorum, yerinde olsam ben de bir içki âlemine gitmesine izin vermezdim.”

Michael kendisiyle alay ettiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı.

Maggie kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı. “Bak, yaramaz yeğenlere bakıcılık yapmak korkunç bir fikir gibi görünüyor, öte yandan kardeşin nazik ve yakışıklı bir erkek tarafından akşam yemeğine davet edildi ve gitmek istiyor. Teklif ettiği için onu suçlayamazsın.”

Michael kelimenin tam anlamıyla nefes nefese kaldı. “Sen olsan gitmesine izin verir miydin?”

“Birkaç şartla gitmesine izin verirdim,” diye düzeltti Maggie. “Ben de bu ekibi tek başına gitmesine izin verecek kadar yakından tanımıyorum. Ama onlara eşlik edebilecek yakın bir arkadaşım var. Onun da Carina’nın yaşında bir kızı var, iyi anlaşacaklarını düşünüyorum. Milano’ya geldiğimde sık sık Sierra’yı ziyaret ederim, güvendiğim biridir. Bugün müsait mi bilmiyorum ama arayabilirim. Ona eşlik edip akşam yemeğinden sonra eve bırakabilir. Aksi takdirde sana sonuna kadar katılıyorum, tek başına gitmemeli. Yine de en azından yardımcı olmaya çalıştığını görmüş olur.”

Michael homurdandı. “Annem, öfkesiyle nasıl başa çıkıyor? Carina genellikle oldukça sakin ve oturaklıdır. Ona neler oluyor böyle? Neden söz dinlemiyor?”

Maggie sesini yumuşattı. “Neden onun büyümesini engellemek için bu kadar çabalıyorsun?”

Michael başını kaldırdı. Bir an için Maggie onun mavi-siyah gözlerinin derinlerinde bir keder ve korku parıltısı yakaladı. Tenseel temasa ihtiyaç duyduğunu düşünerek yanağına dokundu.

“Ben başarısız olmayacağıma söz verdim.”

Sözleri Maggie’nin kulaklarından bir fısıltı gibi geçti.

Kalbi sıkıştı ama daha da bastırarak derinlere ulaşmaya çalıştı. “Bu sözü kime verdin Michael?”

“Babama. Ölmeden önceydi.” Sahip olduğu alışıldık özgüven yok olmuştu. “Tüm kardeşlerimden ben sorumluyum.”

O geniş omuzları üzerinde taşıdığı yükü fark etmek Maggie’yi derinden sarsmıştı. Kimsenin kelimeleri böylesine ilk anlamıyla kavrayabileceğini düşünmemişti ama Michael gerçekten de ailesinin başarılarının da, başarısızlıklarının da hep kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Tüm aile adına kararlar vermenin yarattığı gerilimi ve baskıyı düşününce aklını kaçırarak gibi oldu.

Maggie o kadar uzun zamandır yalnızca kendi sorumluluğunu taşıyordu ki, başkaları hakkında zor seçimler yapmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Tanıdığı tüm adamlar kendi yollarına gidip pislikten uzak durmayı tercih ederdi. Oysa Michael öyle değildi.

Evet, bir kişi Michael’ın dünyasına ait olduğu anda, sonsuza dek onun her şeyiyle Michael ilgilenirdi. Onun böyle tutkuyla önemseydiği bir kadın olma isteği bir anda tüm zihnini, bedenini ve ruhunu kapladı. Onun tarafından böylesine sahiplenilmek nasıl bir histi acaba?

Maggie’nin boğazında duygular düğümlendi. Michael’ın enfes kokusu etrafını sardı, kıyafetlerinden taşan vücut ısısı bedenini esir aldı. Bir anda gömleğinin düğmelerini çözüp ellerini çıplak vücudunda gezdirmek, bacaklarını aralamak, onu içine alıp bu sonsuz arzusunu durdurmasını sağlamak için çıldırıyordu. Oysa bunun yerine elini elinden çekti ve bir adım geri gitti. Kimi za-

man kaçırmaktan yorulduğu olurdu ama görünüşe göre bu yapmayı en iyi bildiği şeydi.

“Bazı hatalar yapmalarına izin vermezsek nasıl öğrenecekler ki?” diye sordu nazikçe. “Carina senin için deli oluyor. Yalnızca biraz nefes almaya ihtiyacı var.” Biraz duraksadı. “Ailen sürekli gözün üstlerinde olduğu için çok şanslı. Şimdi izin ver de bu durumu çözüp çözeceğimizi görmek için bir telefon görüşmesi yapayım.” Akıllı telefonunu eline aldı ve numarayı tuşladı.

Michael gözlerini kapanan kapıya dikmiş, kız kardeşinin çıkmasını bekliyordu. Adeta bir kadınlar cehenneminde mahsur kalmıştı ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Evet, Venezia’da da işler zor olmuştu ama o en azından Dominick’e âşık olur olmaz durulmuş, böylece Michael da rahat bir nefes alabilmişti. Elbette aile şirketinin dışında bir kariyere sahip olma kararı ortalığı biraz birbirine katmış ve hala hayal kırıklığına sebep olmuştu ama yine de Carina’nın durumuna kıyasla bu çok önemsiz bir meseleydi.

Julietta sakın bir kızdı, erkeklerle ilgilenmezdi ve tek derdi kariyerinde başarılı olmak ve değerini kanıtlamaktı. La Dolce Famiglia’yı inşa eden keskin ticari zekâsıyla ve odaklanma yeteneğiyle ona annesini hatırlatıyordu. Elbette bu işyerini başarılı bir zincire dönüştüren babasıydı ama annesinin ileri görüşlülüğü ve teşviki olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşmezdi.

Carina hepsinden farklıydı. O her zaman babasının küçük kızı olmuş, ailedeki herkesten daha ayrıcalıklı bir konuma sahip olmanın hafifliğini yaşamıştı. Duygularını daha derin hissetmiş, kimsenin görmediği şeyleri görmüştü ve kendini insanlara tüm benliğiyle açması babasını da ima endişelendirmişti.

Babasının ölüm döşeğindeki görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Ailesini güvende tutacağına, daima kız kardeşleriyle ilgileneceğine ve pastaneyi başarılı bir zincire dönüştüreceğine dair söz vermişti ona. Başarısız olmak gibi bir seçeneği yoktu.

Etrafta dolanıp Carina’yı bekleyen üç adamı gördüğünde alnından terler boşaldı. Ondan yaşça büyük oldukları kesindi. Gitmesine izin vermeyi aklından geçirmesi bile çılgınca değil miydi?

Mini buzdolabına doğru ilerleyip bir şişe su aldı, kapağını öfkeyle açtı. Sahte karısı yine yapacağını yapmıştı. Masum kız kardeşi önce erkek iç çamaşırı çekimine gitmiş, baştan yaratılmıştı, şimdi de mankenlerle takılmak istiyordu. Maggie’yi buraya neden getirmişti ki?

Ah, evet. Karısıydı da ondan.

Suyunu içip onu izlerken kara kara düşünüyordu. İlk kez ona doğru dönüp gözleri buluştuğu anda kalbinde oluşan o hafif yanma hissinden nefret ediyordu. Aralarında oluşan ateşli bağa, yeşil gözlerinde beliren ve onu sınırları zorlamaya iten farkındalık parıltısına alışmaya başlıyordu. Fiziksel cazibeyle başa çıkabilirdi.

Onu asıl rahatsız etmeye başlayan başka şeyler vardı. En kötüsü de Maggie’nin onu şaşırtabiliyor olmasıydı. Sette

Maggie ile mankenler arasında belirli bir yakınlık olmasını o da bekliyordu. Daha önce hiçbir fotoğraf çekimine katılmamıştı ve bu kadının keskin gözleri ve rahat tavırları aklını başından alıyordu.

İlk başta Carina'yı sahnede görmek onu çileden çıkarmıştı ama kısa süre içinde Maggie bakışlarının tek odak noktası haline gelmiş, geri kalan her şeyi önemsizleştirmişti. Ekip çalışmasını hiç de tehdit etmeyen, aksine teşvik eden bir tavırla sahnenin tüm kontrolünü elinde tutuyordu.

Flört ediyordu işte. Bu bir kadının varlığının ayrılmaz bir parçasıydı. Yine de onu incelemeyi sürdürdükçe, alaycı, havalı görünüşünün altında çok daha fazlasını taşıdığını anlamıştı. Tıpkı sıradan deniz bitkilerinin altında saklanmış büyüleyici bir mercanı keşfeder gibi.

Daima mesafesini koruyordu Maggie.

Fiziksel olarak değil. Sık sık karşısındakilere dokunuyordu, hatta mankenlerin bacakları arasındaki çıkıntıyı ayarlaması gerektiğinde bile. Gülüyor, şakalar yapıyor ve eğlenceli bir biçimde edepsizce göz kırpmıyordu. Ama genel havasında, sanki etrafı dikenli çalılarla kaplıymış gibi gösteren havalı bir mesafelilik vardı. Bak ama dokunma. Dokun ama hissetme. Duyguları mühürlenmiş, kontrol altına alınmıştı. Yine de ona baktığında daha fazlasını sunmak istiyormuş gibi görünüyordu. O da daha fazlasını istiyordu zaten.

Peki, 'hayır' deme ihtimali var mıydı? İlk karşılaşmalarından bu yana gururu hiç elden bırakmamıştı. En yakın arkadaşına âşık olduğu gibi yanlış bir fikre sahip olması ve

diğer tüm etkenler düşünüldüğünde koca bir hayır diyeceği açıktı.

En azından istediğini alamadığı sürece.

Maggie, dar siyah bir pantolon, onunla uyumlu kolsuz siyah bir tunik ve her bir hareketini ve enfes kıvrımlarını ön plana çıkaran şaşırtıcı ölçüde yüksek topuklu siyah sandaletleriyle içeri girdi. Büyüleyici kızılıllıktaki saçları tıpkı saklambaç oynar gibi çıplak boynunu, yumuşak yanaklarını ve daima ona dönük duran uzun, biçimli burnunu ortaya çıkarıyordu. Tüm benliğini teslim alan bu nefes kesici yaratığın prensi olmak için yanıp tutuşuyordu Michael. En son ne zaman bir kadın onu böylesine baştan çıkarmıştı?

Onu arzuluyordu.

Düşünceleri adının söylenmesiyle bölündü. Maggie önce telefonunu kapattı, ardından onunla konuşmaya başladı. "Tamam, Sierra müsaitmiş. Kısa süre sonra burada olacak ve gece de Carina'yı eve bırakacak. Ona güvenebilirsin. Yine de karar senin."

Kız kardeşini tanımadığı erkeklerle ve yabancı bir kadınla yemeğe gönderme fikri kalp atışlarını hızlandırdı. Yine de Maggie'nin söylediklerinde kulağa mantıklı gelen bir şeyler vardı. Carina'nın hiçbir şeyi tecrübe etmesine izin vermezse ve o da patlama noktasına gelirse ne olacaktı? Tüm planı altüst edemezdi. Carina da babasına verdiği söz kadar önemliydi.

"Maggie, bu kadınlayken kız kardeşime güvenebilir miyim?"

Sahte karısının gözlerinde bir kıvılcım yandı. Acı ve pişmanlık dolu bir anısı canlanmış gibiydi.

“Evet, Carina’yı asla zarar görebileceği, tehlikeli bir ortama sokmam. Sierra’yı çok iyi tanıyorum ve kız kardeşinin başına bir şey gelmesine izin vermeyecektir.”

Michael başını salladı. “Tamam, ayarla o zaman. Ben de Carina ile konuşayım.”

“Ne konuşacaksın benimle?”

Arkasını döndüğünde kız kardeşinin arkasında durduğunu fark etti. Çenesini isyankâr bir tavırla havaya kaldırmıştı. Gözleri ateş saçıyordu. Makyajını silmemişti ama Michael bile bu makyajın önceden sürdüğü tuhaf boyalardan çok daha iyi olduğunu kabul ediyordu. Şimdi çok daha taze görünüyordu. Yine kendi gibiydi, sadece daha güzeldi. “Maggie sana eşlik etmesi için bir arkadaşını ayarladı,” dedi.

Carina çığılığı bastı. “Aman Tanrım! Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten gidebilir miyim?”

Michael ellerini havaya kaldırdı. “Evet, ama birkaç şartla. Sürekli bana mesaj atıp nerede olduğunu haber vereceksin. Sierra senden sorumlu olacak ve seni eve o bırakacak. Gitmeden önce de onlarla konuşacağım.” Parmaklarını şimdi üzerlerine tişörtler ve kot pantolonlar giymiş, saçlarını taramakta olan mankenlere yöneltti.

“Kapış?”

Carina heyecanla başını salladı. “Si, grazie Michael.”

Kız kardeşini böylesine mutlu görmek kalbini ısıtmıştı.

“Fotoğrafları almışlar bile,” dedi Maggie.

Küçük bilgisayarın başında toplanıp çok sayıda fotoğrafın ekrandan hızla akmasını izlemeye başladılar. Maggie fotoğrafları tek tek açıklayıp sorunları ve hataları,

neleri sevip neleri sevmediğini anlatırken Michael can kulağıyla onu dinliyordu. Fikirleri cesurca ve otoriterdi, onu baştan çıkarıyordu. İş dünyasında güçlü bir kadından daha güzel ne olabilirdi? Bu Michael’ın daima hayranlık duyduğu bir özellikti. Ne yazık ki, çıktığı kadınların çoğu, erkeklerin kendilerine bakması fikrinden daha çok hoşlanıyordu ve her ne kadar geleneksel bir aileden geliyor olsa da, kendi eşinde daha fazlasını arıyordu. Her şeyden önce cesur bir kadın olmalıydı.

Ekranda bir resim sabitlendi ve herkes bakakaldı. Michael nefesini tutmuştu.

“İşte bu,” diye fısıldadı Maggie. “Tamamdır.”

Michael fotoğrafa baktı. Carina sahte bir duvara yaslanmış, boşluğa bakıyordu. Vücudunun yarısı gölgede, bedeni buğulanmış, apaydınlıktı. Yüzü kalın bir tutam kıvrıkcık saçın ardına gizlenmişti ve dudakları bir şeylere özlem duyar gibi büzüşmüştü.

Üç erkek manken ürünü gösterebilmek için arkasına başarıyla yerleştirilmişti ama poz veriyormuş gibi görünmüyorlardı. Sanki bir melek görmüş gibi yere çakılmış, onun büyüüne kapılmışlardı. Duydukları istek yüz ifadelerinden okunuyordu. Fotoğrafın fiziksel yanı her bir vücuttaki ifade edilmeyen duygularla bağlantılı olarak solgundu, görenleri durup biraz daha incelemeye davet ediyor gibiydi.

Yapım ekibindeki adam ıslık çalarak Maggie’ye “Çak bir beşlik!” dedi. Maggie başını çevirip Michael’a yöneldi. “Bunu kullanabilir miyim?”

Hala trans halindeymiş gibi bakmakta olan Carina ba-

şını salladı. “Bunu nasıl yaptın Maggie?” diye sordu hayret içinde. “Çok güzel olmuş.”

Maggie kıkırdadı. “Bu da işimin bir parçası. Her şeye rağmen sen bir yıldırınsın. Asıl güzel olan sensin.”

Michael, kız kardeşinin keyifle kızarıp kıvranışını izledi. Sanki bir şeyleri itiraf etmeye hazırlanır gibi vücudu hafifçe kıpırdadı. Maggie onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlamayı nasıl başarmıştı? Evet, o da bir kadındı ama hep sıradan kadınsı meselelerden uzak olduğunu söyleyip duruyordu. Yemek yapmak, dedikodu, çocuklar, ev işleri ona göre değildi. Buna rağmen kız kardeşine hiçbir şirinlik ya da sahtekârlık çabasına girmeden, tamamen içinden gelen bir iyilik yapmıştı.

Michael eğilip Carina’nın başına bir öpücük kondurdu. Ardından artık küçük bir kız olmayan kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Ben de onun gibi düşünüyorum. Çok güzelsin. Bu arada evet Maggie, fotoğrafı kullanabilirsin.”

Duygular aniden boğazında düğümlenince tuhaf bir hareketle arkasına döndü ve koridorda ilerleyerek ortadan kayboldu. Kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sekizinci Bölüm

Tam şu anda resmi bir nikâhla evlenmesine izin verilmişti. Bugün. Şu saniye. Maggie lüks baloncukların içine daldı ve derin bir nefes aldı. Büyüyüp havada uçuşan bir parça köpük ışığın altında parıldadı. Ayağını oynattı, bacaklarını küvetin iki yanına yerleştirdi ve suya daldı.

Milano’daki mahkemeye yaptıkları ziyaret onu dehşete düşürmüştü. Sahte bir evlilikten söz etmek kolaydı ama bu belgeleri doldurmak başka bir şeydi. İki şahit eşliğinde noter onayını aldıktan sonra onlarca kâğıdı onaylatmış, notere damgalatmış, dosyalamış ve nihayet *Nulla Osta* adı verilen evlilik taleplerinin son beyannamesini de almışlardı.

Maggie sızlanıyordu. Michael’ın üst düzey ve ünlü bağlantıları sayesinde annesi belge zincirini kolaylaştırmış, böylece yarım günde tüm işleri halledebilmişlerdi. Elini havaya kaldırıp parmağını saran ısıtılı elmas yüzüğe tekrar

baktı. Michael'ın planı dört dörtlük gibi görünüyordu. Venezia'nın evliliği garanti altına alınana kadar gelecek birkaç ay boyunca annesini oyalayacak, ardından korkunç bir şekilde kavga ederek ayrıldıklarını anlatacaktı.

Sıkıntılıydı ama bunu yapmak zorundalardı. Sandal ağacının enfes kokusuyla sakinleşirken derin bir iç çekti. Michael'ın yalnızca kız kardeşine yardımcı olabilmek için altına girdiği yük gerçekten inanılmazdı. Annesine duyduğu saygı da tüm hareketlerinden anlaşılıyor ve bu onu çok etkiliyordu. Evlenmesi ve sıranın böylece kız kardeşine gelmesi yönündeki çılgın taleplerini elinin tersiyle itmek yerine, kendisi dışında herkesi mutlu edecek bir plan kurmuştu.

Vücudu karıncalanıyordu, bir elini göğsünün üzerine koyup nazikçe okşadı. Michael'ı ne tür bir kadın mutlu ederdi acaba? Tatlı ve fazla bir şey beklemeyen biri mi? Yoksa böyle bir kadından bir ay içinde sıkılır mıydı? Bunlar onu neden bu kadar ilgilendiriyordu?

Onu istiyordu çünkü.

Gerçekler bir tokat gibi yüzüne vurdu. Evet, aralarında cinsel bir çekim olduğunun hep farkındaydı. Yine de aynı yatakta uyumak, onu kendi ortamında görmek aklını başından alıyordu. Artık ona duyduğu arzuyu dindirip bu durumdan kurtulmak için can atıyordu. Sonuçta geçmiş deneyimleri bir şeyler ifade ediyorsa sabah olduğunda kendini tatmin olmuş hissedecek ve hayatına devam edebilecekti. Yoluna devam edip yanındaki adamın doğru kişi olmadığını fark ettiği anda karnında duyduğu boş, içini kemiren histen daha kötüsü yoktu. Hiçbir zaman doğru

kişi diye biri olmayacaktı. Elbette sağlıklı, tatmin edici bir sevişme hormonlarını sakinleştirebilirdi yine de.

Peki ama Alexa?

Bunu düşünürken bir yandan alt dudağını kemiriyordu. Michael ne kadar inkar etmeye çalışsa da en yakın arkadaşına âşıktı. Elbette bu seyahatin ardından nihayet Alexa'dan ve ailesinden uzak duracaktı, böylece Maggie de işleri altüst edeceği konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Tüm mesele seksten ibaretti. Ne de olsa evli rolü yapıyorlardı, oyunlarına yalnızca biraz heyecan katmış olacaktı, hepsi bu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. İkisi de birer yetişkindi ve tamamen fiziksel bir ilişki yürütmeyi başarabilirlerdi. Michael Conte ile seks yapmak istiyordu. Tüm vücudunu heyecan sardı. Göğüs uçları suyun altında dikleşti. En iyisinden daha kötü hiçbir seçeneğe razı olmayacaktı çünkü pazarlık şartları ondan yanaydı. Onun kuralları geçerliydi.

Ah, evet.

Kapı açıldı ve fantezisi bir anda önünde belirdi.

Genç kızlara özgü bir sesle çığlığı bastı. Köpüklerin altına biraz daha daldı ve bacağına telaşla küvetin kenarından çekti. Michael bir elinde bir kadeh beyaz şarap, diğer elinde ise enfes bir kremalı pasta dilimi ve dudaklarında büyüleyici bir gülümsemeyle içeri dalmıştı.

“Buon giorno cara. Banyo nasıl gidiyor?”

Maggie yerinden sıçrarken, küçük bir kız gibi ortalığı ayağa kaldırmamak için kendini zor tutuyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne arıyorsun burada? Çoğu evli kadının diyeceği gibi, başım ağrıyor.”

Michael bu sözlere karşılık olarak gülme cüretini gösterdi. “Ah, bu lafı daha önce hiç duymamıştım. Az önce en iyi *Pinot Grigio* şişelerimizden birini çıkardık da, sen de bir yudum almak istersin diye düşünmüştüm.”

Maggie kaşlarını çatı. “Tamam, pekâlâ. Teşekkür ederim.” Yarı dolu kadehi eline alıp limonlu ve ekşi, odunsu kokuyu içine çekti. “Tabağı oraya bırakabilirsin.”

Michael tabağı küvetin kenarına bırakıp gözlerini ona dikti. Açık, ateşli bakışlarının altında ezilmeyi reddeden Maggie de, gözlerine giren ıslak saç tutamlarını geri üfle-mek için dudağını büzüştürerek bakışlarına karşılık verdi. “Artık gidebilirsin.”

Fakat Michael birkaç santim öteye, küvetin kenarına oturdu. Kıyafetini değiştirmiş, üzerine geçirdiği kot pantolonu ve beyaz gömleği içinde zinde ve şık görünüyor-du. Ayakları çıplaktı, saçları omuzlarına dökülmüştü ve bu ona daha da seksi bir hava katıyordu. Varlığıyla odadaki tüm havayı üzerine çekmiş, Maggie’ye nefes alma şansı bırakmamıştı. Yayıdığı enerji onu seksi bir süper kahraman gibi gösteriyordu. Neler oluyordu böyle?

Söze girmesini bekledi ama çıplak olan o olduğu için konuşma ihtiyacı duymuyor gibiydi Michael. “Hala ne arıyorsun burada?”

“Sohbet ederiz diye düşünmüştüm.”

“Pekâlâ. Kıyafetlerini çıkar da sohbete başlayalım öyleyse.”

Kıpırdamamasına rağmen Michael’ın yüz ifadesinin değiştiği anlaşılıyordu. Bir anda çok daha ateşli ve vahşi görünmeye başlamıştı. “Bunu istediğine emin misin?”

Lanet olsun, her zamanki iğneleyici sözleri yanlış etkiyi

yaratıyordu. Neden çıkıp gitmiyordu bu odadan? Gözle-ri inatla parıldıyordu. Bir anda Maggie’nin korku içindeki bedenine ateş bastı. Kasıklarının arasından su sesi duyulu-yordu. Göğüs uçları köpüklerin altında dikelmışti. Michael’ın bakışları saklanmış, çıplak bedenini dikkatle inceler-ken nefesi kesildi. Neler oluyordu böyle?

Taktik değiştirmeye karar verdi. “Ne hakkında konuş-mak istiyorsun?”

“Anlaşmamız hakkında.”

Maggie kafasını salladı. “Bu konuda bir sorunumuz ol-madığını sanıyordum. Belgeler tamamlandı, artık annen meşru bir ilişkimiz olduğunu biliyor. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için nasıl da milyonlarca soru sordu, görmedin mi? Gerçekten işinin ehli.”

“Hep öyleydi.”

“Çekimim bitti artık. Elbise alışverişi beni bekliyor.”

“Güzel. Cuma akşamı bir aile yemeği daha olacak. Ah, bu arada Julietta yarın seninle birlikte pastaneye gidip onu ziyaret etmemizi istiyor.”

“Pekâlâ.” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Neden hala bura-dasın?”

“İstedğim bir şey var da ondan.”

“Neymiş o?”

“Sensin *cara*.”

Karnına bir ağrı girdi. Çenesini açıp kapattı ama hiçbir şey çıkmadı, yalnızca akciğerinde hiç hava kalmadığı için tuhaf gurultular duyuldu. Michael hiç kıpırdamıyor, kü-vetin kenarında sabit durmaya devam ediyordu. Yemeğine saldırmaya hazır, aç bir kedi gibi Maggie’yi izlerken göz-lerinde beliren ateş ve arzu, rahat duruşuyla tezat oluştı-

ruyordu. Ah, yalnızca bir yerlerini ısırdığını hayal etmek bile kollarını uyuşturmaya yetiyordu. Ne demişti az önce?

“Ne dedin sen?”

Michael’ın dudakları titredi. “Ne dediğimi duydun. Al, bir lokma tadına bak.”

“İstemiyorum dedim—”

Sözlerini bitirmesine izin vermeden öne doğru eğilip kremalı pastayı yavaşça dudaklarına doğru götürdü Michael. Maggie içgüdüsel olarak ağzını açtı, bir ısırık aldı. Pasta dolgununun yumuşak, yağlı tadı ağzında dağıldı. Kremanın lezzeti müthiş bir keyif veriyordu. Michael bir süre onun pastayı çiğneyişini izledi, ardından ağzının kenarında kalan son krema parçasını yakalamak için başparmağını alt dudağına götürdü. Dikkatli hareketlerle parmağını ağzına götürüp emdi.

Maggie’nin kasıkları gerilmişti. Islaklığı bacaklarının arasında hissedebiliyor ve bunun içinde bulunduğu su dolu küvetle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Michael şarap kadehini dudağına uzattığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Diline bir damla şarap değdi, boğazından geçerek midesine indi. Michael şarabı kenara bırakıp yanına sokuldu.

“Beğendin mi?” diye mırıldandı.

Maggie göz kırptı.

Bakışlarından büyülenmişti. Çenesini kaplayan kirli sa-kalları yoldan çıkmış medeni bir erkek izlenimi katıyordu ona. Maggie’nin burun delikleri büyüleyici misk ve sabun kokusuyla dolmuştu.

“Ah, evet.”

Ellerini omuzlarında dolaştırıp, vücudu üzerindeki baloncuklara dokundu. “Ne kokusu bu?”

“Ha?” Ah, sesi çıkmaz hale gelmişti işte. Tam göğüsle-rinin üzerindeki ellerin yarattığı fiziksel işkenceden kurtulup kafasını toplamaya çalıştı. “Sandal ağacı.”

“Günlerdir beni çıldırtıyor bu koku. En sonunda tadına baktığımda dilimde tatlı bir misk hissi mi bırakacaksın?”

O anda ipleri elinde tutanın Michael olduğunu fark etti. O ana dek tüm kontrol hep onun elindeymiş gibi davranmıştı. Onu oldukça eğlendirmiş olmalıydı! Kol ve bacakları uyuyor, karnına ağırlar saplanıyor ve suyun altındayken bile teninin yandığını hissedebiliyordu. Karşı-sındaki adam neyin ne zaman gerçekleşeceğine karar ver-miş ve onu en savunmasız anında yakalamıştı. Neden bir anda oyunun kurallarını değiştirmeye karar vermişti ki? Maggie yaşadığı duygusal karmaşadan kurtulabilmek için zihnini zorlamaya başladı.

“Neden şimdi böyle bir şey yapıyorsun?” İçinde güçlü bir huzursuzluk hissediyor, bu hissi yitirdiği anda kendini onun önüne atıp onu kollarının arasına alması için yalvar-maya başlayacağını biliyordu. “Saçma sapan bir oyun mu oynuyorsun benimle?”

Michael’ın yüzü kararlılıkla gerildi. “Oyun oynayan sensin *la mia tigrotta*,” diye homurdandı. “Ben ilk günden beri seni istiyorum, bunu da hiçbir zaman inkâr etmedim. Kavga edip durmaktan bıktım, bunun yerine başka şeyler yapabiliriz. İkimiz için de çok daha zevk verici şeyler.”

Söyledikleri onu öfkelenlendirmişti. Asıl teklifi yapanın Maggie olması gerekiyordu. Uysalca köşesinde oturup baştan çıkarılmayı beklemesini kaldıramamıştı işte. So-nunda seks yapıp onu bünyesinden atmak Maggie’nin fik-riydi. Bu turu onun kazanmasına izin veremezdi.

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Michael küvetin kenarından kalkıp kibar bir şekilde başına salladı.

“Bana bir havlu uzatır mısın lütfen?”

Dönüp ona bir kez daha baktı. Onu zorlayıp zorlamamak konusunda yaşadığı ve yüzünden kolaylıkla okunan gerilim sonunda dinmişti. Maggie aralarında bir güven oluşmaya başladığını fark etti ve Michael’ın ne kadar sinirlenirse sinirlensin, derinlerde hissettiği korkudan dolayı kontrolü elinden bırakamayacağını düşündü. Michael askıdaki pembe tüylü havluyu alıp ona uzattıktan sonra sakince arkasını döndü.

Maggie zafer duygusuyla kıkırdıyordu. Yavaş hareketlerle banyodan çıktı, saçlarını sıkıp sularını damlattı, üzerindeki köpükleri sildi. Ardından havluyu yere attı.

“Pekâlâ, şimdi hazırım.”

Michael arkasını döndü.

Maggie çırılçıplaktı.

Büyüleyici, çarpıcı görünüyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

Bir anda, bir çift çıplak göğüsle ilk karşılaşmasını hatırladı. Cinselliğin eşliğinde genç bir adamken, bundan daha güzel bir anı asla yaşayamayacağını düşünmüştü.

Şimdi yaşıyordu.

Maggie başı dik, havlusu ayaklarının altında, tam karşısında duruyordu. Banyodan yeni çıkmış, üzerinde kalan

köpüklerin ışıldattığı yumuşacık bir bedenle karşı karşıyaydı. Dik, dolgun göğüsleri kırmızı göğüs uçlarıyla adeta taçlandırılmıştı. Bu olgun meyvelerin tadına bakma fikri ağzını sulandırdı. Bacakları upuzun, biçimli ve kaslıydı. En özel bölgesi kızıl renkli tüylerden oluşan bir üçgenin ardına gizlenmişti. Her şey ortadaydı. Cinsel heyecanının kokusunu alabiliyordu. Maggie’nin vücudu ona göz kırıyor gibiydi.

Buna rağmen seramik kaplamalı zeminin üzerinde kaya gibi hareketsiz duruyordu. Tüm öğleden sonra boyunca ona işkence etmişti Maggie. Saçlarının omuzlarına dökülüşü, ince zekâsı, hareketsiz durduğu anda bile etrafa yaydığı enerji... Bir önceki gece aralarındaki birkaç santimetrelik mesafeyi hatırladı. Eli çok az daha derinlere gitseydi o sıvı ateşe dokunabilecekti. Bu kadın iliklerine işlemişti ve ondan kurtulmanın tek bir yolu vardı; onunla sevişmek. Onu bünyesinden çıkaracak ve sabah olduğunda belki de ikisi de normale dönecekti. Lanet olsun, birbirlerine uygun değildiler ki. İkisi de farklı şeyler istiyor, farklı yaşam tarzlarının peşinden koşuyordu. Michael mümkün olduğunca az sıkıntı yaşadığı büyük bir aile ve düzenli bir yuva istiyordu. Tatlı, oldukça uysal ama sıkılmasını önlemeye yetecek kadar da ateşli kadına ihtiyacı vardı.

Seks her şeyi yoluna koyabilirdi. Bundan emindi.

Maggie’nin onu reddetmesi canını yakmış ama ısrarcı olmamaya karar vermişti. Ona karşı dürüst davranmamasından dolayı duyduğu hayal kırıklığı yalnızca birbirlerine uygun olmadıkları yönündeki görüşünü doğrulamaya yaramıştı. Michael dürüstlüğü bir ilişkinin olmazsa olmazı

olarak görüyordu ve Maggie'nin sakladığı sır her neyse, bunu hiçbir zaman paylaşmayacağına emindi. Ne onunla, ne de bir başkasıyla.

Oysa bir kez daha onu şaşırtmayı başarmıştı. Kendi yöntemleriyle.

Ona her zamanki gibi yine tepeden bakıyordu. "Sevişme yönündeki teklifine katılıyorum. Ama şu an konuşacak halin bile olmadığından gidip giyineceğim, bu konuya daha sonra döneriz. Sen kendini biraz daha—" Bakışları hızla yükselmekte olan ereksiyonuna yöneldi ve gülümse-di- "işlevsel hissettiğinde."

Kapıya doğru yöneldi.

İki adım sonra Michael arayı kapatmıştı bile. Kapıyı kilitleyip onu yavaşça döndürdü. Maggie'nin gözleri büyüdü. Michael tedbirli hareketlerle onu kapıya yaslayıp çenesini okşadı, dizleriyle kasıklarını itti. Dudaklarına yöneldiği sırada Maggie nefesini tutuyordu.

"Ben hazırım *cara*," diye fısıldadı. "Ya sen?"

Dudakları birleşti.

Kadınları baştan çıkarmaktan hoşlanıyordu. Dilinin yavaşça dolanmasını, nefeslerin kesilmesini, her bir adımda arzusunun yavaş yavaş yükselmesini seviyordu. Hız denetimi sanatında kendini usta olarak görüyordu ama Maggie'nin dudaklarına daldığı anda sahip olduğunu sandığı tüm kontrolü yitirmişti.

Maggie'nin kasıkları arasındaki sıcaklık kadar ıslak, ateş kadar yakıcı bedeni Michael'inkine yaslanmıştı. Bu basit, sıradan, oldubittiye getirilecek bir öpüşme değildi. Bu kazananı olmayan, kuralsız bir savaştı. Michael da teslimiyetin her bir damlasından zevk alıyordu.

Karşısındaki büyüleyici kadının tadına bakmak için derinlere daldı. Maggie inleyerek kalçalarını havaya kaldırıp daha da ileri gitmesini istercesine parmaklarını Michael'ın saçlarına daldırdı. Michael'ın elleri tüm bedeninde geziniyor, göğüslerini avuçluyor, parmaklarıyla tüm hücrelerini okşuyordu. Nefes nefese kalan Maggie'nin bacaklarını birbirinden ayırdı, birini beline doladı. Dudaklarını kurtarıp şehvetle dolu, buğulu, yeşil gözlerine baktı.

Elini göğsünden çekip aşağıya doğru indirdi, göbeğinin üstünde durdu. "Parmaklarımı içine daldırmak için can atıyorum," diye mırıldandı. "Yapacaklarıma hazır mısınız?"

Seksi bir fısıltıyla cevap verdi Maggie. "Çok fazla konuşuyorsun Count."

Michael gülümseyip parmaklarını derinlere daldırdı.

Maggie çılgınlık içinde başını geriye attı. İpeksi, nabız gibi atan vajinası kasılarak parmaklarını sıkıştırdı. Michael elinde hissettiği yoğun sıvıdan onu ne kadar da arzuladığını anlamıştı. Tanrı aşkına, bu hayatında gördüğü en güzel kadındı. Her türlü hisse öylesine açıktı ki! Parmaklarını kıvrarak daha da derinlere daldı ve nihayet o tatlı noktaya ulaştı.

Ereksiyonu acı verecek boyutlara ulaşmıştı ama Maggie'nin yüzü kaçırmak istemediği, erotik bir güzellik taşıyordu. Dişleri üst dudağına saplanmış, gözleri yarı kapalı halde gitgide artan boşalma duygusuna karşı koymaya çalışıyordu. Vücudu kollarının arasında kıvranıyor, ellerini yumruk yapmış, Michael'ı göğsünden ittiriyordu. Her türlü karşılaşmanın sonuçlarını kontrol altına alma yönündeki bitmek bilmeyen ihtiyacı Michael'da, teslim ol-

masını sağlama arzusu uyandırıyordu. Hem kendine, hem de o ana.

Gergin, nabız gibi atan o noktaya bir kez dokundu. Sonra bir kez daha. Ardından eğilip göğüslerini emmeye başladı.

“Michael—”

“Şimdi de sen çok fazla konuşuyorsun *cara*.” Parmakları acımasız bir şekilde tüm vücudunda gezinirken, göğsünün ucunu dişleri arasına alıyordu. Maggie’nin bacak kasları titriyor, kalp atışları rahatlıkla duyulabiliyordu. Büyüleyici misk kokusu burun deliklerinden içeri süzülürken patlamak üzere olduğunu biliyordu Michael. Maggie belki de hayatında ilk kez vücuduna teslim olmuş, kendini her şeye açmış ve o ana bırakmıştı. Michael’ın ereksiyonu acı vermeye başlamıştı, kanı damarlarında çılgınca dolanıyordu.

“Michael! Yapma, ben galiba—”

“Boşalmanı istiyorum. Şimdi. Hadi Maggie.”

Parmaklarını bir kez daha içeri daldırırken bir yandan da göğüs uçlarını ısırdı.

Maggie haykırarak onu acımasızca sıkıştırdı. Vücudunu Michael’a yaslamış bir biçimde kıvranırken bastığı çığlık havada yankılandı. Michael ise onu kolları arasına almış, orgazmını uzatıyordu.

Maggie’nin tüm bedeni gevşedi. Michael ona tatlı sözler fısıldayıp alına bir öpücük kondururken parmaklarını yavaşça geri çekti. Aralarındaki çekim konusunda yanılmamıştı ama aniden karnına ağrılar saplayan duygu patlaması ve hissettiği bu tuhaf bağ konusunda pek hazırlıklı sayılmazdı. Önceleri tek istediği onu yatağa atıp tüm be-

denine sahip olmaktı. Adını mırıldanmaktan başka bir şey yapamaz hale getirene kadar onunla yatağın içinde saatlerce baş başa kalmak istemişti yalnızca. Peki bu duygusalılık nereden çıkmıştı şimdi?

Maggie kollarında hareketsiz bir şekilde yatmış, nefes alış verişleri normale dönmeye başlamıştı. Michael yavaşça bir öpücük kondurup onu yatak odasına taşımaya karar verdi. Böylece hem konuşabilir, hem de sevişebilirlerdi. Bir de—

“Ah, Tanrıya şükür, buna çok ihtiyacım vardı.” Maggie’nin soğukkanlı, kayıtsız ses tonu titreyen vücuduyla tezat oluşturuyordu ama Michael henüz onu yatıştırma fırsatı bulmadan bir anda havlusunu yerden alarak vücuduna sardı. Başını geriye atıp rahatlamış bir şekilde uzun uzun iç çekti. “Teşekkür ederim. Benim de sana bir şeyler yapmamı ister misin?”

Büyük küstahlıktı bu yaptığı. Michael bir adım geri attı. Bir yandan da aptalca davranıp davranmadığını düşünüyordu. Daha bir dakika önce çığlıklar içinde adını tekrarlayıp, daha önce hiçbir kadında görmediği bir azgınlıkla onu kucaklayan kadın neden şimdi kendinden bu kadar emin davranıyordu? Ona tokat gibi bir bakış fırlattı ama Maggie rahatlığından hiçbir şey kaybetmedi. Mesafesinden de.

Michael “Bana bir şeyler yapmak mı istiyorsun?” diye sordu soğuk bir sesle.

Maggie başını salladı. “Eğer istiyorsan. Kısasa kısas. Uzun bir maraton için pek vaktimiz yok. Annene akşam yemeğinde yardım edeceğime söz verdim, bu yüzden giyinmem gerekiyor. Ne diyorsun?” Bir kaşını havaya kaldırmış bekliyordu.

İçinden bir ses Michael'a başının dertte olduğunu söylüyordu. Maggie birkaç dakikalığına tamamen ona ait olmuştu. Yine de hiçbir yakınlığı korumayı başaramayan türden bir kadındı. Neden bağ kurmayı başaramaması daima ona engel oluyordu? Peki Michael neden bunu bu kadar kafasına takıyordu?

"Neden böyle yapıyorsun *cara*?" diye sordu nazikçe.

Maggie tokat yemiş gibi geri çekildi. Kelimenin tam anlamıyla homurdanmaya başladı. "Orgazm olduktan sonra aşklı meşklı konulardan konuşmak istemediğim için özür dilerim Count. Bunları aşmış olduğumuzu sanıyordum."

Sessizlik, dile getirilmeyen duygular ve kelimelerle daha da derinleşti. En sonunda Michael başını sallayıp dalından hassas bir çiçeği koparır gibi bu duygusallığa son verdi. "Haklısın Maggie. Ben de senin bunları aşmış olduğunu düşünüyordum."

Kapının kolunu çevirip açtı. "Akşam yemeğinden sonra bebek bakıcılığı yapmamız gerekiyor. Carina'yı Brian'a verdiği sözden caymaya ikna eden sen olduğun için sorumluluğu biz üstleneceğiz."

Maggie'nin ağzı açık kaldı. "Brian'ın dört erkek çocuğu var! Yorgunluktan ölüyorum. Bu gece bakıcılık yapmam mümkün değil."

Michael tehditkâr bir tavırla ona doğru eğilip emreder bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bu akşam bakıcılık yapacaksın. Yemekten sonra gidiyoruz. Şimdi giyin ve aşağıya gel."

Maggie'nin bağrıışlarını duymazdan gelerek kapıyı kapattı, ereksiyonunu ve öfkesini yanına alarak uzaklaştı.

Maggie her şeyi altüst etmişti.

Çatık kaşlarının altından beşiğine yatmayı reddeden yeğeniyle boğuşan sahte kocasına baktı. Michael beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış, bebek hırsıyla onu tekmeleyip kendinden uzaklaştırmaya çalışırken güçlü kollarıyla karşı koymaya çalışıyordu. Maggie eğer bu kadar zavallı bir hâlde olmasaydı bu sahneye kahkahalarla gülebilirdi. Michael'ın her zamanki havalı görüntüsü şimdi yerini kendini kanepeye atıp televizyona dalmak için her şeyini verebilecek olan yorgun, bitkin bir adama bırakmıştı.

Üstelik saat henüz yalnızca sekiz buçuktu.

Oda adeta savaş alanına dönmüştü. Canlı sarı ve mavi duvar boyasının üzerine yapıştırılmış deniz canlısı figürleri şimdi çığırından çıkmış bir tüplü dalış aktivitesinden geriye kalanları andırıyordu. Duvarlar pastel boyalarla boyanmış, kitaplar her yana saçılmış, paramparça olmuş hüznü bir oyuncak ayının içinden çıkan pamuklar tuhaf bir deneyin kalıntıları gibi yerlere dağılmıştı.

Maggie bir adım öne atıp mısır gevreği gibi bir şeylerin üzerine basarak "Hala karnı aç mı?" diye sordu.

"Hayır. Lizzie uyuması için bir şişe içmesinin yeterli olduğunu söylemişti." Bebek, beşiğinde ters döndü. Ağzından akan ıslak yemek kalıntıları o geceki üçüncü önlüğünü de mahvediyordu. Tekrar bağırırmaya başladığında başucunda duran neşeli ördekler artık onu eğlendirmeyi başaramıyordu. Michael tek kaşını havaya kaldırarak "Sence biraz daha gazını çıkarmalı mıyım?" diye sordu.

Maggie göz kırparak karşılık verdi. “Bilmiyorum. Lily çok uzun süre ağladığında Alexa’ya verip kurtuluyorum.”

Michael iç çekti. “Luke ve Robert neredeler?”

Maggie ayağını salladı. Nedense Michael’ın bir sonraki tepkisinin kötü olacağını hissetmişti. “Oyun oynuyorlar.”

“Onları yatırdığını sanıyordum.”

“Yatırdım ama uyumak istemediler. Ben de biraz daha oynayabileceklerini söyledim.”

Michael homurdanarak Thomas bebeğin ağzından akan yemek artıklarını sildi. “Elbette yatmak istemeyecekler Maggie. Ama yetişkin olan biziz. Onlara hayır demeliydin.”

“Dedim. Hem de üç defa. Ama Robert, annesini istediği için ağlamaya başladı, derken Luke da ona katıldı, ben de beş dakika daha oynayabileceklerini söyledim.” Asla o timsah gözyaşlarından etkilendiği için onların her istediklerini kabul ettiğini söylemeyecekti.

Michael derin bir nefes verdi. “Seni oyuna getirmişler. Pekâlâ, her şeyi kitabına göre yapacağız. Başımızı derde sokmak yok.”

Maggie bir anda neden oyun hamurundan Michael’a bahsetme fikrinin kendisini bu kadar ürküttüğünü merak etti. Çocukların kullanımına uygun bir şey değil miydi? Reklamlarda hep böyle söylüyorlardı. Robert ona, uyuyamadıklarında annelerinin daima bir şeylerle oynamalarına izin verdiğini söylemişti.

Aniden Michael’ın haklı olduğunu fark etti. Oyuna gelmişti. Hem de büyük bir oyuna. Maggie oyun hamurunu dolabın en üst rafından indirdiğinde kim bilir nasıl da heyecanlanmışlardı! Alt dudağını kemirerek gizlice içe-

ri gidip Michael fark etmeden hamuru ellerinden almaya karar verdi. Verdiği talimatlar artık onu öfkeli arılardan da beter bir şekilde ıgnelemeye başlamıştı. “Peki ya Ryan? O uyuyor mu?”

Maggie göz kırptı. “Susadığı için kalkıp duruyordu. Şu biberon gibi şeye biraz su koyup verdim.”

Michael, bebeğin ağzına bir emzik sokuşturup gözlerini Tanrı’ya yalvaracakmış gibi havaya kaldırdı. “Lütfen bana bunun şaka olduğunu söyle Maggie. Ryan yatağını ıslatıyor ve saat yediden sonra sıvı bir şeyler alması yasak.”

Maggie ona bir bakış attı. “Bana bunu söylememiştin. Karnını tutup çok susadığı için ağrıdığını söyledi. Bir saat-ten uzun süredir buradasın ve beni şeytanın çocuklarıyla baş başa bıraktın. Hadi biraz değişelim. Ben bebeği yatırayım, sen de kaçınlar çetesiyle ilgilen.”

“Kaçınlar neyi?”

“Neyse, boş ver. Al hadi.” Thomas’ı beşiğinden aldı, tek koluyla tuttu ve parmağını ağzına götürdü. Ağlaması kesilen bebek iştahla parmağı emmeye başladı. Kendinden geçmiş gibi gözlerini kısmıştı. “Bak, kemiriyor.”

Michael şaşkın bir ifadeyle mutlu bebeğe baktı. Tam bu büyümlü sessizliğin tadını çıkarmaya başlamışlardı ki, koridorun diğer tarafından tuhaf bir çılgılık duyuldu. “Sen burada kal. Benim Ryan’ı alıp tekrar kakasını yaptırmam lazım.”

Maggie, bebeğin hırsla parmağını emişini izliyordu. Berbat bir anne olacağından daima emin olmuştu ama şimdi bu düşüncesi gerçekten kanıtlanıyordu. Lizzie bu kadar çok taleple aynı anda nasıl başa çıkabiliyordu? Orgazm olduğu andan beri bu akşam gitgide bir felakete dö-

nüşıyordu. Fazlasıyla zor durumdalar. Oda'nın içinde dolaşıp düşüncelere daldı. Neler oluyordu? Belki de bir terapiye ihtiyacı vardı. Bir adam ona derin bir zevk, şefkat ve duygusal sıcaklık sunmuştu. O ne yapmıştı peki? Onu ışık hızıyla kendinden uzaklaştırmış ve umursamaz bir tavır takınmıştı.

Yaşadığı bir orgazmdan ibaret değildi çünkü.

Onun kolları arasında kendini nasıl da güvende hissetmişti!

Hayatında ilk defa kontrolünü kaybetmişti. Güvenli bölgesinin fazlasıyla dışına çıkmıştı. Bununla nasıl başa çıkacağını da gerçekten bilmiyordu. Tüm hayatı kalbini ve ruhunu doyuracak adamı bulma umuduyla ilişkilerini kontrol etmeye çabalayarak geçmişti. Ruh eşini bulduğu anda duvarlarını yıkabileceğini düşünmüştü ama artık geriye dönme şansı kalmamıştı.

Normal, gerçek bir ilişki yaşamının, kendinden bir parçayı bir başkasına vermenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Belki de onun için artık çok geçti. Nitekim Michael Conte'nin bir parça tadına bakmak bile dünyasını altüst edebilir, inşa ettiği tüm duvarlarını yıkabilirdi. O da bunun yerine tam bir sürtük gibi davranmış ve onu kasten incitmişti. Yüzündeki ifadeyi hatırlamak içini burkuyordu. Duyarsız tavırlarına bakıp ruhunun derinliklerine inmeye çalışırkenki halini unutamıyordu. Buradan kurtulması gerekiyordu. Bu seyahati kısa kesmeliydi. Üzerine doğru geldiğini gördüğü bu tehlikeli treni durdurmalıydı. Peki ya bir sabah uyandığında doğru kişinin, sevebileceği erkeğin o; yani en yakın arkadaşını seven adam olduğunu anlarsa ne yapacaktı?

"Maggie!"

Adının tüm odada yankılanmasıyla yerinden sıçradı. Oyun hamurunu mu fark etmişti acaba? Yoksa daha kötüsü mü? Kendisine yöneltilen tüm bu talimatlar ve hata yapma korkusu başına bir ağrı saplanmasına neden oldu. "Ne var?"

"Luke'a şu küçük meyve suyu kutularından birini mi verdin?"

Lanet olsun, Luke hangisiydi ki? Hepsinin kıvrıcık kahverengi saçları, koyu renkli gözleri ve haylaz bakışları vardı. *Üç Ahbap Çavuş*'un yoldan çıkmış halleri gibilerdi. "Evet!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ryan'ın bir şeyler içtiğini görüp ağlamaya başladı, ben de bir tane verdim."

"Buraya gelebilir misin?"

Karşılıklı bağışmaları saçma bir hal almaya başlıyordu. Parmağını çılgınca emmekte olan Thomas'ı biraz daha yuvarıdan kavrayıp oyuncakların arasından geçerek koridora doğru ilerledi. "Benimle insan gibi konuş lütfen," derken neden bir anda bir ebeveyn gibi davranmaya başladığını düşünüyordu. Aniden durup bir zamanlar temiz bir halde olan mutfığa baktı. Beş meyve suyu kutusu yerde duruyordu. Meyve suyu tezgâhı, buzdolabını ve duvarları kaplamış, mutfığı bir cinayet mahalline çevirmişti. "Aman Tanrım, neler oldu burada?"

Michael kollarını kavuşturup gözleriyle yeğenini işaret etti. "Luke, Maggie teyzene burada neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Luke şirin görüneceğini düşünerek başını öne eğdi. Maggie, Michael'ın haklı olduğunu kabul etmeyi reddet-

diyordu. “Roket patlatmacılık oynadım,” diye açıklama geldi. “Bakın!”

İkisi bir ağızdan “Hayır!” diye bağırdı.

Artık çok geçti. Luke son kutunun da üzerine bastı. Meyve suları etrafa püskürerek her yanı kapladı. Onları da.

Michael onu yakalayıp kollarından havaya kaldırdı. “Başın büyük belada,” diye uyardı. “Annen gelene kadar bekle, ona tüm yaptıklarını anlatacağım.”

Maggie içinde bulundukları saçma duruma öfkeyle gülmüştü. Sahte kocası dehşet içinde ona bakıyordu. “Tüm bu olanlar komik mi sence?”

Maggie dudağını ısırды. “Şey, biraz. Yani, işler çıgırından çıktığında kendimi kamera şakasında gibi hissediyorum da.”

“Ben Luke’u yıkarken sen de buraları temizleyebilir misin?”

Ortadaki pislığe bir bakış attı Maggie. “Benim bebekle ilgilenmem gerekiyor ama. Sesi kesildi, kendiliğinden buruşup düşene kadar parmağımı çekemem.”

Michael hangisinin daha kötü olduğuna karar veremediği iki senaryo arasında kalmış gibi görünüyordu. “Tamam, lanet olsun! O zaman gel de banyo yaptırmama yarıdım et.”

Maggie peşine takıldığı sırada Michael’ın gözü diğer iki kardeşe kaydı. “Siz burada kalıp Luke banyodan çıkana kadar oyununuza devam edin. Sonra herkes yatağa. *Kapış?*”

“Tamam Michael amca,” dedi Robert uysal bir şekilde.

Maggie ona şüpheyile baktı. Çikolata rengi gözleri sanki aklında başka bir plan varmış gibi hınzır bir ifadeyle par-

lıyordu. İçgüdülerini görmezden gelip Michael, Luke’u banyoya sokarken tuvaletin üzerinde oturarak bekledi. “Yani kuzenlerin her akşam eğlence için bunu yapıyor, öyle mi?”

Michael bebeği köpük dolu küvete sokup başını salladı. “İçimden bir ses onların benden daha planlı olduğunu söylüyor. Yine de evet, çoğu akşamlarının böyle geçtiğine eminim.”

Maggie bir yandan Thomas’ı sallarken, bir yandan da fazla meraklı gibi görünmemeye çalışıyordu. “Peki ya sen? Senin de istediğin bu mu?”

Michael bir süre soruyu düşündü, ardından başını salladı. “Si.”

“Gerçekten mi? Tüm bu karmaşayı istiyor musun yani?” Bir kaşını havaya kaldırdı Maggie. “Hiçbir lüks akşam yemeğine katılamayacağının, bir anlaşma yapmak için geç saatlere kadar çalışamayacağının ya da anlık bir kararla tropikal bir adaya seyahat edemeyeceğinin farkında mısın? Özgürlüğünden bile bile vazgeçer misin?”

Küvetteki çıplak çocuğa bakarken bir anlığına Michael’ın yüz ifadelerinde derin bir duygusallık belirdi. Yeğenin saclarını okşayıp Maggie’nin tam gözlerinin içine baktı.

“Evet.”

Cevabı onu sarsmış, içinde bir istek doğurmuştu. Eve gelip böyle bir kaos ortamıyla karşılaşmak isteyen bir adam hayal etmek çok zordu. Bu saçmalığın bir parçası olmayı bilerek seçen ve beraberinde getirdiği tüm çılgınlıklardan keyif alan bir adam.

“Selam Michael amca.”

İkisi de aynı anda sesin geldiği yöne doğru döndü. Dört yaşında hayalet bir çocuk kapının önünde durmuş kıkırdıyordu. Maggie göz kırıp bakışlarını sertleştirdi. Hala görülebilen tek yeri gözleri, bir tutam kahverengi saç ve kırmızı dudaklarıydı. Ufaklık, Joker'in aklını kaçırmış çocuk haline benziyordu. Ayrıca neden çıplaktı?

Maggie kendini büyük bir patlamaya hazırlamıştı ama Michael sakinliğini korudu. "Ne yaptın sen Robert?"

"Bu şeyeyi Maggie teyzenin çantasında buldum," dedi gururla. "Vücut kremi!"

Maggie gözlerini yumdu.

Michael ona kendi yargılayıcı bakışlarıyla baktı. "Hmm. Sana başımıza dert olmaması için çantayı buzdolabının üstüne koymayı söylediğimi sanıyordum."

Maggie uzun uzun nefes verdi. "Zamanım olmadığı için koltuğun arkasına saklamıştım. Kapıdan girdiğim anda Lizzie ve Brian kışları tutuşmuş gibi dışarı fırladı. Şimdi neden böyle yaptıklarını anlayabiliyorum. Robert'tan sonra neden bir tane daha doğurmak ister ki insan?"

Küçük Joker tekrar kıkırdamaya başladı. "Kıç! Maggie teyze kıç dedi! Kıç, popo demek. Kıç, kıç, popo, popo." Şarkı böyle sürüp gidiyordu, Maggie'nin tüyleri ürperdi.

"Bu kelimeyi bir kere daha kullanırsan ağzına biber sürerim," dedi Michael. "Şimdi çabuk banyoya gir."

"Şey, Michael?"

"Ne?"

"Korkarım bu seni biraz uğraştıracak. Vücut kremi suya dayanıklı. Saatlerce çıkmayacaktır."

Michael ikinci yeğenini de ayaklarından yakalayıp küvete soktu. Başına büyük bir iş açıldığını düşünüyormuş

gibi ellerini beline koyup bekledi. "Bunu başarabiliriz." Ellerini birleştirdi, küvetin yanında eğildi ve banyo lifini eline aldı. "Sen Ryan'a göz kulak olur musun?"

Maggie bebeği diğer dizine aldı. Sonunda parmağını kurtarmayı başarmıştı. Thomas kocaman gözlerle ve salyali bir gülümsemeyle ona bakarken kalbinin sıkıştığını hissetti. Bebeğin gözlerindeki güven dolu masumiyet, içinde elinden ne geliyorsa yapma isteği uyandırmıştı. Ona neler oluyordu böyle?

Maggie, çocukların yatak odasına girdi. "Ryan, neredesin?"

"Buradayım!" Baskılı tişörtünü beline bağlamış, ellerini gururla havaya kaldırmış halde dolabın içinden haykırmıyordu Ryan. "Hamurla oynuyorum."

Evet. Gerçekten de hamurla oynuyordu. Maggie, Ryan'ın vücudunu ve yüzünü kaplayan kırmızı ve yeşil hamur parçacıklarını topladı. Thomas keyifle çığlıklar atarak ellerini Maggie'nin saçlarına gömmüştü. İçinden bir kahkaha atmak geldi ama Maggie bunun delirmeye başlamasından mı kaynaklandığına, yoksa öfkesiyle başa çıkmanın bir yolu mu olduğuna karar veremiyordu. "Harika bir iş çıkarmışsın dostum. Benimle gel, banyo zamanı."

"Banyo!"

Ryan odayı turlayıp banyoya koştu, Maggie de onu izledi. Ardından kararlı bir hareketle kapıyı arkasından kapatıp herkesi o küçük banyoya hapsetti. Buhar gitgide artmış, aynaları buğulandırmıştı.

"Onlara oyun hamuru verdin, öyle mi?"

Maggie başını salladı. "Evet. Savunmam da şu; çocukların kullanımına uygun bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Deneme-yanılma işte. Hepimiz burada olduğumuz takdirde hiçbir şeyin kontrolden çıkamayacağına karar verdim.” Michael’a endişeli bir bakış attı. “Değil mi?”

“Öyle umalım.” Michael ustaca hareketlerle Ryan’ı sopup küvete, kardeşlerinin yanına yerleştirmişti. “Sanırım şimdi yardıma ihtiyacım var. İkinci banyo lifini kullanmaya başladım ve kremin henüz yalnızca yarısı çıktı. Sen Ryan’ı yıkayabilir misin?”

“Bebek ne olacak?” Thomas kıkırdarak elini uzatıp Maggie’nin bir avuç saçını ağzına aldı. Zevkten dört köşe olmuş gibi sesler çıkararak emmeye başladı. Kendini kurtarmaya çalışırken “Ah, lanet olsun,” diye homurdandı Maggie. “Onu yere bıraksam olur mu?”

“Olur, ama etrafta uzanabileceği bir şey olmadığından emin ol.”

Maggie dikkatlice etrafı inceleyip yerleri kaplayan köpüklerden başka bebeğin ulaşabileceği bir şey olmadığından emin oldu. Raftan iki havlu alıp yere attı, Thomas’ı ortasına yerleştirdi. Saçlarını bir kez daha yakalayan Thomas ayrılmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Ay, ay! Michael, yardım et.”

Michael’ın güçlü elleri, saçlarını bebeğin avucundan kurtardı. Thomas’ın alt dudağı titremeye başlamıştı. Bulundukları dar alanda yankılanan çığlık Maggie’nin sinirlerinin şiddetle gerilmesine sebep oldu. Bebek ağlamasının insanları neden delirtebileceğini anlamıştı şimdi. Onu durdurmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

“Aman Tanrım, yine ağlamaya başladı. Şuradaki plastik ördeği verir misin?”

Michael hızla oyuncacı uzattı, o da bebeğin ellerine tu-

tuşturdu. Thomas ördeği ağzına sokup çılgınca çiğnemeye başlamıştı bile. “Akıllıca bir hareket,” dedi Michael.

Maggie gururla gülümsedi, küvetin önünde diz çöktü ve eline bir banyo lifi aldı. Bir süre sessizce çalışmaya devam ettiler ve Maggie sonunda oyun hamurunun altındaki esmer teni görmeyi başardı. Su da artık çamur rengi akıyordu. Çocuklar durmaksızın konuşuyor, kulaklarını okşayan müzikal bir melodi içinde bir İtalyancaya, bir İngilizceye geçiyordu.

“Michael amca, en büyük süper kahraman kim? Bence Süpermen.”

Michael derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatı. “Süpermen uçabildiği ve çeliği bükebildiği için oldukça iyi ama ben Batman’i tercih ederim.”

Luke yerinden sıçradı. “Ben de! Batman kötü adamları dövüyor.”

“Uçamıyor ama,” diye araya girdi Robert.

“Hayır, uçabiliyor,” dedi Michael. “Yarasa gibi uçmak için malzemelerini kullanıyor. Ayrıca çok havalı aletlere ve dünyanın en iyi arabasına sahip.”

Robert amcasının söylediklerini düşünürken erkek kardeşi hayran hayran bakıyordu. “Sanırım öyle. Maggie teyze, senin en sevdiğin süper kahraman hangisi?”

Maggie, Michael’a edepsiz bir bakış attı. “Thor.”

“Neden?”

“Uzun, sarı saçlardan ve çekiçten hoşlanırım çünkü.”

Michael gülerek başını salladı. “Şuna bak. Tam kız işi.”

“Evet, tam kız işi,” diye onu taklit etti Robert.

“Şu anda pek kız gibi hissetmiyorum,” diye mırıldandı Maggie. Şık beyaz bluzu terden ve buhardan vücuduna

yapışmıştı. Yüzüne yapışan saçları geriye atmak için bileğini kullanıyordu ve makyajının uzun süre önce yüzünden uçup gittiğinin farkındaydı. Annelerin neden hiçbir zaman seks yapmak istemediğini anlayabiliyordu şimdi. İyi bir gece uykusu çekmek dururken kim orgazm olmak isterdi ki? “Berbat haldeyim.”

Yaptığı “kız işi” yorumu tam gülecekti ki, Michael ile göz göze geldi.

Kömür karası gözleri, gözlerine dalmış; tüm engelleri hiçe sayıyordu. Aralarında bulundukları ev ortamında tuhaf kaçan ama alev alev yanan bir enerji oluştu. Aralarındaki bağı koparamayacak kadar güçsüz halde yüzüne yönelen bakışlara karşılık verdiği sırada sinir uçlarının uyuştüğünü hissetti.

“Bence oldukça güzel görünüyorsun,” dedi Michael sessizce.

Bu sözler Maggie’nin tüm bedeninin sarsılmasına ve kırılıp dökülmesine sebep oldu.

Artık teslim olmuştu. Ellerini tutup saçma sapan hareketlerinden dolayı özür dilemek, derinlerde sakladığı tüm sırlarını ve duygularını ona açmak için uzandı.

Tam o anda Robert aniden Michael’ın bacaklarının arasına dalıp penisini yakaladı. Luke onu tutup kıkırdamaya başladı. Kardeşi pinpon topu gibi amcasının penisine vurduğu sırada o da kendininkini gösteriyordu.

“Pipi! Erkeklerin pipisi olur, kızların da vazelini!”

Robert duraksayıp derin bir iç çekti. “Vajina, Luke. Kızların vajinaları olur.”

Michael ile Maggie arasındaki anın büyüğü silikleşip

yok olmuştu. İkisi de gözlerini çocuklara çevirdi, Maggie kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

“Evet, pekâlâ, hadi özel bölgelerimize dokunmayı bırakalım. Havlularınızı alıp kurulanın.”

İki ufaklığın onu utandırmasını kabul edemiyordu. Tanrı aşkına, setlerde her zaman yetişkin erkeklerin aletleriyle başa çıkmayı başaran o değil miydi?

Çocuklar onu duymazdan geliyordu. “Kızların neden pipileri yok Maggie teyze?” diye sordu Luke.

Yüzünü yardım istemek için Michael’a çevirdi ama lanet olasıca adam dudaklarını çoktan mühürlemişti. Geri basmayı kabul edemezdi. Çocuklarla dürüstçe konuşabilirdi. Sorun yoktu. “Tanrı onları farklı yaratmış. Sen de haklısın Robert, kızlarınkine vajina denir.” Halinden memnun bir şekilde Michael’a baktı. “Al bakalım.”

“Ama pipileri olmazsa kızların tutabilecekleri hiçbir şeyleri olmaz. Nasıl yapıyorsunuz?”

Ortama sessizlik çöktü. Michael sevincini gizlemek için yumruğunu ağzına götürdü.

Ah, lanet olsun! Maggie pes etmiş, beyaz bayrak sallamaya karar vermişti. “Onu da amcana sor.”

Bebeği dikkatlice yerden alıp dışarı çıktı.

Pislik.

Saatler sonra Maggie çocukların yatağının yanında yere uzanmış, başını kenara yaslamış yatıyordu. Ufaklıkların kısıp kısıp horlamaları sessizliği bölüyordu. Biri yanlarında yatmadığı sürece uyumayı reddettiklerinde Micha-

el hızla kaçmış, Maggie de onunla yalnız kalmamak için bu fırsatı memnuniyetle değerlendirmişti. Parmakları hala Robert'ın sıcacık avuçlarının arasındaydı. Haliya oturup uzaklara daldı, zihninde hatıralar canlanıyordu.

Küçükken sık sık kâbus görürdü. Dişleri kanlı, vahşi gözlerle dolabından çıkıp onu yemek isteyen bir canavar olurdu kâbuslarında. Bir defasında annesiyle babasını bulmak için koşarak odadan çıkmış ama yataklarında olmadıklarını fark etmişti. Nick canavarı öldürüp onu koruyabilecek kadar büyük değildi, o da koşarak alt kata inerken merdivenlerin ortasında kalakalmıştı.

Babası kanepenin üzerinde başka bir kadınla birlikteydi. Kadın kıkırdayıp kesik kesik inliyordu, yerlerde kıyafetler vardı. Sessiz olmayı denemiş ama çok korktuğu için babasına seslenmişti. Ona nasıl baktığını bugün bile hatırlıyordu. Uzak. Öfkeli. Tamamen kayıtsız. “Doğru yatağına dön Maggie.”

Dehşet içinde yutkunmuştu. “Ama baba, dolabımda bir canavar var, beni yakalayacak.”

Tuhaf kadın buna gülmüş, babası daha da sinirlenmişti. “İşim var ve sen de bebek gibi davranıyorsun. Hemen yurkayı çık yoksa döverim seni.”

“Ama—”

“Hemen!”

Koşarak geri yukarı; oyuncaklarla, peluş hayvanlarla ve büyük bir boşlukla dolu odasına çıkmıştı. Peluş köpeğiyle birlikte yatağın altına kıvrılmış, canavarın gelip kendisini yakalamasını beklemişti. Tüm gece boyunca gözyaşlarını haliya dökerek neden kimsenin onu sevmediğini düşün-

müştü. Bir gün birilerinin onu sevip sevmeyeceğini merak ediyordu.

Avucunun içindeki küçük elleri sımsıkı tuttu. İçini derin bir rahatlama ve huzur kaplamıştı. Başını yatağın kenarına dayayıp Robert'ın tatlı kokusunu soludu, bir anlığına gözlerini kapadı.

Yalnızca bir anlığına.

Nereye kaybolmuştu bu kadın?

Michael uzun süre bekledi ama ev derin bir sessizlik içindeydi. Ona birkaç dakika sonra döneceğini söylemişti ama beş dakika geçeli çok olmuştu ve tık çıkmıyordu. Homurdanarak koltuktan kalktı. *Porca vacca*, ya çocuklar korkunç bir şey yaptıysa, mesela bir bubi tuzağı kurduysa ve Maggie de oraya sıkışmış kalmış, ona seslenemiyorsa? Peter Pan hikâyesindeki kayıp çocukları hatırladı ve geçirdikleri akşamın saçmalığına güldü.

Maggie sıradan bir anne olmayacağı yönündeki inancını doğrulamıştı. Rahatladığını hissetti. Her ne kadar yeğenleri bir saatin ardından bakıcılarının çoğunu delirtmeleriyle ünlü olsa da, Maggie karşılaştığı sorunların çoğunu telaş ve dehşetle karşılamıştı işte.

Maggie ardı arkası kesilmeyen iğneleyici sözleriyle Michael'ın sinirlerini zorlasa da, genellikle yabancıları kendilerinden uzakta tutmayı tercih eden dört yeğeninin de kalbini kazanmayı başarmıştı. Ne tuhaf, sanki davranışlarının ardına tümüyle gizlediği hassas ruhunu keşfetmiş

gibi yakınlaşmışlardı onunla. Bebek bile çılgınca parmağını emmiş ve Michael kendisini kucağına almaya çalıştığında çığlık çığlığa ağlamıştı.

Oysa Maggie Ryan onun yaşam tarzına ve kalbine hiç uygun değildi. Aralarında hiçbir duygusal bağ oluşmasına izin vermiyordu. Michael'ın bu tuhaf duygu sarmalından kurtulup ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Kapının önünde durup bakakaldı.

Maggie uyuyordu. Başı Robert'ın başının yanındaydı, battaniyenin üstünde el ele tutuşmuş birlikte derin nefesler alıyorlardı. Odayı huzurlu bir sessizlik kaplamıştı ve Michael ilk defa sahte karısının gölgelerin ve üzerine düşen gece ışıklarının arasından zarifçe beliren yüz hatlarını doyasıya izleme şansı buluyordu.

Bu kadın ailesine ne yapıyordu?

Ona ne yapıyordu?

İçinde beliren tuhaf hisler Michael'ın dört bir yanını sarmıştı. Buna ihtiyacı yoktu. Onunla yalnızca kırk sekiz saat geçirmişlerdi ve şimdiden her şey çok farklı görünüyordu. Daha önce hiçbir kadın hakkında daha fazla şey öğrenme isteği duymamıştı. Genellikle parasına, bakışlarına ve kolay elde edilebilirliğine tav olan kadınlar, onun önünde diz çökerlerdi. Kibirli biri değildi ama her zaman istediğini oldukça kolay bir şekilde elde edebildiğinin de farkındaydı. Özellikle de konu kadınlarsa.

Ta ki Maggie'yi tanıyana kadar.

Sahte karısının kesik kesik horlaması yüzüne bir gülümseme oturttu. Nasıl da yorulmuştu zavallı kadın. Çok az uyumuş, çok fazla koşuşturmuşlardı. Saatine baktı, kuzenleri bir saat içinde dönerlerdi. Fazla zamanları yoktu

ama yine de Maggie'yi bacaklarını altına kıvrımış, yerde yatar halde bırakmak istemiyordu.

Ellerini yeğeninın ellerinden ayırıp onu yavaşça havaya kaldırdı. Maggie önce mırıldanarak tepki gösterdi, ardından kendini onun kollarına bıraktı. Michael biraz sızlansa da sonunda ellerine hâkim olacağına dair kendine söz verdi. Maggie'yle birlikte tekrar kanepeye yerleştikten sonra ayaklarını sehpaye uzatıp başını mindere yasladı.

Maggie önce biraz homurdandı, ardından yüzünü Michael'ın boynuna gömdü.

Michael kaskatı kesilmişti.

Maggie sanki kokusundan hoşlanmış gibi derin, rahat bir nefes alıp ağzını açtı ve tadına bakmak için can atıyormuşçasına dilini çenesinde gezdirdi.

Michael onun dudaklarına yapışıp derinlere dalma arzusuna lanet ediyordu. Yanında yatan çekici kadın elleriyle omuzlarını kavramış, saçlarını okşuyor ve onu dudaklarına doğru çekiyordu.

Lanet olsun, olamaz.

“Maggie.”

Maggie uykuyla uyanıklık arasında gözlerini açtı. Delici, gizemli ve anlam dolu bakışları ona hala bir kediye hatırlatıyordu.

“Uyan *cara*. Uyuyakalmışsın.”

“Çok yorgunum.”

“Biliyorum bebeğim. Neden gözlerini kapatıp kuzenlerim gelene kadar biraz daha uyumuyorsun?” Tekrar uykuya dönmesini bekliyordu. Maggie ise gözlerini bile kırpmadan kalbini paramparça eden bir hüznle gözleri-

nin içine bakıyordu. Ne yazık ki bir kez daha gerçekler Thor'un çekici gibi yüzüne vurmuştu.

Maggie'nin verecek çok şeyi vardı ama kimsesi yoktu. Tüm o karmaşık, dolambaçlı duygularını derinlere gömmüş, her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

Sanki Michael'ın ona duyduğu isteği fark etmiş gibi kelimeler ağzından tereddütle döküldü. "Yalnızlıktan çok yorulduğum. Kimsenin beni istememesinden çok yorulduğum."

Sözleri onu derinden sarsmıştı. Yarı uykudaydı da neler söylediğinden haberi yok muydu acaba? Öyleyse de, sabah olduğunda sırlarını açığa vurduğu için kendini suçlayacak mıydı? Lanet olsun, artık bunlar umurunda değildi. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu ve çok az olanağı vardı. Nazikçe saçlarını okşarken Maggie de yumuşamaya başlıyordu. "Neden böyle diyorsun *cara*?"

Sessizlik çöktü. Maggie yüzünü oynattı, Michael artık tamamen uyanık olduğunu anlamıştı. Kendini ondan hızla uzaklaşmasına ve bahaneler sıralamasına hazırlamıştı bile.

"Çünkü gerçek bu. Ailem beni istemedi. Çok uğraştım ama beni hiç sevmadılar. Sonra bir gün âşık olduğumu düşündüm. Bana özel biri olduğumu söylemişti." Yüzünde acı bir ifade belirip yok oldu.

"Hâlbuki yalan söylemiş. Ben de kendime bir daha kimsenin beni kırmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim. Bir daha asla reddedilmeyecektim."

Kısa bir süre için sessizliğe gömüldü, sonra fısıldayarak sözlerine devam etti. "Reddedilmedim de. Yapayalnızım, hepsi bu."

Michael ona daha da sıkı sarıldı. Vücudunu göğsüne

iyice yasladı. Maggie'nin alt dudağı önce biraz titredi, ardından ağzından çıkan gerçeklerle eski haline döndü. Tam o anda, aralarında bir duvar yıkıldı. Bu kadının neden kendine böyle bir yol çizdiğini nihayet anlamıştı Michael.

Onun acılarını yok etme isteği tüm düşüncelerinin önüne geçti ve yüzünü elleri arasına alıp dudaklarına uzandı. "Artık yalnız değilsin," diye mırıldandı. "Yanımda ben varım."

Onu öptü. Son karşılaşmalarındaki vahşi, şehvetli öpücükten farklı olarak bu defaki ruhunun derinliklerine işlemişti. Dudaklarını açıp ruhunu kasıp kavurarak dilini ağzına sokan Maggie'nin tadı öyle güzeldi ki. Michael inleyerek öpüşmeyi daha da derinleştirdi, dikenlerin altında gizlenen ipeksi gül yapraklarının içine gömülüydü adeta. Maggie vücudunu dikleştirerek ona teslim olmuştu. Her bir hücrelerine dokunarak onu kucakladı, ağzının gizli noktalarına daldı. Aşağılara inerek boynunu ısırdı. Kendini onun kollarına bırakan Maggie'nin tüm bedeni titriyordu.

Michael oturuşunu düzelterek onu kendine doğru çekti, birlikte yastıklara gömüldüler. Kalçaları kalçalarının, bacakları bacaklarının, ereksiyonu kasıklarının arasındaydı. Maggie gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp elini kumaşın altında gezdirmeye başladı. Michael onun sıcak avuçlarını göğsünde, tırnaklarını sırtında, bacaklarını beline sımsıkı sarılmış halde hissettikçe hem Tanrı'ya şükrediyor, hem de lanet okuyordu. Kıyafetlerini çıkarıp onu kuzeninin kanepesine atma telaşıyla çılgına dönmüş halde, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Yavaşlasak iyi olur *cara*, yoksa benim olacaksın."

Maggie'nin aklını başına topladığı anda ondan uzakla-

şacağını düşünmüştü ama o sandığının aksine, başını arkasından kavrayıp dudaklarını tekrar kendine çekti. Derin, şehvetli öpücükler arasında kulaklarına fısıldadı. “Seni istiyorum Michael.”

Adını duymak Michael’ın daha da sertleşmesine yol açtı. Ellerini kalçalarının altına yerleştirip onu havaya kaldırdı. Şehvetle vücudunu ona yasladığı sırada Maggie nefesini tuttu. Michael onunla ilgilenirken kot pantolonundan gelen ses havada yankılandı. “Bebeğim, sanırım —aman Tanrım!”

Maggie’nin sıcak parmakları kemerinin altına girip penisini kavramıştı. Gözlerinin önünde havai fişekler patlarken Michael iç çamaşırı giymekten hoşlanmadığına hayatında hiç bu kadar sevinmediğini düşünüyordu. Maggie onu nazıkçe avuçladı, ardından daha büyük bir patlamayla karşılaşmak için pantolonunu çıkarmaya koyuldu ve...

Kapı açıldı.

Uzaktan gelen kahkaha sesi kötü bir komedi dizisinin delermiş gibi sahneyi aniden kesmişti. Kuzenleri yanlarına doğru gelirken ikisi de edepsiz gençler gibi ellerini bir anda çekip kıyafetlerini düzeltmeye koyulmuştu. Michael, Lizzy’nin pembe yanaklarına baktığı anda arabada neler yaptıklarını anladı. Eğer dört erkek çocuklarının olması yaşam tarzlarına dair bir işaretse, sinemadaki sıkıcı filmi bir kenara bırakıp zamanlarını biraz yaramazlık yaparak geçirdiklerini anlamak zor değildi ne de olsa.

Michael koltuğa oturup Maggie’yi kendine doğru çekti.

Brian daha da içten bir şekilde gülümsedi. “Vay vay vay, burada neler görüyorum?” Kollarını kavuşturup dilini çıkardı. “Koridorun diğer ucunda dört masum çocuk uyur-

ken siz burada kırmızı noktalı bir filmdeymiş gibi davranıyorsunuz ha?”

Michael ona küfürlü bir kelimeyle karşılık verdi ama söyledikleri yalnızca Brian’ın daha da fazla gülmesini sağladı. Maggie’yle göz göze geldiği anda kaşlarını havaya kaldırdı kuzeni. “Yalnızca şaka yapıyorum Maggie.”

Maggie dudaklarını dişlerinin arasına almış, sus pus kesilmişti. Ayağa kalkıp ayaklarını oynattı. Utanmış, rahatsız ve oldukça kırılğan görünüyordu.

Michael onu elinden tutup kendine doğru çekti, kolunu omzuna attı. “Üzgünüm Bri, ikimiz de çok yorgunuz. Çocuklar iyi. Evin altını üstüne getirdiler, ben de temizlemedim.”

“Sersem.”

“Ditto.” Birbirlerine veda ettiler, Lizzie ve Brian, Maggie’yi öptü, Michael da onu arabaya götürdü.

Maggie başını araba koltuğuna yaslamış, konuşmadan dışarıya bakıyordu. Michael hayatında ilk kez bir kadının yanında kendini rahatsız hissediyor, neler düşündüğünden emin olamıyor ve onu rahatlatmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Hayır, yalan söylüyordu. Önce onunla sevişmek, sonra onu rahatlatmak istiyordu aslında.

“Üzgünüm.”

Michael başını sallayıp Maggie’nin ağzından nazıkçe çıkan sözleri yanlış işitip işitmediğini düşündü. “Ne konuda?”

Maggie derin bir iç çekti. “Önceki tavırlarım konusunda. Annenin evindeki banyodayken sürtük gibi davrandım.”

Harika. Hatasını kabul eden bir kadın. Onunla ne yap-

caktı? Neden kişiliğine sadık kalıp onu şaşırtmaya bir son vermiyordu? “Özrün kabul edildi. Nedenini de söylemek ister misin peki?”

Maggie her ne kadar homurdansa da soruyu duymamış gibi yapamadı. “Berbat haldeyim.”

Michael güldü. “Kim değil ki? Ben de çok aceleci davrandım. Son günler oldukça boğucuydu, ben de seni şaşırttım.”

Maggie burnundan uzun bir nefes verdi. “Ah, lütfen. Ben seni baştan çıkarmayı planlamıştım, yani beni boğmadın. Benim, çekiciliğinle yoldan çıkarabileceğin saf, ürkek bir kız olduğumu düşünme.”

Michael gülümsedi. İşte alışkın olduğu ve kavga etmeyi sevdiği Maggie buydu. “Eğer öyleyse, umarım kararını çabuk verirsin. Bir geceyi daha ereksiyon halinde geçirebileceğimi sanmıyorum.”

Bunu söyleyerek Maggie’ye bir alay etme hakkı kazandırmıştı. “Belki de arabayı yaşlı amcalar gibi sürmesen ereksiyonun geçmeden eve ulaşabilirdik.”

Michael yanıt vermedi. Yalnızca gaza basmakla yetindi.

Sessizce eve girip kapıyı kilitlediler. Maggie ayakkabılarını çıkarıp banyoya yöneldi. “Önce sen gir. Benim bavulumdan bir şey almam gerekiyor.”

Michael hiç gerekmediği kadar telaşla banyoya girdi, gömleğini çıkarıp pantolonunu üzerinde bırakmaya karar vermişti. Çıplak ayaklarla banyodan çıktı. Kalbi, hayatının ilk kadını onu bekliyormuşçasına küt küt atıyordu ve bu

işin sonunu getirmeyi başarıp başaramayacağını hiç bilmiyordu.

En sonunda onu karşısında bulduğunda kendini kapana kıştırılmış gibi hissetti. Maggie aynı bedende hem cenneti hem de cehennemi taşıyordu, Michael da şeytanı yüzünde bir gülümsemeyle karşılayacaktı.

Maggie antika lambalardan birinin altında durmuş, vücudunun yarısı gölgede kalmıştı. Kısık ışık, enfes siyah danteller arasına gizlenmiş göğüslerinin dikliğini vurguluyordu. İpeksi saçları omuzlarına dökülmüştü. Kalçası tüm kıvrımlarıyla ortadaydı. Michael ona doğru ilerledikçe büyüleyici olanın vücudundan çok daha fazlası olduğunu fark etti. Bu gece ikinci kez yeşil gözleri kırılğanlıkla parıltıyordu. Sanki hala kararsızmış gibi ayağını bir milim oynattı ama Michael ona sahip olmak için gereğinden fazla beklediğine karar vermişti bile.

Onu omuzlarından yakalayıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Maggie’nin göğüs uçları çıplak göğsüne değiyordu. Michael halinden memnun bir ifadeyle sessizce ona baktı, az sonra ona ait olacak vücudunun her bir hücreğine göz gezdirdi. Dişi kaplanı, tırnaklarını çıkarmış onu bekliyordu.

“Şey, Michael, belki de—”

“Hayır *cara*.” Gülümseyerek eliyle çenesini yukarı kaldırdı. “Vakti geldi.”

Maggie okuduğu tüm o aşk romanlarının zihnini zayıflatmış olma ihtimalini düşündü. Normal cinsel kapasitesini

kullanmak yerine titrek dizlerle önündeki adamın ona neler olacağını söylemesini izlemişti.

Yine de her saniyesine bayılıyordu.

Michael'ın vücut sıcaklığı başını eğdiği anda yüzüne vurdu. Bir an nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetse de, çoktandır hiçbir şeyi umursamıyordu. Onu altüst eden şeytani şüphelerini ve kırılganlığını silip süpürmesi için artık onun dudaklarına, ellerine ve vücuduna ihtiyacı vardı. En sonunda Michael onu öptüğünde, bir zamanlar onu yakalamak için dolabında bekleyen hayaletler artık yok olmuştu. Önlerinde hiçbir engel yoktu.

Baştan çıkarmanın, yavaş öpüşmelerin vakti çoktan geçmişti. Maggie ağzının her bir kıvrımını ele geçiren saldırıya tüm benliğiyle teslim olmuştu. Kahve, nane ve şehvetin yaydığı o eşsiz tat hislerini ele geçirmiş, o da kollarını Michael'ın omuzlarına dolamıştı. Michael ona aynı anda hem cenneti, hem de cehennemi vaat ediyormuşçasına geriye doğru eğip üzerine atladığı sırada vücudunu dalga dalga heyecan sarmaya başladı. Kontrolünü uzun zaman önce yitirmişti. Öpüşmeleri adeta bir hayatta kalma mücadelesini andırıyordu. Michael'ın her bir dil darbesi, vücuduna dişlerini her saplayışı onu kendinden geçiriyordu. Sonunda dokunuşlarıyla doğru noktayı bulmuş, penisini vajinasına gömmüştü.

Michael dudaklarını ondan ayırıp derin bir nefes aldı. Bakışları Maggie'nin yarı çıplak vücudunda gezinirken, kömür karası gözlerinden vahşi bir tutku okunuyordu. Göğüslerinin arasında dolanırken heyecandan elleri titriyordu. Maggie'nin göğüs uçları istekli bir biçimde dikleşmişti. Michael başparmağıyla önce birine, sonra diğerine

dokundu. Klitorisi arzuyla yanarken Maggie'nin dizlerinin bağı çözüldü.

Michael yarım adım geri atıp onun vücudunu tüm ayrıntılarıyla incelemeye başladı. Ardından kurt gibi inleyerek onu tekrar yatağa itti.

Sahte kocası rekor sayılacak kadar kısa süre içinde pantolonundan kurtulurken, Maggie'nin düşüncelerini toparlamaya vakti olmamıştı. Penisinin büyüleyici gücü ve uzunluğu karşısında nefesi kesilmişti. Ona dokunmak için öne doğru uzandı ama Michael ondan hızlı davranmıştı. Parmaklarıyla askılarını yakalayıp göğüslerinden önce kasıklarına, sonra dizlerine, en son da ayaklarına kadar indirdi. Sütyeni bir kenara fırlatıp yavaşça bacaklarını birbirinden ayırdı.

Maggie tüm vücudunu onun ellerine bırakmış, inliyordu. Michael'ın ağgözlü bakışlarının altında yatan çaresizlik ifadesi karnına bir ağırlı sapladı. Onu kendinden uzaklaştırmak için ellerini havaya kaldırdı ama Michael sanki onun bu ani huzursuzluğunu anlamış gibi başını kaldırıp gözlerini üzerine dikti.

“Lanet olsun, öyle güzelsin ki,” diye mırıldandı. Parmaklarını nazikçe vücudunun belirgin kıvrımlarında gezdirip yavaşça aşağılardaki ıslak bölgeye ulaştı. “Tanrım, tadına bakmazsam öleceğim.”

“Michael—”

“Evet Maggie, görmek istiyorum. Sana ne kadar zevk verdiğimi söyle bana.”

Ağzını içine gömdü. Dili, Maggie'nin şişkin klitorisinin etrafında daireler çizerken, bir parmağını da işin içine katıp derinlere daldırdı. Maggie yukarı doğru kıvrılıp

inliyordu. Michael'ın parmaklarının baştan çıkarıcı dokunuşları üzerinde dolanan diliyle birleşerek sınırlarını zorluyordu. Kendini kontrol etme çabasıyla yatak örtüsünü kavradı ama kanını kaynatıp onu gitgide orgazma daha da yaklaştıran nazik, düzenli bir basınçla emmeye devam eden Michael buna izin vermedi.

“Ben galiba –ah, Tanrım, tutamıyorum—”

“Gel hadi Maggie.” Son bir dokunuşla klitorisini tekrar uyardı ve Maggie uçuşa geçti. Kalçalarını havaya kaldırarak çığlıklar atıp şiddetle titriyordu. Michael her bir kası zevkle gevşeyene kadar devam ederek onu daha da derinlere götürdü. Ardından kasıklarının içine bir öpücük kondurdu ve gidip bir prezervatif aldı. Paketi kenara atıp vücudunu Maggie'nin üzerine bıraktı. Vücudunun sıcaklığını üzerinde, her bir kasını kıvrımlarında hisseden Maggie inlemeye başladı.

Onu uzun uzun öptüğü sırada az önce yaşadığı zevkin kokusunu duydu. Orgazmının yoğunluğundan kendinden geçmiş halde göğüs uçlarına dokunarak onu tekrar oyuna çağıran Michael'ın istediğini almasına izin verdi. Göğüs uçlarını parmakları arasında yuvarlarken keskin bir zevk tekrar tüm vücudunu sardı ve sonunda ona teslim oldu.

“Al beni Michael,” diye yalvarıyordu. Kalçaları istekle havaya kalkmış, bir koluyla bacağını yakalamış onu kendine doğru çekiyordu. “Lütfen.”

Michael hafifçe gülüp dişlerini göğüs uçlarında gezdirmeye ve Maggie'nin vücudunu sarsan titreşimlere sebep olmaya devam etti. “Öyle tatlı istiyorsun ki *cara*. İçine dalmak için sabırsızlanıyorum.”

Prezervatifi eline alıp taktı, sonra içine girmeden önce bir an için duraksadı. Islaklık kasıklarına kadar ulaşmış, onu içeri davet ediyordu. Milim milim içeri sokarak onunla biraz oynadı, sonunda Maggie başını öne arkaya sallayarak tırnaklarını sırtına saplayıp onu kendine doğru çekmeye başladı.

“Daha fazla,” dedi ona. “Lanet olsun, hepsini sok içime.”

Michael onun başını sabit tutup siyah gözlerini sahip olduğu her şeyi elinden alıp mahvedecekmiş gibi gözlerine dikti ve daha da derinlere daldı.

Onun yalnızca bedenini değil, aklını ve ruhunu da ele geçirdiğini anladığı sırada Maggie yerinden sıçradı. Panik her yanını sarmıştı. Onu çırılçıplak soyup derinlerde gizlediklerini ortaya çıkaracak bir erkeğin işgali altındaydı.

“Hayır!” diye haykırdı. Küt küt atan kalbi nefesini kesiyordu. “Yapamam, yapamam.”

“Şşt, *mia amore*. Rahatla. Bırak içine gireyim.”

Maggie'nin vücudu uyuşmuş, yaşadığı doygunluk hissi kalbinde çarpıntı yaratmıştı. Michael kontrolü ele almaya çalıştığı her halinden belli bir şekilde homurdandı. Vücudunun altında iyice yatağa gömülen Maggie tekrar bağırdı. Çaresizlik her yanını sarmıştı.

Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. “Yapamam.”

Michael alnına bir öpücük kondurdu. “Al bebeğim, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Hızlı bir hareketle döndürüp onu üste çıkardı.

Maggie'nin tüm bedeni birden özgürlük ve hâkimiyet hissiyle doldu. Rahatlayarak öne doğru eğilip dudağına bir öpücük kondurdu.

“Daha iyi mi?”

Keyifli bir gülümseme dudaklarına oturup tüm yüzünü sardı. “Evet.”

Michael elleriyle onun göğüslerini kavrayıp fısıldamaya başladı. “Sana hiçbir zaman doymayacağım. Al beni içine *cara*. Hepsini al.”

Maggie başını arkaya atıp penisi üzerinde yukarı aşağı gidip gelmeye başladı. Michael’ın onu arzularkenki zayıflığı çok hoşuna gidiyordu. Gitgide artan tempoları hızla sınırı gelmesini sağlamıştı. Saçları sırtından aşağı dökülmüş, Michael göğüs uçlarını okşarken zirveye ulaşmıştı. Onun üstünde kendini özgür ve güzel hissediyordu.

“Hadi, *mia amore*. Şimdi.”

Son bir hareketle kendinden geçti. Çılgılık çılgılığa Michael’ın adını bağırlıyor, onun sesini de tam ensesinde hissediyordu. Yaşadığı zevkle sanki dünya bir anda durmuştu, o da sonuna kadar giderek bu hazzın tadını çıkardı.

Kendini Michael’ın kollarına bıraktığında aklında, kalbinde ve ruhunda tek bir düşünce yankılanıyordu.

Burası onun eviydi.

Sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Maggie üzerinde dumanlar tüten sert kahvesinden bir yudum alıp önündeki eşsiz manzarayı izlemeye koyuldu. Güneş ışığı yeşil tepeleri kaplamış, gizemli dağların karlı zirvelerini gözler önüne seriyordu. Ufukta evlerin toprak çatıları görünüyordu. Ilık rüzgâr, zeytin ve limon kokusu taşıırken derin bir nefes alarak yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbini çaresizce sakinleştirmeye çalıştı.

Dün gece Michael ile sevişmişti.

Hatıralar gözünün önünde canlanıyordu. Orgazmının eşsiz sıcaklığı ve o ani patlama. Gülerken dudaklarında beliren nazik kıvrımlar. Ellerinin bedenine sanki kırılabilir, değerli bir parçaymış, sanki tek gecelik bir ilişki değilmiş gibi dokunuşu.

Oysa öyleydi. Ya da en azından iki gecelik bir ilişkiydi belki. Çünkü bu haftanın sonunda tüm bu şaklabanlık sona erecek ve Michael çekip gidecekti. Hep olduğu gibi.

Nasıl olmuştu tüm bunlar? Amcasının evindeyken ona rahatlıkla tüm sırlarını itiraf etmişti ve kendinden başka kimseyi suçlayamıyordu. Michael'ın nezaketi bugüne kadarki tüm ateşli taleplerden çok daha kolay bir şekilde kendini açmasına sebep olmuştu. Bir an ilk uçakla buradan gitmeye karar vermiş, sonra da onu bünyesinden atabilmek için sonuna kadar onunla sevişmesi gerektiği gibi aptal bir fikre kapılmıştı.

Dudağını ısıırıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Uyandığında başucunda Michael'dan bir not bulmuştu. Birkaç saatliğine şehre ineceğini, geri döndüğünde onu La Dolce Famiglia'nın genel merkezine götüreceğini söylüyordu. Boş bir yatağın yarattığı hayal kırıklığıyla sarsılmıştı. Bugüne kadar hep şafak söker sökmez mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan uzaklaşma isteğini bastırmaya çalışmıştı. Hayatında ilk kez bir sabah seviştiği adama sarılıp yatmak istemişti. Michael onu daima şaşırtıyor, zorluyor ve daha fazlasını istemesini sağlıyordu. Tehlikeliydi. Yalnızca vücudu için değil, aynı zamanda kalbi için de.

Buradan kurtulması gerekiyordu.

Kalbi küt küt atıyor, kanı damarlarında durmuyordu. Gelmekte olan panik atak hız kazanmıştı. Fotoğraf makinesini eline aldığı sırada bedenindeki tuhaf hareketlenmeleri kontrol edemiyordu. Derin bir nefes alıp kafasını boşaltmaya çalıştı. Önündeki çerçeveye odaklanarak, eşsiz ve inanılmaz bir görüntüyle karşılaşma umuduyla manzarayı fotoğraflamaya başladı. Arka bahçede dolanırken aklı objektifin çıkardığı seslere ve flaşın patlayışına kaymaya başlamıştı.

“Miyav!”

Kedinin avaz avaz bağıırışı sendelemesine yol açtı. Neredeyse kışının üstüne düşecekti. Tuhaf yaratık havaya sıçradığı sırada eliyle siyah bir tüy yumağı yakaladı. Çaresizlik içinde pençelerin acı verici bir biçimde vücuduna saplanmasından kurtulmaya çalıştı, oysa kedi çoktan yapacağını yapmıştı.

“Pislik!” diye bağırarak çalılarının arasından uzaklaşıp kendini güvende hissetmek için evin içine doğru yöneldi. “Uzak dur benden.”

Kedi, ya da bu tuhaf şey her neyse, peşinden geliyor-du. Alev alev yanan yeşil gözleri siyah yüzünün ortasında parlıyor, dev patileriyle aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Maggie dökme demir bir sandalyenin arkasına geçip gözlerini ona dikti. Kedilerden hiç hoşlanmazdı. Köpeklerle katlanabilirdi çünkü onlar daha şefkatliydi ve hayatlarının tek amacı sahiplerinin onlarla ilgilenmesiydi. Oysa kediler farklıydı. Sahiplerinin hayattaki tek işinin kendilerine hizmet etmek olduğunu sanan kaprisli assolistlere benziyorlardı. Maggie'nin de ödünü patlatıyorlardı ayrıca. Hem de çocuklardan bile daha çok. Burada bir dakika bile kalamazdı artık. Bu tuhaf yaratık normalin üç katı boyundaydı, neredeyse küçük bir köpek gibiydi. Sanki büyü yapacakmış gibi gözlerini ona öyle bir dikmişti ki, gerçek bir cadı görse onunla gurur duyardı.

“Ah, görünüşe göre Dante'yle tanışmışsınız.”

Maggie arkasına döndü. Yeni tıraş olmuş, uzun saçlarını düzgünce arkadan toplamış olan Michael gülümseyerek ona bakıyordu. Dinlenmiş ve tazelenmiş görünüyordu. Maggie ise müthiş bir huzursuzluk içinde sakinleşmeye

çalışıyordu. “Neyle besliyorsunuz onu? Küçük çocuklarla mı?”

Michael kıkırdayarak dizlerinin üzerine çöküp kediye yanına çağırdı. Dante kuyruğunu sallayıp tısladı. Maggie bir adım daha geriye gitti. “Kedilerden korkmuyorsun, değil mi *cara*?”

Titreyerek yanıt verdi Maggie. “Hoşlanmıyorum, hepsi bu. Çok fazla şey talep eden huysuz hayvanlar.”

Michael dudaklarını araladı. “Öyleyse iyi anlaşırsınız.”

“Çok komik. Senin kedin mi?”

Michael başını salladı. “Hayır, sokak kedisi. Yiyecek bulmak için düzenli olarak bizi ziyaret eder ama kimseyi yanına yaklaştırmaz. Hayvanlara fısıldayan kadın olarak ün salmış olan Carina bile ona yaklaşmayı başaramadı. Dante’nin bazı sorunları var.”

Maggie gözlerini kediye dikti. Oldukça temizdi, karnı aç gibi bir hali yoktu, yine de insanlardan hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu. Bir anda şakacılığı tuttu. “Yani Dante nefret ettiği insanlar tarafından besleniyor ve bakılıyor. Ne tuhaf.”

“Evet, sanırım öyle,” diye mırıldandı Michael. Hızla onu kollarına aldı. Naneli nefesi Maggie’nin dudaklarında gezinip karnına kramplar girmesine sebep oldu. “Dün gece iyi uyudun mu?”

“Evet.”

“Yalancı.” Siyah gözleri bir şeyler vaat eder gibi, biraz da tehlikeyle parıldıyordu. Maggie’nin kaburgasında titremeler oluşmaya başlamıştı.

“Ama üç defanın ardından hala iyi uyuyabiliyorsan bu gece daha başarılı olmam gerekecek.”

Aman Tanrım!

Maggie boğazını temizleyip kendi kendine onunla bir gece daha geçirmenin tehlikeli olabileceğini hatırlattı. Göz kırıp kendini geri çekti, biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Michael kollarıyla onu tekrar sardı. “Michael—”

“Dudaklarından adımlı duymak çok hoşuma gidiyor.” Başını eğerek onu dudaklarından yakaladı, derinden, uzun uzun, yavaş yavaş öpmeye başladı. Maggie kendini, dilinin ipeksi darbelerine bırakmıştı bile. Derken alt dudağına geçti. Acıyla karışık duyduğu keskin zevk, kasıklarının arasında ani bir sıcaklığa yol açmıştı. Michael’ın tadı öyle güzeldi ki, her bir hücrelerini yiyip bitirmek, kıyafetlerinin altından beliren tüm kaslarını tek tek keşfetmek istiyordu. Şehvet içinde boğulurken kendini aralarındaki gitgide artan ateşe bıraktı ve...

“Aaah!” Michael onu iterek tek ayağı üstünde havaya sıçradı.

Maggie dehşet içinde başını eğip baktığında Dante’nin dişlerinin Michael’ın pantolonuna saplanmış olduğunu gördü. İnce kumaş üzerinde oluşturduğu küçük delikler kanını dondurdu, bir sonraki öğününde de onu yiyeceğinden korkuyordu. Kedi, yüzünü alaycı bir tavırla yukarı çevirip Michael’ı serbest bıraktı. Kısık bir sesle tıslayıp ilgiyle Maggie’ye yöneldi.

“Dante!” Michael bağırarak İtalyanca bir şeyler söylemeye ve tehditkâr bir yüz ifadesiyle onu kovalamaya başlamıştı. Kediye onu görmezden gelip Maggie’nin yanına ulaştı. Zavallı kadın gözlerini kapatmış, kıkırdamadan duruyordu ki...

Dante bacaklarına sürtünmeye başladı. Kulağına hafif bir motor uğultusu geliyordu. Maggie gözlerini açtığı anda sesin kediden geldiğini anladı. Yüzünü bacaklarına sürüyor, etrafında dönerken uzun bıyıklarını keyifle sallıyordu. Derken gidip yanına oturdu.

Michael önce kediye, sonra ona baktı. “Buna inanmıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı,” diye mırıldandı. “Hiç ısırmazdı da.”

“Ne? Benim suçum değil ki, sana kedilerden hoşlanmadığımı söylemiştim. Seni ısırmasını ben söylemedim!”

“Hayır. Mesele daha derin. Belki de hepimizin gözünden kaçan bir şeyleri görüyordur.”

Maggie kocaman gözlerle onu izliyordu. “Geri gelmesi için bu tuhaf şeyi besliyorsunuz, öyle mi?” diye hayretle sordu. “Derdiniz ne sizin? Sanki koca bir balık kokusu almış gibi üzerine atladı.”

Aralarındaki çekim gittikçe artıyordu. Maggie’nin kalp atışları iyice hızlandı. Michael’ın gözleri karardı, hızla ona doğru uzandı.

“Margherita? Michael?”

İkisi de birden geri çekildi. Annesi üzerine bir mutfak önlüğü geçirmiş, saçlarını düzgün bir topuz yapmış, kapının eşiğinde duruyordu. Yüzünün aristokratik çizgileri başarılı bir şirket kurup dört çocuk yetiştirmiş olmanın verdiği güçle parılıyordu. “Neler oluyor burada?”

“Maggie’yi Dante’yle tanıştırtıyordum.”

Bayan Conte duraksadı. “Neden Dante, Margherita’nın yanında duruyor?”

“Evet, sanırım günün sorusu bu.” Maggie huzursuz bir şekilde kıpırdanıp yamyam kediden bir adım uzaklaş-

tı. Dante onun korkakça kendini geri çekmesine tiksiniyle bakıyordu.

“Anne, biz birazdan Julietta’yla ofise gideceğiz. İstedğin bir şey var mı?”

“Sana eksik malzemelerin listesini vereyim. Margherita, mutfakta biraz yardıma ihtiyacım var. Bana eşlik eder misin?”

Maggie tereddütte kalmıştı. Michael’ın annesinden ne kadar hoşlansa da, derinlerde ona karşı bir korku taşıyordu. Çok sert bir kadındı, üstelik çok fazla soru soruyordu. Ağzından bir şeyler kaçırıp uydurdıkları tüm hikâyeyi mahvederse ne olacaktı? Michael ona gözleriyle gitmesini işaret etti ama o başını salladı. “Hmm, ben gerçekten yemek yapmaktan hiç hoşlanmıyorum. Belki Michael size yardım edebilir?”

Annesi işaret parmağını sallayarak “Michael yemek yapmayı biliyor zaten, bilmeyen sensin. Gel benimle,” dedi ve eve girerek gözden kayboldu.

Maggie içinden lanet okuyor, Michael’ın kahkahasını tutmaya çalışırken sallanan omuzlarına bakıp sinirleniyordu. “Yemek yapmaktan nefret ederim,” diye tısladı. “Annen beni korkutuyor. Ya bir şeylerden şüphelenirse?”

“Şüphelenmez. Kibar ol yeter *cara*. Bir de mutfığın altını üstüne getirme.”

Maggie fotoğraf makinesini topladı, ona pis bir bakış atıp yola koyuldu. Ardından hafif bir miyavlama işitti ama duymazdan geldi. İçinde bulunduğu durumun ironisi aklını kaçırmaya sebep oluyordu. Evinde muhatap olmayı reddettiği her şey, her adımda karşısına çıkıyordu burada. Şimdiden kendini Carina’nın yaptıklarından sorumlu his-

setmeye başlamış, dört çocuğu öldürmeden ebeveynlerine teslim etmek ve psikopat kedilerle uğraşmak zorunda kalmıştı ve şimdi de yemeği zehre çevirmeyerek Michael'ın annesini memnun etmesi gerekiyordu. Homurdanarak fotoğraf makinesini masaya bıraktı.

Bayan Conte çoktan uzun, geniş tezgâhın üzerine çeşit çeşit kavanozları ve ölçüm kaplarını sıralamıştı. Pamuk prensesin üvey annesini sevindirecek kırmızılıktaki elmalar bir kâsenin içinde parıldıyordu. Tam ortada, altında tekerlekleri olan pahalı, karıştırıcı gibi bir şey duruyordu. İçlerinde şeker, un ve kabartma tozu olduğunu tahmin ettiği beyaz tozlar bulunan çeşitli kavanozlar düzgün bir şekilde dizilmişti.

Maggie kendisini bekleyen görev için heyecan duymaya çalıştı. Kesinlikle biraz şaraba ihtiyacı vardı. Oysa saat henüz sabahın dokuzuydu. Belki de kahvesine biraz İtalyan likörü katabilirdi.

Sahte bir neşeyle gülümsedi. “Ee, bugün ne pişiriyoruz?”

Bayan Conte eline bir kâğıt tutuşturup gösterdi. “İşte tarifimiz.”

“Ah, ben sizin yemek yapmayı tariflere bakmayacak kadar iyi bildiğinizi sanıyordum.”

Annesi homurdandı. “Biliyorum Margherita. Ama senin talimatları nasıl izleyeceğini öğrenmen gerekiyor. Bu, bizim pastanemizdeki en ünlü tatlılarımızdan biri. Kolaydan başlayalım. Adı *torta di mele*, elmalı bir kek. Bu akşamüstü kahvenin yanında iyi gidecek.”

Maggie uzun listeye göz gezdirirken üçüncü adımda kendini kaybetti. Bir defasında denemek için bir paket

karışımla çikolatalı pasta yapmıştı. Karışımı o kadar uzun süre çırpması gerektiğini fark etmediği için eline yüzüne bulaştırmış, ortasında un topakları kalmıştı. O zamanki erkek arkadaşı bu deneyine kıcıyla gülmüş, o da onu o gece terk etmişti.

“Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Ölçüm kapların burada. Başla hadi.”

En son ne zaman kendinden daha yaşlı bir kadın ona talimat vermişti? Hiçbir zaman. Tabii Alexa'nın annesini saymazsa. Bunun da tek sebebi küçüklüğünde onun evinde vakit geçirmiş olmasıydı. Yavaş yavaş kuru malzemelerin hepsini ölçüp geniş kâsenin içine boşalttı. Ah, evet, eğer biri ona işkence edecekse, onun da istediğini sorma hakkı olmalıydı. “Michael ona genç yaşta yemek yapmayı öğrettiğinizi söylüyordu. La Dolce Famiglia'yı yönetmeyi hep istemiş miydi?”

“Michael uzunca bir süre işle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Araba yarışlarına katılmak istiyordu.”

Maggie'nin ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Si, oldukça da başarılıydı. Yine de arabaya her binişinde benim kalbim duruyordu. Babasıyla birlikte kaç defa onu vazgeçirmeye çalıştık ama her defasında piste dönmenin bir yolunu buldu. O sıralar pastane büyümeye başlamıştı, Milano'da da bir şube açmıştık. Babası ailesine ve şirkete karşı sorumlulukları hakkında onu sık sık azarlardı.”

“Yarış arabası kullandığından bana hiç bahsetmemişti,” diye mırıldandı Maggie. Kelimeler bir anda ağzından çıkıvermiş, kendini tutamamıştı. Lanet olsun! Nasıl olur da

kocasının geçmişini bilmezdi? “Hmm, yani eski yarışlarından pek söz etmez.”

“Hiç şaşırmadım. Artık hayatının o kısmından nadiren söz ediyor. Hayır Margherita, yumurta böyle kırılır.” Bayan Conte hızlı bir dokunuşla ikiye ayırdığı yumurtayı tek eliyle kâseye boşalttı.

Maggie onun yaptığıının aynısını yapmaya çalıştı ama kabuk bir anda patladı. Geri çekilmeye çalıştı ama Michael’ın annesi bir kâse yumurta daha getirip ona kırmaya başlamasını emretti. Maggie yumurtalara odaklanmaya çalışsa da, ailesine başkaldırıp araba yarışlarına katılan genç Michael Conte’nin görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Ne oldu?”

Annesi iç çekti. “Zor zamanlardı. Bir arkadaşı yaralanmıştı, bu bizim daha da üzülmemize sebep oldu. O sıralar Venezia’nın pastaneyle uğraşmayı hiç istemediğini biliyorduk, aile şirketi hayalimiz yok olmak üzereydi. Elbette başka seçeneklerimiz de vardı. Kocam işi büyütmek istiyordu, ben de yemek yapmaktan hoşlanıyordum ve iki pastaneyi de korumak istiyordum. Her şey çok farklı da olabilirdi. Derken Tanrı devreye girdi ve Michael seçimini yaptı.”

Maggie elindeki yumurtayı kâsenin kenarına vurdu. Yumurta kabuğundan sıyrılıp nazikçe kâseye döküldü ve içini tuhaf bir memnuniyet hissi kapladı. Şanslı sayısı yedi olmalıydı. “Michael yarışmayı bırakmaya mı karar verdi?” Bayan Conte başını salladı, pişmanlığı yüzünden okunuyordu. “Hayır, Michael yoluna devam edip hayatını araba yarışlarından kazanmaya karar verdi.”

Maggie’nin nefesi kesilmişti. “Anlayamıyorum.”

“Evden ayrılıp bir yıl boyunca yarışlara katıldı. Genç yaşına rağmen çok yetenekliydi, hayali Grand Prix’de yarışmaktı. Sonra kocam bir kalp krizi geçirdi.”

Duydukları Maggie’yi derinden sarsmıştı. Acı gerçeği duymak üzereymiş gibi annesine baktı. Tüm kasları kullaklarını kapatıp koşarak kaçma isteğiyle gerilmişti. Son iki kelimeyi çatlak bir sesle söyledi. “Devam edin.”

Bayan Conte önce başını salladı, ardından ellerini önlüğüne sildi. “Si, bunları bilmelisin. Babası kalp krizi geçince Michael derhal eve döndü. Gece gündüz hastanede kaldı, yanından bir an bile ayrılmadı. Sanırım hepimiz iyileşeceğine inanıyorduk ama ikinci kalp krizi daha da ağır geçti ve onu kaybettik. Michael odadan çıktığında bana yarışmayı bıraktığını ve şirketin başına geçeceğini söyledi.”

Yaşlı kadın acı dolu gözlerle olanları anlatırken Maggie sessizliğini koruyordu.

“O gün, tam kocamı kaybettiğim gün, oğlumun da bir parçasını kaybetmişim sanki. Her zaman ıslıl ıslıl parlayan cesaretinin, kısıtlamalara özgürce meydan okuyan kişiliğinin bir parçasını. Mükemmel bir evlat, mükemmel bir abi, mükemmel bir iş adamı oldu. Her ihtiyacımız olduğunda yanıımızdaydı. Ama kendinden bir parçayı geride bıraktı.”

Maggie’nin duyguları boğazında düğümlenmişti. Kaşığı o kadar sıkı tutuyordu ki, bükülmemiş olması onu şaşırtmıştı. Michael hayallerinden vazgeçip kendini ailesine adamıştı. Ne kendini düşünmüş, ne de sızlanmıştı. Bir kez bile olmak istediği yerin burası olmadığını belli etmemişti.

Annesi başını sallayıp konuya döndü. “İşte tüm hikâye

bu. İşine yarar mı bilmem, ama karısı olarak bilmen gerektiğini düşündüm.”

Maggie konuşmaya çalışıyordu ama tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bayan Conte ile birlikte elmaları soyar-ken, tanıdığını sandığı adamın görüntüsü gözünün önünde küçük parçalara ayrılmıştı. Michael’ın rahat, umursamaz tavırlarının ardından başkaları için, sevdikleri için kararlar alabilecek kadar güçlü bir adam gizliydi demek.

“Bana biraz annenle babandan bahsetsene Margherita.” Bayan Conte’nin ani talimatı nefesini kesmişti. “Annen neden sana yemek yapmayı öğretmedi?”

Elmaları soymaya odaklandı. “Annem pek evcimen biri değildir. Filmlerde çalışır, çocuklarının, bakıcıların ve aşçıların elinde daha iyi yetişeceğini düşünürdü. Böyle söylediğime bakmayın, ben de hiçbir zaman ondan bir şey beklemedim. Sofrada çeşit çeşit yemekler olması hoşuma giderdi.”

Onun soğukkanlı, sakin tepkisinden memnun olan Bayan Conte bir bakış attı.

Elmayı elinden bırakıp yüz ifadesindeki tüm gizli ayrıntıları incelemek ister gibi gözlerini ona dikmişti. “Peki şimdi onlarla yakın bir ilişkin var mı?”

Maggie çenesini havaya kaldırıp yüzüne bakmasına izin verdi. “Hayır. Babam ikinci kez evlendi ve annem de ara sıra birlikte öğle yemeği yememizi yeterli buluyor.”

“Büyükkannen ya da büyükbaban var mı? Teyzen, amcan, kuzenlerin?”

“Kimsem yok. Yalnızca erkek kardeşim. Gerçekten benim için büyük bir mesele değil bu, bugüne dek tüm ihtiyaçlarımız karşılandı ve hayat bizim için oldukça kolaydı.”

“Saçmalık.”

Maggie’nin ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Ne dediğimi duydun Margherita. Hiç de kolay olduğunu sanmıyorum. Sana yol gösterecek, bir şeyler öğretecek, senin için endişelenecek kimsen olmamış. Ev yalnızca ihtiyaçlarının karşılandığı yer anlamına gelmez. Bu senin hatan değil ama. Annen ve baban böyle güzel, özel bir kadını ellerinden kaçırmakla aptallık etmişler.” Tiksintiyle sözlerine devam etti. “Her neyse. Sen de güçlü olmayı ve kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmişsin. İşte tam da bu yüzden oğlum için çok uygunsun.”

Maggie kahkaha attı. “Pek sanmam. Biz birbirimizden tamamen farklıyız.” Bir anda nasıl bir gaf yaptığını fark etti. Lanet olsun, yine işleri eline yüzüne bulaştırmıştı. “Şey, yani ilk başta birbirimize uygun olmadığımızı düşünmüştük ama sonradan âşık olduk.”

“Hmm, anlıyorum.” Maggie durumu toparlamaya çalışırken hamur bir anda tavana doğru sıçradı. “Ne zaman evlendiniz Margherita?”

Uzaklara dalıp bugüne kadar başarıyla yalan söylemek zorunda kaldığı anları düşündü. “İki hafta önce.”

“Hangi tarihte?”

Afallamıştı ama pes etmedi. “Şey, Salı günü. 20 Mayıs.”

Yaşlı kadın sessizliğini ve hareketsizliğini korudu. “Evlenmek için iyi bir gün, değil mi?”

“Evet.”

“Oğlumu seviyor musun?”

Kaşığı elinden bırakıp bakakaldı. “Ne?”

“Oğlumu seviyor musun?”

“Evet, tabii ki, elbette. Onu seviyorum, sevmediğim

biriyle evlenmezdim zaten.” Zoraki bir kahkaha attı, sahtekârlığının anlaşılmaması için dua ediyordu. Lanet olasıca Michael Conte. Lanet, lanet, lanet, lanet...

Bir anda Bayan Conte ellerini güçlü avuçlarının arasına alıp sıktı. Görünenin altına dalıp gerçeği arayan bakışlarından ürken Maggie, nefesini tuttu. Geriye yalnızca birkaç gün kalmışken çevirdikleri oyunu altüst etmeyi hiç istemiyordu. Annesini birbirlerine delice âşık olduklarına ikna etmek için aklından onlarca cevap geçti, ama birden, sanki ani bir fırtına esmiş gibi, annesinin yüzü Maggie’nin anlam veremediği bir bilgelikle aydınlanıp yumuşadı.

“Si, birbiriniz için mükemmelsiniz. Sen ona özgürlüğünü geri verdin. Bu ziyaretiniz sona ermeden sen de bu söylediklerime inanacaksın.”

Maggie henüz cevap veremeden büyük karıştırma aleti önüne sürülmüştü. Bayan Conte “Şimdi sana bunu nasıl kullanacağını göstereceğim. Dikkatli ol yoksa parmaklarından birini kaybedebilirsin,” dedi.

Maggie yutkundu. İçinde yaşayan ve ona asla yeterince başarılı olamayacağını söyleyip duran ısrarcı şeytan lafa girmişti. “Neden yapıyorsun ki bunu? Ben hala yemek yapmaktan hoşlanmıyorum. Amerika’ya döndüğümüzde Michael’a leziz tatlılar pişirip hizmet etmeyeceğim.” Annesinin kaba ve ağır sözler söylemesini diliyordu neredeyse. “Ben hep geç saatlere kadar çalışırım, eve yemek sipariş ederim ve Michael’a da kendi başının çaresine bakmasını söylerim. Hiçbir zaman kusursuz bir eş olamayacağım.”

Bayan Conte’nin yüzüne belli belirsiz bir gülümseme oturdu. “Michael düzgün bir eş olabilecek kadınları sev-

meyi defalarca denedi. Ya da en azından düzgün bir eş olabileceğini düşündüğü kadınları.”

Derin bir özlem kök salıp büyümeye başladı içinde. Maggie çaresizce bu hissi yok saymaya çalıştı. Ne de olsa daha önce defalarca yapmıştı bunu. Rocky gibi, düştüğü anda tahmin edemeyeceği kadar çok acı çekeceğini bilerek ara vermeksizin bir raunddan diğerine geçmişti.

Annesi, sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi ona Michael’ı anımsatan bir nezaketle yanaklarını okşadı. “Yemek meselesine gelince, bunu yapmamın tek bir sebebi var. Tüm kadınlar özel bir tatlı yapmayı bilmelidir. Başkası için değil, yalnızca kendi için. Şimdi karıştır bakalım.”

Onlarca elma soyulup kek güvenli bir şekilde fırına sürüldüğünde, Maggie fotoğraf makinesini eline alıp, hala on parmağının da yerinde duruyor olmasının verdiği rahatlıkla Bayan Conte’ye verdiği ders için teşekkür etti. Önündeki görüntü onu kendine çekerken parmakları fotoğraf makinesinin etrafında dolanmaya başladı. Titreyerek lensi yukarı kaldırıp deklanşöre bastı. Defalarca.

Bayan Conte aslında orada olmayan bir şeyleri görüyormuş gibi mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Elindeki karıştırma kâsesini göğsüne dayamış, sımsıkı tutuyordu. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başı yavaşça sallanıyordu. Bakışlarında geçmişte takılıp kalmış insanlara özgü hülyalı, dalgın bir ifade vardı. Solgun yanaklarına minik saç tutamları dökülmüştü. Yüzündeki çizgiler camdan içeri sızıp onu ısıtan güneşle birlikte gücünü ve güzelliğini vurguluyordu. Öylesine duygusal derinliğe sahip bir fotoğraftı ki bu, Maggie’nin kalbi adeta göğsünün içinde

genişliyordu. O anda hem geçmişe, hem bugüne, hem de geleceğe meydan okuyordu yaşlı kadın. Her şey sonuna kadar insaniydi.

O birkaç saniye, Bayan Conte'nin mutfağında, Maggie kendini nihayet bir yere ait olmuş gibi hissetmişti. Gerçek bir yuvaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmek onu sarsmıştı ama çok geçmeden tüm düşünceleri aklından uzaklaştırıp karanlığa gömmeyi başarmıştı.

Sessizliğini bozmadan mutfaktan çıktı. Yaşlı kadını hatıralarıyla baş başa bıraktı. Neden bir anda içinde ağlamak geldiğini merak ediyordu.

“Hayatta olmaz!”

Michael homurdanarak toplantı salonunun diğer ucundaki iki kızgın kız kardeşine meydan okuyordu. Sinir uçları huzursuzluktan uyuşmuştu, yine de aile dramlarıyla başa çıkarken elinden bırakmadığı kontrolü ve otoriteyi kısa sürede geri toplamayı başardı. İki reklam sorumlusu sanki kimin tarafını tutacaklarına karar vermeye çalışır gibi bir ona, bir kız kardeşlerine bakıyordu.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle dikkatini reklam ekibi-ne yöneltti. “Bize yeni bir kampanya hazırlamanız ne kadar zaman alır?”

Adamlar birbirlerine baktı. Gözleri para hırsıyla çılginca parlıyordu. “Bize bir hafta verin. Aklınızı başınızdan alacağız,” dedi biri.

“Çok iyi. Ben bunun ayrıntılarını kız kardeşlerimle konuşup size döneceğim.”

“Sì. Grazie, Sinyor Conte.”

Kapı kapandı ve Michael ağızlarından alevler çıkan iki kadınla baş başa kaldı. “Tartışmaları aile içinde tutmayı hiçbir zaman unutma Julietta.”

Julietta'nın sesinden öfkesi kolaylıkla anlaşılıyordu. “Beni dinlemedin bile. Yine aynı şeyi yaptın. Michael, ben bu kampanya üzerinde aylarca onlarla birlikte çalıştım ve yanlış yolda olduğunu düşünüyorum.”

Michael kiraz ağacından yapılmış toplantı masasının üzerinde duran fotoğraflara işaret etti. “Raporları inceledim, tüketiciler fark yaratan ürünler istiyor. Alışıldık, sıradan bir pastane reklamının New York'da bir karşılığı olmaz, artık yenilenmemiz gerekiyor. Yepyeni bir imaj yaratmak istiyorum. Seksi bir manken ayarlayalım, belki eline de bir kuru pasta tutuştururuz, sonra da seksle tatlıyı kıyaslayan ilginç bir reklam çıkarırız.”

Julietta nefes nefese kaldı. “Pardon? Kafayı mı yedin sen? Bu annemizin şirketi ve para için her şeyi altüst etmene izin vermeyeceğim!” Kalın evrak çantasını hızla masanın üzerine fırlattı. “Buranın sorumlusu benim ve yeni reklamımızı da beğendim. Kârımız düzenli ve işe yarayan bir şeyi bir kenara atmamız için hiçbir sebep yok.”

“Sana katılmıyorum.” Michael gözlerini kız kardeşine dikmiş, buz gibi bir sesle konuşuyordu. “Sen CEO olabilirsin Julietta, ama şirket hisselerinin büyük kısmı hala benim elimde. New York'taki yeni açılışla birlikte risk almaya başlamamız gerektiğini düşünüyorum. Yeni el ilanlarına, bir televizyon spotuna ve reklam panolarına ihtiyacım olacak ve bu yönde ilerleyeceğiz.”

Sorumluluğun yükü omuzlarını yormuştu ama yine de

sırtını dikleştirip meseleye her zamanki tavrıyla yaklaşmayı başardı. Tanrı aşkına, keşke zor kararları hep onun vermesi gerekmeseydi. “Seçimimin seni kızdırdığını biliyorum ama ailemiz için en iyisinin bu olduğunu hissediyorum. La Dolce Famiglia için.”

Milano ve Bergamo çevresinde toplam yirmi pastaneleri vardı, hem yoldan geçerken uğrayıp bir şeyler almak isteyenler, hem de dört yıldızlı bir partide davetlilerine eşsiz lezzetler sunmak isteyenler için taze ve yaratıcı tatlılar satıyordu hepsi. Milano’nun tam ortasına kurulmuş genel merkezlerinin en üst katında Conte kardeşler toplanmış, taze malzemeleri sevk edip kalite kontrolünü garanti altına alabilmek için nihayet kendi fabrikalarını da kurmuşlardı. Dev bir imparatorluğu işletmek, zor kararlar vermeyi gerektiriyordu; bu zaman zaman Julietta’nın sınırlarını zorlamak anlamına gelse bile. Kardeşi onu iş dünyasındaki kararlarıyla ne kadar etkilese de, yeni kampanya başarısızlığa uğrarsa bu Michael’in suçu olacaktı. Açıklama yapmak üzere ağzını açtı ama kız kardeşi araya girdi.

“Bana böyle saygısızlık ettiğine inanmıyorum.” Julietta yumruğunu sıkmış, normalde sakın görünen yüz hatları gerilmişti. Sesi titriyordu. Üzerinde harika bir denizci elbisesi ve ona uygun ayakkabılar vardı, saçı düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı. Mükemmel bir iş kadını gibi görünüyordu.

Ne yazık ki gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Artık bu işte yokum ben. Gidip güvendiğin birini işe al, bana güvenmediğin ortada.”

Michael onun ani tepkisinden şaşkına dönmüş bir hal-

de geri çekildi. Sesini yumuşatarak kardeşine bir adım daha yaklaştı. “Ah, *cara*, öyle demek istemediğimi –”

“Hayır!” Julietta hızla masadan kalktı. “Bana böyle davranmandan bıktım. Sen burada yokken La Dolce Famiglia’yı gayet iyi yönetebiliyorum, ama benim alanıma adım attığın anda kurmak için durmaksızın çalıştığım her şeyi saygısızlık ediyorsun. Hem saygıya, hem ortak beğenilere, hem de iş etiğine.”

“Saçmalıyorsun. Ben yalnızca şirket için en iyisi neyse onu yapıyorum.”

Julietta başını salladı. “Anlıyorum. Pekâlâ, öyleyse artık bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. CEO’luk görevimden istifa ediyorum. Hem de tam şu anda. Gidip kendine patronluk taslayacağın başka birilerini bul.”

Ah, lanet olsun!

Venezia, Michael’in önüne atlayıp parmağını çılgınca havada sallamaya başladı. “Neden sürekli etrafındaki herkese emirler yağdırıp duruyorsun?” diye sordu ona. “Sen bizim abimizsin, babamız değil.”

Michael’in çenesi açılıp kapandı. “Hayır, belki baban olsaydım bir yığın Barbie kıyafetiyle ortada dolanıp bunun adına da kariyer demene izin vermezdim. Belki baban olsaydım bu şirkette hak ettiğin konuma gelmeni sağlar, tüm yükü Julietta’ya bırakmana izin vermezdim.”

Venezia kelimenin tam anlamıyla Dante gibi hırlayıp, sekiz santimetrelik kırmızı topukları üzerinde sendeledi. “Biliyordum! Hiçbir zaman kariyerime saygı duymadığını biliyordum zaten. Moda çok geniş bir sektör Michael ve ben de bu rekabetçi iş dünyasında adımları duyurmayı ba-

şardım. Ama hayır, yalnızca sevdiğim işi yapmayı seçmiş olmam senin için yeterli değil tabi. Hiçbirimize saygı duymuyorsun!”

“Zitto! İkiniz de çocukça sinir krizleri geçirmeyi bırakın artık. Ben her zaman ailemiz için en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Venezia alaycı bir gülümsemeyle kız kardeşinin elini tuttu. “Kim olduğunu sanıyorsun sen? Bize çocuğunmuşuz gibi bir şeyler emredip duruyorsun, verdiğimiz kararlara, yaptığımız seçimlere saygı duymuyorsun ve sanki umurundaymış gibi davranıyorsun. Biz burada hayatımızı kazanıyoruz ve sen yokken de gayet iyiydik.”

Michael’ın göğsüne bir ağrı saplandı, nefes almak için çabalıyordu. “Bunu bana nasıl söylersin? Yaptığım onca şeyden sonra?”

Venezia saçını savurup Julietta’yı kapıya doğru götürdü. “Artık sana ihtiyacımız yok Michael. Belki artık ait olduğun yere, Amerika’ya dönmenin vakti gelmiştir.”

Dışarı çıkıp kapıyı kapattılar.

Michael boğucu sessizliğin ortasında durmuş, hayatının paramparça oluşunu izliyordu. Boş toplantı salonuna bakıp aklındaki sorulara cevaplar ararken başı zonkluyordu. Ailesini korumak için inşa ettiği o hassas duvar yıkılıp saf duyguların altında kalmıştı. Julietta her zaman kardeşleri arasında akılcılığıyla ön plana çıkmıştı, yine de sert tavrı karşısında onun gözlerinde gördüğü acı içini paramparça etmişti. Hata mı yapmıştı yoksa? Kampanyanın yeterince iyi olmadığını bilse de yolundan çekilip başarısızlığa uğramasına izin mi vermeliydi?

Kapı açıldı.

Maggie başını içeri sokmuştu. “Hadi artık, çok sıkıldım ve eve gitmek istiyorum. İki kere kafeteryaya gittim, Julietta’nın sekreteriyle takıldım ve kurumunuzdan yeterince etkilendim. Karın olarak üzerime düşeni yerine getirdim, artık gidiyorum.”

Michael başını sallamak için kendini zorladı ama Maggie göz kırpıp kapıyı biraz daha açtı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.” Onu geçiştirmeye çalışıyordu. “Seninle evde görüşürüz.”

Lanet olası kadın onu duymazdan gelip odaya girmişti bile. “Kardeşinle kavga mı ettin yoksa?”

Onu dışarıda bırakıp meseleyi aile içinde tutmalıydı. Yine de kelimeler birden dudaklarından döküldü.

“Kardeşlerimle desek daha doğru olur. Julietta’nın reklam kampanyasını onaylamadım ve onlar da, nasıl derler... Küplere bindiler.”

“Ah, anlıyorum.” Çıkış kapısına bakarken huzursuz görünüyordu. Michael onun gitmesini bekliyordu ama o elinde Michael’ın artık organlarından biri olarak gördüğü fotoğraf makinesiyle bacak bacak üstüne attı. “Reklam kampanyası bu mu?” diye sordu. Masaya doğru yürüdü, kısa eteği ve topuklu ayakkabıları bacaklarını ön plana çıkarmıştı. O bacakların kalçalarına nasıl da dolandığını hatırlamak Michael’ın titremesine yol açtı.

“Evet. Oldukça demode. Onlara tatlıyla cinselliği kıyaslayan seksi bir reklama ihtiyacımız olduğunu söyledim. Amerikalılar şok edici şeylerden hoşlanır. Bu satar.”

“Hmm.” Maggie reklam fotoğrafına doğru eğildi, sonra da dosyayı kapattı. “Tamam. Evde görüşürüz.”

Lanet olası kadın! Michael onun fikirlerine ne kadar saygı duyduğunu fark ettiği anda söylediğine pişman oldu. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Kampanya hakkında mı?”

“Evet. Haklı mıyım sence?”

Maggie topuğunun üzerinde dönüp gözlerini ona dikti. Bakışlarını tek bir gözüne yöneltmişti. Seksi bakışları işe odaklanmasını zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor, aklına dün geceki inlemelerini getiriyordu. “Katılıyorum.”

Michael derin bir nefes aldı. Doğru bir karar verdiği için memnun bir tavırla doğruldu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ama senin fikrin de berbat.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “*Scusi?*”

Maggie onu görmezden geliyormuş gibi bir elini havaya kaldırıp burnunu buruşturdu. “Bazı şok edici şeyler satar ama söz konusu bir aile pastanesiyse durum farklı. Ayrıca annen de bu fikri hiç sevmeyecektir.”

Michael’ın vücudu bir anda buz kesti. “Anlıyorum. Pekâlâ, fikrini söylediğin için teşekkür ederim ama bu konu seni gerçekten de hiç ilgilendirmiyor. Evde görüşürüz.”

Maggie’nin öfkesi yüzünden okunuyordu. Çantasını masanın üzerine fırlatıp fotoğraf makinesini eline aldı. *Tigrottast*, her zamanki tavırlarıyla ona doğru yürüyüp parmak uçlarına yükseldi ve yüzüne baktı. “Fikirlerini onaylamadığında kız kardeşlerine böyle mi davranıyorsun? Çıkıp gitmelerine şaşırılmamak gerek. Bak, inan bana hiçbir

zaman yerimi unutmayacağım. Bu saçmalığa dâhil olmak da istemiyorum ama işleri altüst etmeyi bırak. Tanrı aşkına Count, uyan artık. Kız kardeşlerine dayanılmaz bir şekilde patronluk taslıyorsun. Julietta sen olmadan da işleri mükemmel bir biçimde yönetebilir. Sense onun konumuna saygı duymak yerine tüm kararlarına karşı çıkıyorsun.”

“Yeter!” Michael’ın kaşları çatılmıştı. “Kız kardeşlerimin ne hissettikleri hakkında hiçbir fikrin yok senin.”

Maggie alaycı bir tavırla güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Her şey gün gibi ortada. Sana bayılıyorlar ve imkânsız başarılarını düşünüyorlar. Tek istedikleri abileri tarafından biraz övülmek. Başardıkları işlere saygı duymaz. Venezia’nın onu hiç ciddiye almadığını düşündüğünün farkında mısın? Ünlüleri giydirip kendi alanında takdir topluyor ama sen başarısını görmezden geldiğin sürece bunun onun için hiçbir anlamı yok. Ya Carina? Resim yapmayı çok seviyor, ama sen bunu şirin küçük bir hobi olarak görüyorsun, başını okşayıp işletme okuluna gitmeye zorluyorsun onu. Onlarca yeteneğe sahip ve o yolda ilerlemek için can atıyor, yalnızca senin onayına ihtiyacı var. Onu görmezden geliyorsun, büyüdüğünü de. Julietta da sürekli ikinci planda olduğunu, ipleri hiçbir zaman eline alamayacağını düşünüyor. İçgüdülerinden bile şüphe etmesine sebep oldun.”

Michael’ın yüz kaslarından biri kontrolden çıkmıştı. “Onlara saygı duyuyorum ve onları düşündüğünden çok daha fazla seviyorum. Tanrı aşkına, onlar benim tek hayatım! Mutlu olabilmeleri için her şeyimi verdim.”

Maggie’nin yüzü aniden yumuşadı. “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Bir babanın yapacağı her şeyi yapmışsın. Onları

parayla, disiplinle ve iyi niyetli tavsiyelerinle desteklemişsin. Korumuşsun. Doğru olanı yapmalarını sağlamış ve karşılığında hiçbir şey beklememişsin. Ama en önemli kısmı unutuyorsun. Onların bir üvey babaya ihtiyaçları yok. Onlarla şakalaşacak, onları destekleyecek ve kendi çizdikleri yolda parlamalarına izin verecek bir abiye ihtiyaçları var. Artık onlara göz kulak olmana ihtiyaçları yok Michael.” Maggie’nin yanaklarına dokunmasıyla kalbi şefkatle dolmuştu. “Yalnızca onları sevdiğini söylemeni istiyorlar. Oldukları gibi sevdiğini.”

Maggie’nin sözleri Michael’ı altüst etmiş, gözlerinin önündeki perdeleri kaldırmıştı.

Fotoğraf makinesini eline aldı. “Ben La Dolce Famiglia’ya baktığımda tam olarak bunu görüyorum,” dedi. Ekranda annesi vardı, kâseyi kollarının arasına almış, yüzünde hülyalı bir ifadeyle mutfak camından dışarı bakıyordu. “Mesele seks ve tatlı değil. Mesele tam olarak bu. Onun ailesine dair hayalleri, en iyiyi yapma yönündeki kararlılığı ve her gün uğruna çabaladığı kalite. Sloganınız da, reklam kampanyanız da aynen böyle olmalı.”

Michael sessizce ekrana bakıyordu. Başını kaldırdığında Maggie’nin yüz hatlarında birbirinden çok farklı duygular yakaladı.

“Onlar yanında olduğu için çok şanslısın. Ne hata yaparsan yap seni affedeceklerdir. Aile dediğin böyle bir şey.” Başka bir şeyi düşünüyormuş gibi başını çevirdi. “Ben buraya ait değilim Michael. Sana, onlara ait değilim. Daha fazla devam edemeyeceğim.”

Maggie arkasını dönüp hızlıca uzaklaşarak onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. İnandığı ve korumak için çaba-

ladığı her şey onunla dalga geçiyor gibiydi. Geçmiş gözlerinin önünde belirdi, başarısızlığın dayanılmaz acısını bastırmaya çalıştı. Annesinin yüzü, fotoğraf makinesinin ekranından ona bakıyordu. O bundan daha fazlasını hak ediyordu. Onun için daha çok çabalamalıydı.

Deri koltuğu çekip oturdu. Yavaş yavaş sırayla Maggie’nin, oraya geldiklerinden beri çektiği fotoğraflara bakmaya başladı. Bu fotoğraflarda hoş manzaralardan çok daha fazlası vardı. Her bir karede vurucu bir şeyler yakalamayı başarmıştı. Bu bazen bir renk, bazen de bir şekil olarak kendini gösteriyordu. Ekranda beliren dört yeğenine baktı. Parmaklarını oyun hamuruna bulamış dört çocuk, yüzlerinde haylaz bir ifadeyle gülümsüyordu. Yavaşça fotoğraf makinesini elinden bırakıp gerçeklerle yüzleşti.

Ona âşık oluyordu.

Maggie aynı zamanda da ödünü patlatıyordu. O, bugüne dek hayatını birlikte geçirmeyi hayal ettiği türden bir kadın değildi. İçindeki tüm hisleri altüst etmiş, sonunda derin bir sarsıntı yaşamasına ve bugüne dek yatağa attığı onlarca kadının birdenbire anlamsızlaşmasına sebep olmuştu. Zor bir kadındı, akıllıydı, hatalarını açıkça yüzüne vuruyor ve içinde kalbini eriten masum bir yan taşıyordu.

En kötüsü de onun haklı olduğunu fark etmiş olmasıydı.

Michael görevini yerine getirememişti. Babasının gözleri önünde ölürkenki görüntüsü ona işkence ediyordu. Babası saatlerce çalışıp çocuklarının hiçbir zaman inanmadığı bir şirket kurmaya çalışırken onu kendi bencil hayalleri için yalnız bırakmış olmanın verdiği suçluluk duygusu peşini hiç bırakmıyordu.

İçinde derin bir boşluk hissediyordu. Maggie doğruları söylemişti. Şirketi en yükseğe taşıma mücadelesi boyunca kız kardeşlerinin kendisiyle eşit olduğunu görmeyi reddetmişti. Onun zihninde onlar çaresizce korunup kollanmayı bekleyen talihsiz gençlerden başka bir şey ifade etmiyordu. Annesinin gücünü arkasına aldığı anda bile, liderlik rolüne soyunmanın kendi görevi olduğunu biliyordu Michael. O da öyle yapmıştı. Disiplin kurmuş, akıl vermiş, öncülük etmişti.

Yine de onlara hiçbir zaman ne kadar iyi bir iş çıkardıklarını söylememişti. Onları sevdiğini de. Hiçbir zaman dinlememişti. Üçüne de korkunç bir adaletsizlik uygulamıştı. Julietta'nın CEO olarak üzerine düşenleri yerine getirmesine izin vermemişti. Zavallı kız günbegün tüm önemsiz işlerle uğraşmış, yine de tek bir iltifat bile duymamıştı. Bencil bir çocuk gibi tüm iyi şeyleri kendine saklamış, kardeşlerine hiçbir zaman tüm kalbiyle destek olmamıştı. Carina'ya gelince, onun ailenin bebeği olmasına o kadar alışmıştı ki, ona ne istediğini sormayı aklından bile geçirmemişti. Durmadan emirler vermiş, talepler sıralamış ve bir şeyler beklemişti. Elbette onun sanata ilgi duyduğunu biliyordu ama Maggie yeteneğinden söz edene dek onun da kendi hayalleri olabileceğini ya da işle ilgisi olmayan herhangi bir konuda cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyabileceğini fark etmemişti.

Yine de en kötüsü Venezia'ydı. Gerçekleri kabul etmek nefesini kesiyor, içini utançla dolduruyordu. Venezia modacı olma hayalinin peşinden gitmiş, oysa aile şirketine sorumluluk almadığı için durmadan onu suçlamış, seçimini hiçe saymıştı. Şimdi neden böyle yaptığını anlayabi-

liyordu. Kıskançtı işte. Kendisi bu konuda yenik düştüğü için, kardeşinin hayallerinin peşinden gidebilmesini kıskanıyordu. Bir şekilde öfkesinden kurtulması gerekiyordu. Bugüne dek hep kendi kararlarını kendi veriyor olmasıyla gurur duymuştu, yarışmayı bırakmak da kendi kararıydı. Venezia kendi hayallerinin peşinden gitmesinin ya da onun hayallerini yitirmesinin bedelini ödememeliydi.

Peki ya Maggie? O da ellerinden kayıp gitmek üzereydi. Onu nasıl ikna edeceği ya da ruhuna ulaşabilmek için kontrol duvarını nasıl aşabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama elinden geleni yapmazsa kendine lanet edecekti. Onu, ruhunu teslim almaya ikna edene kadar o uçağa binip gitmesine izin veremezdi. O zaman, ancak o zaman bir ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceklerini anlayabilirdi.

Hayatının kırık parçaları önünde duruyordu. Bir karar vermenin zamanı gelmişti. Önce kardeşleriyle işleri yoluna koyacaktı. Sonra inandığı her şeyi bir kenara bırakacaktı. Maggie yorgun bir savaşçının kalbine ve ruhuna sahipti, onun için savaşmasının zamanı da gelmişti.

Sahte karısını bulup onu bir şekilde kalmaya ikna etmesi gerekiyordu.

Onuncu Bölüm

Maggie yatağa uzanmış tavana bakıyordu. Kararı kesindi. Buradan defolup gidecekti.

Contelerin evine adımını attığı andan beri dengesini kaybetmişti. Aile dramlarının içine çekilmiş ve tuhaf bir şekilde onları umursamaya başlamıştı. Bunu kabul edemezdi. Kendini Michael'dan uzaklaştırabilmesi ve artık onu görmeyeceği fikrine alışması gerekiyordu. Artık Alexa'nın etrafında dolanıp durmayacaktı. Onun bu pazarlıktan nasıl kurtulmaya çalışacağı umurunda değildi, sözüne sadık kalması için elinden geleni yapacaktı. Ne olursa olsun ihtiyacı olan son şey kendinden başka birini isteyen bir adama kalbini kaptırmaktı.

Onu istemiyordu, değil mi?

Düşünceleri hızlanmıştı, yan dönüp homurdanmaya başladı. Neden kendinden şüphe etmeye başlıyordu? Onunla yatıp onu bünyesinden atma yönündeki ilk planı

başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Henüz birlikte bir gece geçirmelerine rağmen şimdiden gereğinden fazla düşünüyordu onu. Ona bağlanırsa ne olacaktı? Aşka ve sürekliliğe dair tuhaf fikirlere kapılırsa? Elbette Michael onu birden çok kez orgazma ulaştırabilir, fiziksel olarak gerçekten de tatmin olmasını sağlayabilirdi.

Peki ama kalbi? Kalbi böyle bir darbeyi kaldırabilir miydi?

Hayır. İsteyen korkak desin, ama Michael geri döndüğünde derhal ilk uçakla evine dönecekti. Annesinin hastalandığını söyleyecekti. Ya da ailesinden birilerinin; mesele uzun süredir görmediği bir amcasının öldüğünü. Onu uzaklara götürecek olan her neyse, onu söyleyecekti işte.

Kapı çalındı. Hızla doğrulup oturdu. "Kim o?"

"Carina. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii."

Genç kız hızla içeri girip yatağının yanına oturdu. Yüzündeki mutlu ifadeyi görmek Maggie'yi gülümsetmişti. Kısa bir süreliğine içinde bulunduğu ruh haline gülüp, içinin rahatladığını hissetti. Carina'nın makyajı daha usta bir biçimde yapılmış, kıyafetleri, genellikle giydiği bol pantolon ve tişörtlerin aksine vücut hatlarını biraz daha ortaya çıkarmıştı. En azından ona bir şekilde yardımcı olabilmışti. Bir tek şeyi olsun eline yüzüne bulaştırmamayı başarmıştı.

"Akşamın nasıl geçti?" diye sordu Maggie. "Sen söylemeden söyleyeyim, güzel geçmiş olduğunu umuyorum. Dün bütün gece kuzenlerinle uğraştım ve hala kendimi toparlamaya çalışıyorum."

Carina bir kahkaha patlatıp bacak bacak üstüne attı. Gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Maggie, gerçekten muh-

teşemdi. Sierra'ya ba-yıl-dım! Harika biri. Ayrıca da büyüleyici. Erkekler de oldukça iyi ve kibarlardı. Kalabalık bir gruptu, o yüzden kendimi huzursuz hissetmedim ve ne oldu tahmin et: bana harika bir manken olabileceğimi söylediler!”

Maggie gülümsedi. “Kesinlikle öyle, ama yapmak istediğin şeyin bu olup olmadığından emin değilim Carina. Ben şahsen senin yüksekokulda eğitim görüp sanatla ilgilenerek daha mutlu olacağını düşünüyorum. Çok yeteneklisin.”

Carina'nın yanakları kızarmıştı. “Teşekkürler. Evet, bu muhtemelen Michael'ın da, annemin de aklını kaçırmasına sebep olurdu. Yine de iyi bir manken olacağımı söylemeleri çok hoşuma gitti. Beni bir sonraki çekimlerine davet ettiler ve numaralarını aldım, mesajlaşıyoruz.”

“Yeni arkadaşlar edinmene çok sevindim.”

“Ben de. Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Bebek bakıcılığıyla ilgili bir şey olmadığı sürece elbette.”

“Fularlarından birini ödünç alabilir miyim? Buz manisi gibi bir şeyler var mı sende? Yeni bir kıyafet denemek istiyorum da, güzel bir aksesuara ihtiyacım var.” Bununu ovuşturup devam etti. “Venezia ondan bir şeyler ödünç aldığımda surat asıyor, Julietta'nın da yalnızca iş kıyafetleri var.”

“Tabii. Bavulumda fazladan bir şeyler olacak. Dolabın içinde. İsteddiğini al.”

Carina geçirdiği gecenin ayrıntıları hakkında gevezelik ediyor, Maggie de yatağına yaslanmış, kıyafet ödünç alma ritüeli ve kızsız sohbetlerle kafa dağıtıyordu. Carina

fularlarından bazılarını görünce hayranlıkla iç geçirdi, ardından duraksadı. “Bu ne?”

Maggie dönüp baktı. Kalbi durmuştu.

Carina elinde, mor kapaklı, kumaş kaplı küçük bir kitap tutuyordu. Bir süre merakla baktıktan sonra kapağını açtı.

“Hayır!” Maggie elinden almak için kendini odanın diğer ucuna attı.

“Sorun nedir? Aşk büyü mü bu? Aman Tanrım, gerçekten de öyle. Ne harika.”

A-man Tan-rım!

Sarhoş olduğu o gecenin hatırası beyninde canlanıp ani bir baş ağrısına sebep oldu. Evet, bir erkek için büyü yaptığında Alexa'yı desteklemişti. Evet, Alexa sonunda Maggie'nin kardeşiyle evlenmişti ve çok mutluydu. Ama bunun o büyüyle bir ilgisinin olması mümkün değildi. Aslında Nick, Alexa'nın aradığı tüm özelliklerin tam zıttıydı. Ama Maggie bunu söylediğinde Alexa gülüp geçmiş; Toprak Ana'nın bu işleri daha iyi bileceğini söylemişti.

Alexa onu da büyü kitabını alıp kullanmaya zorlamıştı. Maggie ilk başta reddetmiş, sonra nasıl olduysa kitabı çantasına atmış ve unutup gitmişti.

Ta ki o geceye kadar. Hiçbir zaman evleneceği doğru erkeği bulamayacağını, asla çocukları olmayacağını ve hayatının geri kalanını yalnız geçireceğini hissedene kadar. Ardından birkaç kadeh margarita içmiş, aptal bir film izlemiş ve bu mor kitabı çantasından çıkarmıştı. Sonunda da oturma odasında bir ateş yakıp o lanet olasıca listeyi hazırlamıştı.

Aradığı özellikler aklına geldiğinde, gözlerini yumup unutmaya çalıştı. Hem aptalca, hem de çocukçaydı hepsi. Elbette aşk büyülerini işe yaramıyordu ama saçma sapan bir ateş yakıp listeyi tutuşturmaktansa kâğıdı yatağın altına koymak çok daha akıl kârı görünmüştü gözüne. Alexa'ya bundan hiç bahsetmemişti, en yakın arkadaşından sakladığı ilk şeylerden biriydi bu. Yerin kulağı vardır deyip sırrını kendine saklamıştı. Her neyse, zaten dünya üzerinde onun aradığı özelliklere sahip bir erkek yoktu. Sözlükten kahraman kelimesinin anlamına bakıp Süpermen'in penceresinin önünde belirmesini dilemekle aynı şeydi bu. Yaptıklarını unutma çabasıyla kitabı bavuluna attığını tamamen unutmuştu. Yaptığı çılgınlık şimdi mor renge bürünmüş, karşısına geçmiş onunla alay ediyordu. "Carina, önemsiz bir şey bu, gerçekten. Orada olduğunu unutmuşum." Her ne kadar gülmeye çalışsa da, sesindeki sahtekârlığı kendi bile duyabiliyordu. "Bir kız arkadaşım şaka olsun diye vermişti onu bana."

Carina sayfaları karıştırıyordu. "Yaptın mı bunu? Aşk büyüsünü yani. Michael ile böyle mi tanıştınız?"

Utanç, Maggie'nin tüm bedenini esir almıştı. "Elbette hayır. Bu sadece bir şakaydı. Atmayı unutmuşum, hepsi bu."

Carina'nın gözleri büyümüştü. "Benim olabilir mi?"

Maggie ellerini yumruk yapmış, dehşet içinde kitaba bakıyordu. "Ne? Hayır, aptal bir şey bu. Böyle şeyler işe yaramaz ve abin bu cadı kitabını elinde görürse beni öldürür."

"Cadı kitabı değil ki. Bir eşte aradığın tüm özelliklerin

bir listesini yapman gerektiğini söylüyor. Büyüyü uyguluyorsun ve aradığın kişiyi buluyorsun." Maggie panikle mücadele etmeye çalışırken Carina da sayfaları karıştırıyordu. "Vay canına, Toprak Ana'nın şerefine bir ateş yakman gerektiğini söylüyor. Ah Maggie, lütfen! Kimseye söylemeyeceğime yemin ediyorum, harika bir şey bu."

Maggie'nin ağzı açık kalmıştı. Neden elinde fırsat varken bu kitabı atmamıştı ki? Karşısına çıkıp duran uğursuz bir bozuk para gibiydi. Onu bu kitabı almaya zorladığı için Alexa'yı öldürecekti. Kesinlikle öldürecekti.

"Maggie? Lütfen!"

Maggie artan bir beklentiyle, sanki kuş olup uçuvercekmiş gibi kitaba bakıyordu. Öyle bir şansı yoktu ama. Azgın bir kediyle başlayan berbat bir gün geçiriyordu. Gözlerini kapayıp bunun hayatının en büyük hatası olması için dua etti. "Pekâlâ, tamam. Ama kimseye söylemek yok. Bunun bir şakadan ibaret olduğunu biliyorsun değil mi? Lütfen bana bunu ciddiye almayacağını söyle Carina, yoksa derhal çöpe atarım."

Carina başını sallayıp ellerini tuttu. "Söz veriyorum. Yalnızca eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Bakmam bittince ondan kurtulacağım. Teşekkürler Maggie!" Odadan dışarı fırlayıp kapıyı kapattı.

Maggie tekrar yatağa dönüp yüzünü yastığa gömdü. Yeter. Aptalca partilerden nefret ederdi, özellikle de kendisi için düzenlendiyse. Çantasını toplamaya başlayacak, bir uçak bileti alacak ve buradan ayrılacaktı.

Kapı tekrar çaldı.

Maggie yastığın içinden kükredti. "Defol!"

“Maggie, içeri giriyorum.”

Gelen Michael’dı.

Maggie sessiz kaldı. Belki de en iyisi buydu. Yüzleşip kurtulmak. Michael ona aile yaşantısını altüst ettiği için bağırarak, o da ona buradan gideceğini söyleyecek ve ikisinin de istediğini alabileceği bir tür anlaşmaya varacaklardı. Sağını düzeltip derin bir nefes aldı. “Gel.”

Michael içeri girip kapıyı kapattı. Maggie’nin ağzı kurumuş, karnına bir sancı saplanmıştı. Michael kişiliğinin doğal bir parçası olan erkeksilikle odanın her bir köşesini doldurmuştu. Maggie bir anda gözünde hızla onun kıyafetlerini çıkarıp tam burada ona sahip olduğunu hayal etti. Tam şu anda. Gitmeden hemen önce.

İçgüdülerini bastırıp sakinliğini korudu. Michael’ın siyah gözleri gözlerine yönelmiş, sanki konuşmasını bekliyordu. “Sanırım bana bağlamak için geldin.”

Michael’ın dudakları titriyordu. “Bu defa değil.”

Tüm odayı tehlikeli bir sessizlik sarmıştı. Aralarında alev alev yanan cinsel bir çekim oluşmuş, bu da Maggie’nin ondan bir santimetre uzaklaşmasına sebep olmuştu. Yalnızca bir santimetre. “Ah, pekâlâ, güzel, çünkü hiç o modda değilim. Berbat bir gün geçirdim.”

“Ben de öyle. Şimdi bunu değiştireceğim.”

Maggie bir tıkırtı duydu ve Michael’ın ayakkaşlarını çıkardığını fark etti. Gömleğinin şık kumaşı geniş göğsünü ve kaslı kollarını gözler önüne seriyordu. Maggie onun vücudunun her bir kıvrımını keşfetme isteğine hâkim olabilmek için parmaklarını sıkıyordu. Kendini toparlayıp lafa girdi. “Michael, konuşmamız gerek. Ben eve gitmek istiyorum.”

Michael tek kaşını havaya kaldırdı ama sessizliğini korudu. Sakince mavi kravatını çözüp omzuna astı. “Neden?”

Maggie’nin ağzı açık kalmıştı. “Hmm, dur bir düşüneyim. Çünkü tüm bu seyahat benim için bir felakete dönüştü. Çünkü ben zavallının tekiyim, sen de öyle ve aileni mahvediyoruz. Çünkü yalan söylemekten nefret ederim ve senin sevgi dolu, sadık karın rolünü yaparak bir gün daha geçiremeyeceğim. Bir bahane bulacağım. Birinin öldüğünü söylerim. Uzun süredir görüşmediğim bir kuzenimin ya da amcamın, böylece kendimi suçlu hissetmem. Sanırım bir papaz tarafından evlendirilmek istediğimize herkesi inandırdık ve Venezia’nın düğününe kadar da bu yalanı sürdürebiliriz.”

Michael bir süre dinliyormuş gibi başını salladı, ardından yavaşça Maggie’nin saçlarını çözdü. Tutamlar yüzünden geçerek omuzlarına döküldü. Yüz ifadesi Maggie’nin kasıklarının acıyla gerilmesine, vücuduna ateş basmasına sebep olmuştu. Onun fotoğrafını çekmek için can atıyordu. Modern bir takım elbise içinde güçlü, tehlikeli bir adam vardı karşısında. Öyle yakışıklıydı ki...

Bedenini saran ateşli arzuya hükmetme çabasıyla sözlerine devam etti. “Aslında eğer gerçekten istiyorsan Venezia’nın düğününe de gelebilirim. Sana bir söz verdim ve bu pazarlıkta üzerime düşeni yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

Çaresizce ona bakıyordu. Bir tür oyun oynanıyordu sanki ama Maggie bu oyunun kurallarını hiç bilmiyordu.

Michael’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Korkup kaçıyor musun *la mia tigrotta*?” diye sordu ona. “Hayal kırıklığına uğrattın beni. Henüz birlikte bir gece geçirdik ve şimdiden buna dayanamıyorsun, öyle mi?”

Maggie’nin nefesi kesilmişti. “Gerçeklere dayanamayan sensin Count. Ailenin geri kalanı gibi senin etrafında dolanmaktan yoruldum. Artık uyanıp kardeşlerine nasıl davrandığını görmenin ve kontrolü elinde tutmak için her şeyi yapabilecek kadar çok sevdiğini kabul etmenin zamanı geldi.”

“Haklısın.” Parmaklarıyla gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözmeye başlamıştı.

Maggie gözlerini kırptırdı. Siyah tüyler. Koyu esmer ten. Bir kas kütlesi üzerine yerleştirilmiş düz meme uçları. “Ha? Ne dedin sen?”

“Haklı olduğumu söyledim. Kız kardeşlerimle konuşup beni affetmeleri için onlara yalvardım. Bugün toplantı odasında söylediğin her şeye katılıyorum.”

Maggie, hayret içinde açılmaya devam eden düğmelere bakıyordu. Sımsıkı bir karın. Pantolonunun belinde gözden kaybolan etkileyici, siyah bir çizgi. Ağzı sulanmaya, zihni bulanıklaşmaya başlamıştı. Michael tamamen açılması için gömleğini pantolonunun içinden çıkardı.

“Ne—ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye haykırdı Maggie.

“Seni yatağa atıyorum.” Gömleği yere düşmüştü. Elleyle kemerini açıp pantolonundan çıkardı. Sonra da fermuarını açtı.

Maggie’nin bakışları iştahla önünde duran mükemmel erkeğin üzerinde dolanıyordu. Michael ellerini onun kalçalarına götürdü. “Gel buraya Maggie.”

Maggie’nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kanı önce dondu, ardından hormonlarına yetişme çabasıyla çılgınca pompalanmaya başladı. “Ha?”

“Hmm, sanırım bunu daha önce yapmalıydım. Senin de bir gün nutkunun tutulacağını kim tahmin ederdi ki?” Elini yakalayıp onu yatağa çekti.

Vücudunun kendi vücuduna değmesiyle oluşan cinsel çekimle dili tutulan Maggie, onu yönetmesine izin veriyordu.

“Açık konuşayım *la mia tigrotta*. Seni yatağa götüreceğim. Kıyafetlerini çıkaracağım, içine gireceğim ve ağzından adımdan başka bir şey çıkmayana, tekrar tekrar yapmam için bana yalvarana kadar seni zevke boğacağım.” Parmaklarını Maggie’nin saçlarına daldırıp çekiştirdi. Sonra ona yaşayabileceği tüm çılgın, ateşli zevkleri vaat eden gözlerle üzerine eğildi. “Kapış?”

“Ben, ben galiba—”

Ağzı dudaklarına yönelmişti bile.

Aklını toplamak için biraz zamana ihtiyacı olabilirdi, ama vücudu kendini ona bırakmıştı bile. Dilinin her bir ipeksi dokunuşunu memnuniyetle karşılayıp, tırnaklarını omuzlarına saplarken daha da fazlasını istiyordu. Birkaç dakika içinde soyunmuştu.

Michael’ın enfes tadı ve kokusu burun deliklerinden içeri süzülüyordu. Şimdiden vücudu sıırsıklam ve alev alev olmuş, içine girmesi için can atmaya başlamıştı. Michael hafif hafif hırıldayarak hızlıca bir prezervatif taktı. Bu defa onu elleri ve dizleri üzerine kaldırdı, kasıklarını ayırıp içine daldı.

Maggie bu gerilimin zevkiyle çılgınlık atarak ona daha

fazlasını vermesi için vücudunu yukarı doğru kaldırdı. Bu derin birleşme ona kaçacak yer bırakmamıştı. Bir şeyle-ri kendine saklamaya çalışırken nefes nefese kalmıştı ama Michael sanki onun kendini çektiğini hissetmiş elleri-ni uzatıp göğüs uçlarını parmakları arasına aldı. Her bir bilinçli, nazik dokunuşu Maggie'nin sınırlarını daha da zorluyor ama yine de uçuşa geçmesine fırsat vermiyordu. Genç kadın homurdanarak onu hızlandırmaya çalıştı.

Michael'ın sıcak nefesi kulaklarını okşuyordu. "Bir şey mi istiyorsun?"

Maggie, "Senden nefret ediyorum," diye gürlledi.

Bu onu güldürmüştü. "Bu pozisyondayken sana bayılıyor. Dünyanın en güzel kıcına sahipsin." Kalçalarını kıvrarak, belki de yasadışı olması gereken bir şey yaptı. "Michael, lütfen."

"Gitme."

Maggie onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu ama vücudu kasılmış, her bir hücresi uyuşmuştu. "Ne?"

Michael kulağına doğru eğilip göğüslerini okşamaya başladı. "Bu haftanın sonuna kadar benimle kal *mia amore*. Söz ver bana."

Gittikçe yakınlaşıyordu. Orgazma ulaşmak üzereydi. Maggie onun içine gömülüp her bir hücresine sahip olması için can atıyordu. "Tamam, kalacağım."

Michael keyifle mırıldanarak onu kalçalarından yakalayıp sonuna kadar içine girdi. Maggie hızlı ve şiddetli bir şekilde boşalmış, titremeye başlamıştı. Michael da adını haykırarak onu izledi ve birlikte yastığa gömüldüler. Sahte karısına sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi sımsıkı sarılıyordu.

Michael, Maggie'yi çınlıçplak halde kolları arasına almıştı. Vücudunun her bir hücresini derin bir tatmin duygusu kaplamıştı, bu da ona bir kez daha Maggie Ryan'ın sonunda ona ait olduğunu hatırlatıyordu.

Maggie'nin kendini açıkça, şehvetli bir biçimde ona bırakması, bugüne kadarki tüm birlikteliklerinin aklından uçup gitmesine sebep olmuştu. Bu düşünce her ne kadar onu endişeye sürüklese de, telaşlanarak o anın keyfini kaçırmak istemiyordu. Bir şekilde işleri yoluna koyacaklardı. Güzel bir kadınla yaşadığı kovalamaca yatakta son bulduğunda daima tatmin olurdu. Şu anda aklını başından alansa, damarlarında dolanan o eşsiz tamamlanmışlık hissiydi. Sanki nihayet diğer yarısını bulmuş gibiydi.

Aklını kaçırmış olmalıydı.

Hayatını altüst edecek bir kadın seçmek tam ona göre bir işti. İçinden bir ses alaycı bir şekilde gerçekleri söylüyordu ona. Daha kolay bir kadın bulmak için ne kadar uğraşmış olsa da, ona aradığı neşeyi, keyfi ve zorluğu tat-tıracak olan Maggie'ydi. Sanki yarış pistinde duyduğu tutku, istediği kadına dönüşmüştü. Vahşi, yabani, çelişkili ve inatçıydı. Böyle bir şeyle başa çıkmanın, onunla virajlardan geçip, aracı zorla kontrol altında tutmaya çalışmanın yaşattığı adrenalini hatırladı. Maggie de ona aynı şeyleri hissettiriyordu. Normalde kendine sakladığı ve medeni bir şekilde koruduğu tüm duygularını ortaya çıkarmasına sebep olmuştu. Geçmiş en sonunda yakasına yapışmıştı.

Üstelik mutluydu da.

Maggie aniden yataktan fırladı. Saçları darmadağınık bir halde tek gözünün üzerine dökülmüş, göğüsleri çıplaktı. Dehşet içinde kapalı kapıya bakıyordu. “Aman Tanrım, annen! Carina! Çok fazla ses çıkardım, onların evde olduğunu unutmuşum.”

Michael gülerek onu tekrar kollarına aldı. “Ben odana gelmeden önce annem bir tür sürpriz için şehre ineceğini söylemişti. Carina’yı da yanına aldı, yani birkaç saat yalnız kalacağımızı biliyordum.”

Maggie rahatlamış bir şekilde nefesini boşalttı.

“Yani tüm bunları planlamıştım.” Ona alaycı bir bakış attı.

“Ben de gelip işlerine karıştığım için bana bağıracağını düşünmüştüm.”

“Bağırmayı sonraya bırakmıştım.”

Maggie elini uzatıp penisini sıkınca, Michael gülerek onu kalçalarından yakalayıp yatağa gömdü. Tam o sırada sertleştiğini hissederek ısrarla onun ıslak bölgesine doğru yaslandı. Maggie’nin eli, haylaz bir hareketle penisinin üzerine dokunup aşağı yukarı okşamaya başlamıştı. Bu kadının çok tehlikeli ellere sahipti ve sonunda onu öldürebilirdi. Yine de mutlu bir adam olarak ölmüş olacaktı.

Şakacı dokunuşlarla sert hareketler arasında gidip gelirken “Ne diyordun?” diye lafa girdi Maggie. Michael dişlerini gıcırdattı.

“Kazanamayacağın oyunları oynama *la mia tigrotta*,” diye çıkıştı ona. Ardından dudaklarına yapışıp onu uzun uzun öptü. Maggie’nin enfes kokusu burun deliklerinden içeri süzülüyor, güzel tadı hislerini harekete geçiriyordu.

“Bu raundu ben kazanacağım Count,” diye fisıldayarak

karşılık verdi Maggie. Dilini onun üst dudağında gezdirip sert bir şekilde ısırıldı. Bu küçük acı doğrudan Michael’ın penisine vurmuş, vücudu da ona eşlik etmek üzere gerilmişti. “Sana patronun kim olduğunu hemen şimdi gösterdim ama yakınlarda başka prezervatifim yok.”

Maggie ona baştan çıkarıcı bir bakış attı.

Michael içine girmek için bekliyordu. Hayatında ilk kez bir kadınla sevişecekmiş gibi başı dönüyordu.

“Hap kullanıyorum, korunuyorum yani,” derken Maggie’nin gözleri onu çağıran delice bir istekle parlıyordu.

Michael tek bir hareketle içine gömüldü.

Yanyana yatağa uzanmış birbirlerine bakıyorlardı. Michael onun içinde gidip gelirken bir yandan da her bir yüz ifadesini tek tek izleyebilmenin tadını çıkarıyordu. Maggie’nin göğüsleri avuçlarını dolduruyor, kırmızı göğüs uçları onu ağzına alıp delice emmeye çağırıyordu. Sandal ağacı kokusu aklını başından almıştı. Maggie de her bir hareketini kanını kaynatan bir teslimiyetle karşılıyordu. Michael tempoyu yavaş tutuyor, kolları arasında çiçek gibi açılan bedenine yaşatacağı derin hazzı aceleye getirmek istemiyordu. Maggie neredeyse zirveye ulaşmak üzereydi. Michael kontrolü ele alıp onun o tatlı noktasına dokunmak için kalçalarına yüklendi ve kendinden geçişini izledi.

Dudaklarından yalnızca kendi ismini işitiyordu, o da kendini zevke teslim etti. Ardından ona daha önce hiç kullanmadığı bir kelimeyle hitap ettiğini fark etti. Karısı olacak kadına sakladığı bir kelimeyle. Daha önce, orgazmın zirvesindeyken bile hiç telaffuz etmediği bir kelimeyle.

Mia amore.

Aşkı.

Michael boğazında düğümlenen hisleri geçiştirip ona sıkıca sarıldı.

“Giyinmemiz gerekiyor.”

“Hmm.” Michael tek elini onun muhteşem kıvrımlarında gezdirerek kusursuz kaslarının ve ipeksi teninin yarattığı hissin tadını çıkarıyordu. “Bir dakika.”

“Annenle Carina eve dönmüş olmalı. Venezia bu akşam nedime aksesuarlarını gözden geçirmek istiyordu. Ayrıca yine akşam yemeğine yardım etmem gerekiyor. Lanet olsun.”

Michael’ın vücudu kahkahayla titrerken, Maggie ona güçsüz bir yumruk attı. “Üzgünüm *cara*, bu hafta ikimizin de beklediği gibi değildi.”

Maggie’nin sesi fısıldıyormuş gibi yumuşacıktı. “Haklısın, değildi.” Bir duraksama. “Michael, kardeşlerinle neler oldu?”

Michael onunla yüzyüze gelmek için arkasını dönüp kızıl saç tutamlarını yüzünden çekti. “Sen haklıydın. Her konuda.” İçi pişmanlıkla dolmaya başlamıştı ama en azından geleceği kurtarabileceğini düşünerek bu hissi görmezden geldi. “Rolümde kendimi kaybedip bir sürü hata yapmışım. Sen gittikten sonra kardeşlerimle konuşup onlardan özür diledim. Ayrıca onlara senin çektiğin annemin fotoğrafını da gösterdim ve ikisi de bayıldı. Senin fotoğrafınla yeni bir kampanya başlatacağız.”

Maggie’nin kaşları havaya kalkmıştı. “Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir haber!”

Michael onun dudaklarının güzel kıvrımlarına bakarak gülümsedi. Maggie’nin içindeki cevheri görmezden gelip sevmeye yeteneğinden şüphe etmesine sebep oldukları için anne ve babasına lanet ediyordu. Bir dönüm noktasına geldiğini ve hem kendini, hem de onu gerçeklerle yüzleşmeye zorlaması gerektiğini fark etmişti. Evlilik oyunları daha gerçek bir şeye doğru evrilmişti ve bunun bir kenara atılamayacak kadar değerli bir şey olduğuna inanıyordu.

Maggie’nin çenesini yakalayıp nazikçe yüzünü kendine doğru çevirdi. “Dinle beni Maggie. Bu çok önemli. Sen birkaç gün içinde benim hayatım boyunca farkına varmadığım şeyleri görmeyi başardın. Kardeşlerime nasıl davrandığımı ve onların benden aslında ne beklediklerini mesela. Daha seninle ilk tanışmalarında dört küçük çocuğa sevdiklerini ve değerli olduklarını hissettirdin. Anneme saygı gösterip mutfığında yemek yaptın, ki bu ona verebileceğin en değerli şeydi. Küçük kız kardeşimin kendine ve güzel olduğuna tekrardan inanabilmesini sağladın. Sen inanılmaz bir kadınsın Maggie Ryan.” Uzun uzun gözlerine bakıp gerçeği söyledi. “Benimle kal.”

Alacağı cevabı beklerken kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Maggie kendi cevaplarını arıyormuş gibi gözlerini kapattı, bir süre sonra dudaklarını araladı.

“Michael! Orada mısın? Çabuk gel, annem hasta!”

Maggie’nin söylemek üzere olduğu kelimeler yok olup giderken Michael bu anın bölünmesinden dolayı bir gün pişmanlık duyup duymayacağını düşünüyordu. Yataktan

fırlayıp kıyafetlerini üzerlerine geçirdiler ve alt katın yolunu tuttular. Carina annesinin kapısının önünde durmuştu. Endişesini gizlemeye çalışarak “Annem nerede?” diye sordu Michael.

Carina elini dudaklarına bastırmış, kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. “Doktor Restevo onun yanında. Şehre indik ve her şey yolundaydı, derken bir anda başı dönmeye başladı. Bugün çok güneş olduğu için biraz dinlenmesini söyledim ama doktoru çağırmam konusunda ısrar etti.” Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. “Belki de onu hastaneye götürmem gerekirdi. Ne yapacağımı bilemedim Michael.”

“Şişşt, sen yapman gerekeni yapmışsın.” Michael onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Birkaç dakika bekleyip doktorun ne diyeceğine bakalım. Belki de hiçbir şeyi yoktur. *Va bene?*”

Carina başını salladı. Michael kardeşini kollarından bıraktığında Maggie’nin sanki bu dünyanın en doğal hareketiymiş gibi onun ellerini yakaladığını fark etti. Kapalı kapının ardından mırıldanmalar geliyor, o da telaşını yatıştırmaya çalışıyordu. Doktor Restevo sonunda odadan çıktı.

“*Buon giorno* doktor. Annem nasıl?” diye sordu Michael.

Yaşlı adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Üzerindeki haki renkli pantolona, beyaz gömleğe ve spor ayakkabılara bakınca, Carina’nın onu hazırlıksız yakaladığını düşündü Michael. Siyah el çantası tam bir klişeydi, Conte ailesi de hala evde hasta bakımına ve doktor ziyaretlerine inanıyordu demek. Doktor gözlüklerinin üzerinden

endişe dolu kahverengi gözlerle ona bakıyordu.

“Şey, şu anda hastaneye yatmasına gerek yok.”

Michael devam etmesini bekliyordu ama doktor sessizliğini korudu. Bir yandan da ayaklarını oynatıyor, baskılarını kaçırıyordu. Michael sabırsızlığını yenmeye çalışırken Carina bir anda patladı. “Nesi var? Kalp krizi mi geçirdi? Niye bize bir şey söylemiyorsunuz? Durumu çok mu kötü?”

Doktor önüne gelen saçları eliyle arkaya atarak öksürdü. “Kalp krizi değil. Biraz dinlenmesi gerek, hepsi bu.”

“Sıcaktan mı olmuş? Yoksa kullandığı ilaçlardan mı? Yapmamız gereken bir şey var mı?” diye sordu Michael.

Doktor Restevo başını sallayarak yanından geçti. “Bugün yatakta kalsın. Bol bol sıvı tüketsin. Arada olur böyle şeyler, endişelenmeye gerek yok.” Yaşlı adam bir an duraksayıp Michael’ı sımsıkı omzundan tuttu. “Bir konuda dikkatli olun Michael. Strese girmemesi gerekiyor. Annen ne isterse yapın. *Kapış?*”

“Ama—”

Doktor elini çekti, Carina’yı hızlıca yanağından öpüp Maggie’ye baktı. Kısık gözlerle, sanki bir sınava hazırlanıyormuş gibi bir süre onu inceledikten sonra yanağını okşadı. “Evliliğinizi kutlarım *signora bella*. Aileye hoş geldiniz.” Ardından hafif bir gülümsemeyle hızlı kapıdan çıkıp gitti.

“Ah, Tanrıya şükür. Muhtemelen uzun yürüyüşten ve sıcaktan böyle oldu,” dedi Carina. “Ben gidip ona biraz su ve meyve suyu getireyim.” Kız kardeşinin gitmesiyle Michael’ın dizlerinin bağı çözüldü. Maggie hiçbir şey söylemeden onu kollarına alıp sımsıkı sarıldı.

Michael’ın içini derin bir huzur hissi kaplamıştı. Ma-

ggie'nin çilekli şampuanının tatlı kokusunu içine çekerek sırtını bir başkasına yaslıyor olmanın tadını çıkardı. Tüm yükü kendi omuzlarında taşımaya o kadar alışmıştı ki, onu rahatlatacak birinin yanında olmasının verdiği zevk iliklerine kadar işliyordu. Maggie onun hayatına kalıcı olarak girse her şey böyle mi olacaktı? O kendi sorunlarıyla başa çıkabilecek kadar güçlü bir kadındı ve ondan hiçbir zaman bir şeyleri saklaması gerekmecekti. Maggie kelimenin her anlamıyla gerçek bir partner olabilirdi. Michael nefesi normale dönene kadar ona sarılmayı sürdürdü, ardından nazikçe kollarından ayrıldı.

Çatallı bir sesle "Teşekkürler," dedi.

Maggie tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne için teşekkür ediyorsun Count? Birkaç dakika boyunca baş belası gibi davranmadığım için mi?"

Maggie'nin neşesi onu güldürmüştü. Uzanıp parmağını o çekici üst dudağında gezdirdi. "Yanımda olduğun için." Sahte karısı bir kez daha savunma duvarının ardına çekilmişti, ama Michael bu defa bir sonraki adımı çok iyi bildiğinden doğru bir şekilde atağa geçmeyi başarmıştı. Onu biraz kendi kendine bırakmaya karar verdi. "Ben gidip anneme bakacağım. Birazdan gelirim."

Odaya girip yatağın yanına oturdu. Annesinin odasının o tanıdık kokusu ve görüntüsü her yanını sarmış, ona gençliğini hatırlatmaya başlamıştı. İnce işlemeli kiraz ağacından yapılmış başlığıyla aynı çift kişilik yatak yine odanın ortasındaydı. Duvarların insana mutluluk veren sarı boyası, penceresinin önündeki canlı yeşil bitkiler ve kırmızı sardunyalar, her şey aynıydı. Oda özel bir balkona

açılıyordu. Annesi sandalyesinde sallanıp yıldızları sayarken onun kucağında geçirdiği geceleri hatırladı Michael. Şimdi o güçlü kadın şişkin yastıkların üzerinde yarı kapalı gözlerle yatıyordu.

Ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Anne, nasıl hissediyorsun?"

Annesi hafifçe gülümsedi. "Ah şu aptal, zayıf kalbim. Ne kadar sinir bozucu. Eskiden babanla boş zamanlarımızda yürüyüş yapar, dağlara tırmanırdık. Sen sen ol, sakin yaşlanma."

Annesinin her zamanki sözleri onu güldürmüştü. "Carina sana içecek bir şeyler getiriyor. Bugün yatakta kalmanı istiyorum. Yemek yapmak yok. Strese girmek de. Doktor böyle istedi."

Annesi uzun bir of çekti. "Yemek yapmak beni rahatlatıyor. Yine de yatakta kalacağım Michael." Gözleri alaycı bir biçimde parlıyordu. "En azından bugün."

"Anne—"

Dönüp çalmakta olan kapıya baktı. Carina beyaz yakalı siyah bir kıyafet giymiş, boynunda hac kolyesi taşıyan bir adamın arkasında duruyordu. Adamın yüzünde derin çizgiler vardı ama canlı mavi gözleri tüm odayı aydınlatmaya yetecek kadar parıldıyordu. Elinde deri kaplamalı bir incille onlara doğru yürüdü.

"Peder Richard!" Michael ayağa fırlayıp adama sarıldı.

Papaz yıllar boyunca ailesine din dersleri vermiş, Michael papaz olmamaya karar verdiğinde büyük hayal kırıklığı yaşamıştı. Peder Richard'ın mirasını ona bırakmak gibi bir hayali olduğunu düşünüyordu ama ilk kadının dünyaya gelmesiyle Michael bu şansı çoktan kaybetmişti.

“Burada ne arıyorsun?” Michael aniden yerinden sıçradı. “Bir dakika. Ona son dualarını okumak için gelmedin, değil mi?”

Peder Richard’ın şiddetli kahkahası tüm odayı doldurdu. Bayan Conte’nin alnına bir öpücük kondurdu. “Elbette hayır Michael. İçgüdülerim beni yanıltmıyorsa annen hepimizden uzun yaşayacaktır. Sana söylemedi mi?”

Michael bir annesine, bir papaza bakıyordu. “Hayır, üzgünüm Peder. Konu Venezia’nın evliliği mi? O şu anda burada değil ama öğleden sonra evde olur.”

“Dur! Maggie’yi çağırayım, onun da bunu duyması gerek.” Carina, Maggie’yi odaya sürükleyip tanıştırma faslını gerçekleştirdi.

Maggie papazla selamlaşırken şaşkınlıkla alnını buruşturmuştu.

Carina gitgide artan bir heyecanla zıplayıp duruyordu. “Anne, onlara ben söyleyebilir miyim? Lütfen.”

Annesi başını salladı.

“Annemle, Peder Richard’ı almak için şehre inmiştik. Size büyük bir sürprizimiz var.”

Michael’ın içini sanki korku filmi izliyormuş da, son cinayet öncesinde gerilim müziği giderek yükseliyormuş gibi bir huzursuzluk kaplamıştı. “Ne sürprizi?”

Carina söyleyeceklerinin etkisini daha da artırmak için bir süre duraksadı. “Peder Richard sizi İtalya’da evlendirebilecek! Tam şu anda! Venezia ve Julietta birazdan burada olur. Michael, Maggie’yle evlenebilmen için onay aldık. Düğün yapacağız!”

Bu sözler bir kanca gibi Michael’ın beynine saplanmış-

tı. Maggie kılını bile kıpırdatmadan durmuş, yeşil gözleri yaşadığı korku ve şokun etkisiyle sonuna kadar açılmıştı.

Porca vacca. İşte şimdi ayvayı yemişti.

On Birinci Bölüm

Maggie papaza sanki şeytan çıkarmaya gelmiş gibi bakıyordu. Odaya sessizlik çökmüş, onların heyecanlanmaması Carina'yı endişelendirmeye başlamıştı. Aslında başka bir zaman ve mekânda bu Maggie için muhteşem bir an olabilirdi. O çok sevdiği, oturma odasının içinde aptalca durumların yaşandığı komik *sitcom* dizilerinde gibi hissediyordu kendini.

Bunun imkânı yoktu. Michael Conte ile evlenmeyecekti.

Dudaklarından delice bir kahkaha çıktı. Bu kadarı yetdi. Michael'ın gerçekleri açıklamasını bekliyordu. Bunu daha fazla sürdürecekti değildi. Lanet olsun, mükemmel bir seks tecrübesi yaşamış ve birbirlerine tatlı sözler söylemiş olsalar da, Maggie onun kâbuslarının vücut bulmuş hali gibiydi. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ona olan ilgisini yiti-

recek ve kendine uygun bir kadın bulmak için arayışlarına devam etmeye başlayacaktı. Ona ve ailesine daha uygun bir kadın. Alexa gibi bir kadın örneğin.

Carina sonunda söze girdi. “Şey, çocuklar... Heyecanlanmadınız mı? Az sonra nikâhınızı kıyacağız.”

Sahte kocası dili tutulmuş gibi görüldüğünden, Maggie akılcılık işine kendi soyunmaya karar verdi. Derin bir nefes aldı. “Hepiniz dinleyin. Size söylememiz gereken çok önemli bir şey var. Gördüğünüz gibi, Michael ve ben—”

“Dur!” Michael'ın çığlığı sözlerini yarıda kesmişti. Evlenmek üzere olduğu adam ona doğru yürüyüp ellerini tutarak ailesine açıklama yapmaya başladığı sırada Maggie'nin gözleri kelimenin tam anlamıyla yerinden fırlamıştı. “Maggie'nin demek istediği şu; törenin bu kadar erken gerçekleşeceğini hiç beklemiyordu. O kendini, kuzenlerimizi ve amcalarımızı da kutlamaya çağırmaya hazırlamıştı.” Boş ve sahte olduğu her halinden anlaşılan bir kahkaha attı. “Onayı nasıl bu kadar çabuk aldınız? Yani, Peder Richard, birlikteliğimizi kutsamadan önce Maggie'yle benim birkaç dersten geçmemizi istediğini sanıyordum.”

Peder Richard bu sözlerdeki yalancılığı fark etmeden gülümsedi. “Evet, elbette olması gereken bu Michael. Kilisenin bir evliliği onaylamasının oldukça zaman aldığını biliyorsun, ama sen küçüklüğünden beri benim gözetimim altındasın. Annen eve döneceğini öğrendiği anda beni aradı ve evrak işlemlerini hızlandırdık. Sen asil bir ailedensin, asaletin de bazı getirileri var elbette.”

Bayan Conte güçlükle doğrulmaya çalışıyordu. Suyundan bir yudum alıp bardağı tekrar Peder Richard'a uzat-

tı. Konuşmaya başladığında sesi zayıflamış, titriyordu. Bu çok tuhaftı çünkü annesi yorgun olduğu zamanlarda bile kırılgan görüntüsüyle tezat oluşturan bir sertlikle konuşmayı başarırdı. Belki de gerçekten çok hastaydı. “Anlıyorum oğlum. Senin beklentilerini suya düşürmeyi de hiç istemem ama korkarım büyük bir kutlamayı kaldıracak gücüm yok. Kendimi çok zayıf hissediyorum. Doktor yarın tekrar gelecek ve eğer hala kendimi böyle hissetmeye devam edersem bazı testler için beni hastaneye götürmesi gerekebileceğini söyledi.”

Annesinin kahverengi gözlerinde keskin bir kararlılık vardı. “İkinizden bunu benim için yapmanızı rica ediyorum. Arka balkonda yeminlerinizi edin, böylece ben de birlikteliğinizin tamamlandığından emin olayım.”

Carina onların endişelerini anlamış gibi görünüyordu. Tekrar durmaksızın konuşmaya başladı. “Görüyorsunuz ya, endişelenecek hiçbir şey yok. Büyük bir kutlama yapsak daha iyi olurdu, biliyorum, ama gelecek hafta geri döneceğiniz için annem dini törenin bir an önce gerçekleşmesinin daha önemli olduğuna karar verdi.” Ellerini çırpıyordu. “Maggie, senin için çok güzel bir elbise aldım. Umarım beğenirsin, gizlice dolabımı açıp bedenine baktım, elbiseyi odamda saklıyorum. Hadi gidip seni giydirelim! Kızlar her an gelebilir. Michael, sen de son geldiğinde burada bıraktığın o harika smokini giymelisin. La Dolce Famiglia çikolatalı bir yaş pasta gönderdi, birkaç şişe şampanyam da var. Çok eğlenceli olacak!”

Maggie’nin gözlerinin önündeki sahne bulanıklaşmıştı. Kalbi hızlanmış, vücudunu ter basmıştı. Nefesi boğazında düğümlenmiş, akmayı reddediyordu. Her zamanki taktik-

lerini kullanmayı denedi ama içinden bir ses her şey için artık çok geç olduğunu söylüyordu. Başı büyük beladaydı ve bu hayatının en utanç verici anlarından biri olabilirdi.

Aniden Michael’ın bakışlarını üzerinde hissetti. Sahte kocası sanki az sonra kendini kaybedeceğini anlamış gibi hızlı bir bahane uydurup onu odadan çıkardı. Adrenalin dalgaları vücudunu sarıp aklını başından alırken, Maggie titremeye başlamıştı. Yatak odasına vardılar, Michael onu yatağa götürüp başını dizleri arasına aldı. Kontrolünü kaybetme korkusu Maggie’nin tepkisini daha da sertleştirmişti. Yumruklarını sıkmış, nefes almaya çalışıyordu. Michael’ın güçlü elleri ve sesi, sisin içinde ona doğru yaklaşıp dikkatini çekmeye çalışırken o çaresizlikten çılglık çılgıca bağırmaya başlamak üzereydi.

“Dinle beni Maggie. Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes al. Her şey yoluna girecek. Ben yanıdayım ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kontrolünü bırakıp gevşe.” Elleri nazik hareketlerle sırtını okşuyor, parmakları gücünü göstermek istercesine parmaklarında dolanıyordu. Maggie onun sesine odaklanıp sözcüklerinin ağırlığını üzerinde hissetmeye başladı. İçinde dolanıp duran hislere teslim oldu ve en sonunda akciğerleri havayla doldu. Kalbi yavaşlayarak nefesinin bedenine dolmasına olanak sağladı. Tüm bu süre boyunca Michael sürekli sakinleştirici bir ses tonuyla anlamsızca şeyler söyleyerek onu atağın kıyısından çekip kurtarmıştı. En sonunda başını kaldırdı.

Michael alnını Maggie’nin alnına yaslayıp yanaklarını sıktı. “Daha iyi misin cara?” Derin, damarlı gözlerini hem endişeyle, hem de adını koyamadığı daha derin bir hisle gözlerine dikmiş bakıyordu.

Maggie başını salladı. Daha önce hiç tatmadığı bir şefkat ve ihtiyaç hissi her yanını sarmıştı. Konuşmaya korkar halde kendini Michael'ın yanaklarında gezinen ellerine ve dudaklarını okşayan sıcak nefesine bıraktı.

"Sana biraz su getireyim. Sen burada kal ve rahatla. Bu işin üstesinden geleceğiz."

Odadan çıkıp elinde bir bardak soğuk suyla geri geldi. Maggie'nin üzerine bir sakinlik çökmüştü. Artık güven-deydi. Nasılsa, nedense, ona güveniyordu. Öncelikle be-deniyile.

Şimdiyse kalbiyle.

"Sanırım benimle evlenme fikri pek de hoşuna gitmedi," dedi Michael, soğuk bir sesle.

Maggie bir kahkaha patlattı. "Özgüvenini sarsmak istemiştin Count. Yalnızca ailesinin önünde sahte kocamla resmi olarak evlenme fikri bir anda aklımı kaçırmama sebep oldu."

Michael iç çekip ellerini yüzüne götürdü. "Bu çok kötü."

"Öyle mi dersin? Anneni tıpkı *Bir Aşk Dört Nikah* filmindeki kiralık katile benzetiyorum. Manyak adamın seviştikleri için onları evlendirdişini hatırlıyor musun? Biz seninle hiç yatmamalıydık. Sanki bir şekilde cezalandırılıyor. Annene doğruları söylememiz gerek."

Michael'ın başını sallamasını bekledi ama o tuhaf bir bakış atmakla yetindi. "Ben o filmi bilmiyorum, ayrıca ailem de mafya değil."

Maggie gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Neden sen de benimle aynı dertten mustaripsin gibi hissedemiyorum acaba?"

"Ne derdi?"

Ah, Maggie bazen onun tüm bu deyimleri bilmediğini unutuyordu. "Boş ver. Neden dehşete kapılmadın?"

"Kapıldım! Sadece meseleyi her açıdan ele almaya çalışıyorum. Bak *cara*, annem hasta. Doktor stresten uzak durmasını ve her istediğini yapmamızı söyledi. Şimdi ona doğruları söylersem kalp krizi geçirmesine sebep olabiliyim."

Bayan Conte'ye karşı sorumlu olduğunu düşünmek Maggie'nin kalbinin sıkışmasına sebep olmuştu. Alt dudaklarını kemirmeye başladı. "Michael, benden ne istiyorsun?"

Michael bakışlarını ona dikmişti. Ağzından çıkan her kelime Maggie'ye tabutuna çakılan yeni bir çivi gibi geliyordu. "Benimle evlenmeni istiyorum. Gerçekten."

Maggie yataktan fırladı. "Ne? Bunu yapamayız. Çıldır-dın mı sen? Resmi olarak evlenmiş olacağız. Amerika'ya döndüğümüzde iptal ya da boşanma gibi bir şeylerle uğraşmamız gerekecek. Aman Tanrım, bu tam bir delilik! Tüm bunlar nasıl olur? Saçma sapan bir aşk romanının içinde mahsur kaldım!"

"Sakinleş." Michael odanın diğer ucuna geçip kollarını kavuşturmuştu. "Dinle beni Maggie. Her şeyle ben ilgileneneğim. Başka kimsenin bilmesine gerek yok. Yeminlerimizi edeceğiz, kutlamamızı yapacağız ve eve döneceğiz. Ben tüm evrak işlerini ve masrafları üstleneceğim. Kim-senin haberi olmayacak. Senden annem için, ailem için bunu yapmanı istiyorum. Çok şey istediğimin farkında-yım ama istiyorum işte."

Maggie'nin tüm dünyası sarsılmıştı. Michael, sanki evlilik yemini etmesini değil de, onunla bir akşam yemeği-

ne çıkmasını teklif etmiş gibi sakın bir ifadeyle cevabını bekliyordu. Zihninde filizlenen tüm çılgın düşünceleri bir kenara iterek uzun uzun vereceği yanıtı düşündü.

Michael'ın annesi hastaydı. Evet, sahte bir evlilik için pazarlık yapmıştı, ama bu noktada gerçeği söylemesi büyük bir felakete yol açabilirdi. Kız kardeşleri de kendilerini aldatılmış hissedecek, kalpleri kırılacaktı. Venezia evlenemeyecekti ve kim bilir daha ne dramlar yaşanacaktı. Birkaç yemin edip işi resmiyete dökmek ne kadar kötü olabilirdi? Sadece bir kâğıt parçasıydı sonuçta. Hiçbir şey değişmeyecekti, ayrıca kimsenin bilmesine de gerek yoktu. Amerika'da onu bekleyen bir sevgilisi ya da Nick ve Alexa dışında bir ailesi yoktu. Belki de bu iyi bir fikir olabilirdi. Şimdi onunla evlenirse yarın hemen bir uçağa atlar, doğru New York'a döner ve sanki tüm bunlar hiç olmamış gibi davranırdı.

Evet. İnkâr topraklarına ayak basmıştı artık.

Michael ona çok şey borçlu olacak, böylelikle bundan sonra Alexa'dan uzak durması kesinleşecekti. Küçük bir fedakârlıkla birçok şeyi düzeltebilirdi. Tek yapması gereken bir kitaptan birkaç aptal söz okumaktı. Kutsal bir kitapta bu elbette, ama yine de bir insanın elinden çıkmıştı. Hiçbir anlamı da yoktu.

Mia amore.

Bu söz Maggie'nin tüm hücrelerini titretmiş, ürpermesine sebep olmuştu. Kimi kandırıyordu ki? Michael ondan kalmasını istemişti. Sevişme dışında da sanki onu umursuyormuş gibi davranmıştı. Bu teklifi kabul etmesi, ona çılgınca âşık olup alt üst olmayı kabul etmesi anlamına gelecekti. Michael şimdiden onun geçmişindeki gerçekle-

re ulaşmaya başlamıştı ve bu işin sonunda kimsenin onun için üzülmeyeceğinden adı gibi emindi. Yıllar önce tüm bu yaşadıklarını kimseye anlatmayacağına yemin etmişti.

Yine de kalbinin kırılmayacağından emin olması için tek bir yol vardı önünde. "Kabul ediyorum."

Michael ona doğru yöneldi ama o başını salladı. "Yalnız tek bir şartla Count. Beni zorlamayı bırak. Bu haftanın sonunda bu oyuna bir son verip kendi yollarımıza gideceğiz. Bundan sonra sevişmek yok. Aramızdaki bir pazarlıktan daha fazlasıymış gibi davranmak da yok."

Michael gözlerini onun gözlerine dikmiş, bir duygu karmaşasıyla bakıyordu. "Benden istediğin bu mu?"

Bir an gözleri aptal yaşlarla doldu ama Maggie onları acımasızca geri gönderip çenesini yukarı kaldırmayı başardı. Sonra da yalan söyledi. "Evet. Senden istediğim bu."

"Böyle hissettiğin için çok üzgünüm *cara*," diye fısıldadı Michael. Yüzünde pişmanlığın yanı sıra daha fazla, daha tehlikeli bir ifade belirmişti. "*Va bene.*"

Maggie ellerini onun ellerinden ayırıp odanın diğer tarafına geçerek kapıyı açtı. "Carina, buraya gel de gelinliği giymeme yardım et. Şampanyanın da tıpasını çıkar."

Merdivenlerde gürültülü bir çılgılık ve alkış sesi yankılandı. Michael başını sallayıp tek bir kelime daha etmeden yanından geçip gitti.

Hayatının en büyük şokuna hazırlanıyor ve kendini böylesine boşlukta hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışırken Maggie'nin boğazı düğümlenmişti.

Güneş ufukta koyu kırmızı bir şekilde parlıyordu. Maggie arka balkonda papazın önünde durmuştu. Birkaç saat içinde Michael'ın kardeşleri avluyu nefesini kesen bir düğün

salonuna çevirmişti. Etrafa asılmış sepetlerden rengârenk güller fışkırıyor, tüm koridor kâğıt lambalarla ışıldıyordu. Michael'ın annesi sandalyesinde yastıklardan destek alarak oturmuş, dizlerine el yapımı şık bir şal örtmüştü. Kız kardeşleri ellerinde beyaz leylaklarla rengârenk elbiselerinin içinde Maggie'nin önünde yürüyordu. Yine de Maggie, ancak gözlerini müstakbel kocasına çevirdiğinde hayatının değişmek üzere olduğunu anlayabilmişti.

Michael geniş omuzlarını ve göğsünü ön plana çıkaran siyah bir smokin giymiş, saçlarını arkadan toplamıştı. Maggie'ye hayranlıkla bakarken kıvrımlı yüz hatları birdenbire yumuşadı. Öne doğru kısalan bembeyaz elbisesi vücudunu sarıyordu. Önünde kısa bir sıra oluşmuştu. Michael onun elini tutup avucuna bir öpücük kondurdu. Maggie'nin tüm kolu uyuşmuş, Michael'ın ise aralarındaki bağı hissettiği anda yüzüne bir gülümseme oturmuştu. Kaçacağından korkarmış gibi müstakbel karısının elini kolunun arasında sımsıkı tutuyordu. Papaz karşılarna geçip törene başladı. Kelimeleri birbiri ardına sıralıyordu. Derken Maggie yemine başladı.

İyi günde, kötü günde...

Hastalıkta, sağlıkta...

Yoksullukta ve bollukta...

Ölüm bizi ayırana dek...

Ağaçların üzerinde kuşlar cıvıldıyordu. Yanında durmuş, patisini yalayarak bu utanç verici sahnenin sona ermesini bekleyen Dante ona tiksinti dolu bir bakış attı. Ilık ve yumuşak bir rüzgâr esiyor, Maggie'nin dudaklarından çıkan sözcükleri alıp tepelerin ardına taşıyordu. Conte ai-

lesi yeminin sonunu beklerken avluya derin bir sessizlik çökmüştü.

“Yemin ediyorum.”

Öpüşmeleri tüy gibi hafifti, ama Michael başını kaldırdığında Maggie o derin gözlerinde parıltıdan memnuniyet hissini görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Bunu düşünecek vakti olmadı çünkü kendini bir anda kocasının kollarında bulmuş, gerçek vücudundaki tüm sinir uçlarına işlerken ikram edilen şampanyayı yudumlamaya başlamıştı.

Onu seviyordu.

Michael Conte'ye âşıktı. Gerçekten.

Venezia heyecanla bağırıp Dominick'in elini tuttu. “Öyle mutluyum ki! Şimdi size bir sürprizimiz daha var. Sizi bir balayı gecesi geçirmeniz için Como Gölü'ndeki evimize gönderiyoruz. Aşağıda uyuyan akrabaları düşünmeden rahatça birlikte zaman geçirmeye ihtiyacınız var biraz.” Venezia'nın gözleri parlıyordu, anahtarları Michael'a verdi. “Hadi gidin, yarın akşama kadar da dönmeyin.”

Michael kaşlarını havaya kaldırıp annesine baktı. “Onu yalnızca yaz için kiraladığımızı sanıyordum? Ayrıca sağlığının iyi olduğundan emin olmadan onu bırakıp gidersem içim rahat etmez.”

Nasıl olduysa, yaşlı kadının keskin işitme duyusu devreye girmişti. Oğluna korkudan ödünü patlatan bir bakış attı. “Ah, kesinlikle gideceksiniz Michael ve Margherita. Ev gelecek ay boyunca boş olacak, yani o zaman da kalabilirsiniz. Kızlar benimle ilgilenir ve durumumda bir değişiklik olursa hemen sizi ararlar. Beni size bir balayı gecesi armağan etme mutluluğundan mahrum bırakamazsınız.”

İnanılmaz bir şekilde Maggie'nin yanaklarını ateş bastı. Daha önce birçok kez çıplak yüzümü, işi gereği çıplak adamlarla muhatap olmuş ve en ufak bir utanç belirtisi bile göstermeden Alexa'nın yeğenini dünyaya getirmesini izlemişti. Şimdi, annesinin teşvikiyle kocasıyla yatacak olma fikri yüzünü kızartıyordu. Sağmalığa bak!

Venezia, Dominick'in kulağına bir şey fısıldayıp Maggie'yi kenara çekti. Tıpkı abisininkilere benzeyen gözleri Maggie'nin nefesini kesen bir şekilde parlıyordu. Parmaklarını Maggie'ninkilere kenetleyip nazıkçe elini öptü. "Teşekkürler Maggie."

"Ne için?"

Venezia'nın yüzü ciddileşmişti. "Yaptıkların için. Herhalde ileride Michael ile gerçek bir düğün yapmayı hayal etmişsindir, Michael'ın da bu nikâhı benim için aceleyle getirdiğinden şüpheleniyorum. Sen onu çok değiştirdin. Gelip benden özür dilediğinde, sen söyleyene kadar nasıl davrandığını fark etmediğini itiraf etti. Umarım bu aile için ne kadar değerli olduğunu biliyorsundur. Sen bana hayatımın en güzel hediyesini, bu yaz Dominick'le evlenme fırsatını verdin ve bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Artık ailemizin bir parçası olduğun için çok mutluyum."

Venezia ona sarılırken, Maggie'nin ruhunun paramparça olduğunu hissetti. Üçkâğıtlılığın ve özlemin giderek artan acısı tüm bedenini ele geçirdi, ama yalnızlık konusundaki tecrübesini kullanarak bu histen kurtulmayı başardı.

Bir saat içinde kendini Michael'ın *Alfa Romeo*'sunda, göle

doğru giden dar, dolambaçlı yollarda ilerlerken bulmuştu. Michael üzerine yırtık bir kot pantolon ve spor bir siyah gömlek giymişti. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, ara sıra Maggie'nin ifadelerini görmesini engelliyor ve ona daha da fazla seksilik katıyordu. Maggie'nin karnına ağrılar girmiş, küloodu nemlenmişti. Koltuğunda kıpırdanarak bu düşünceleri aklından atmaya çalıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu sakince. "Bu meseleyi etraflıca düşündün mü hiç? Alexa'yla Nick'e söyleyecek miyiz? Ya ailen Amerika'ya ziyarete gelirse? Venezia'nın düğünü ne olacak?"

Michael, Maggie sanki evlilik hakkında değil de, anlamsız konular hakkında endişeleniyormuş gibi derin bir iç çekti. "Hadi şimdi bu konuda endişelenmeyi bırakalım *cara*. Bence aramızda bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için baş başa bir gece geçirmeye ihtiyacımız var." Keskin bakışlarının altında bir arzu parıltısı vardı. Maggie irkildiğini hissetti. Lanet olasıca adam onu seksle kontrol ediyordu. Bugüne dek hep ipler onun elinde olmuştu ve böyle olmasından hoşlanıyordu. Belki de rolleri değişmenin zamanı gelmişti artık.

"Aptal bir kadın gibi davrandığımı için üzgünüm. Niye Tanrıya edilen yeminler ya da boşanma gibi saçma şeyler için endişeleniyorum ki? Biraz eğlenelim. Ah, konuşacak harika bir konu biliyorum. Annen bana eskiden araba yarışlarına katıldığını söylemişti."

Michael'ın elleri direksiyona kenetlendi. Tam isabet! Kocasının kelimelerle boğuştuğunu gördüğünde Maggie'nin içi suçluluk duygusuyla dolmuştu. "Demek sana söyledim. Artık bu konuda hiç konuşmuyoruz," diye mırıl-

dandı. “Gençliğimde yarışıyordum. Babam hastalandı, aile şirketinin başına geçmemin de zamanı gelmişti, ben de bıraktım. Bütün hikâye bu.”

Michael sakın görünmeye çalışsa da, duygularındaki ani değişim kolaylıkla göze çarpıyordu. Maggie sesini yumuşattı. “Çok başarılıymışsın ama. Profesyonel olarak bu işi yapabiliymişsin.”

“Muhtemelen. Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

Rüzgâr, Maggie’nin kulaklarını okşuyordu. “Bırakmak zorunda olduğun için üzgün müsün?” diye sordu merakla. “Hiçbir zaman La Dolce Famiglia’yı yönetmek istememiştin, değil mi Michael?”

Michael’ın yandan görüntüsü ona oyulmuş granit bir heykeli anımsatıyordu. Çenesindeki kaslardan biri hareketlendi. “Bunun bir önemi var mı?” diye sordu ona. “Ben yapmam gerekeni yaptım. Ailem için. Hiçbir şeyden pişman değilim.”

Maggie’nin kalbi sıkışmış, paramparça olmuştu. Hiç düşünmeden elini koltuğun diğer tarafına uzatıp Michael’ın elini yakaladı. Michael ona korku dolu bir bakış attı. “Evet, önemi var. Sen daha önce sevdiğin bir şeyi kaybettiğinin farkına varıp acı çektin mi? Babandan değil, hayalinden söz ediyorum. Her zaman istediğin bir şeye çok yaklaştıydın, derken aniden ellerinden alındı. Ben olsam gerçekten çılgına dönerdim.”

Ondan bir makas aldı ama Michael gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Babamla zorlu bir ilişki vardı aramızda,” diye kabul etti. “Yarışmama tehlikeli, bencilce bir hobi gözüyle bakıyordu. En sonunda beni kariyerimle aile pastanemiz arasında bir seçim yapmaya zorladı. Ben yarış pis-

tini seçtim, o da bana evden ayrılmamı söyledi. Eşyalarımı toplayıp yola koyuldum ve adımlı duyurmaya çalıştım. Ama beni arayıp kalp krizi geçirdiğini söylediklerinde onu hastanede öylesine bitkin ve hasta bir halde gördüm ki, dileklerimin aslında düşündüğüm kadar önemli olmadığını anladım.” Başını geriye atarak devam etti. “Kimi zaman diğerlerine öncelik vermem gerektiğini anladım. Babamın bir defasında söylediği gibi, gerçek bir erkek kararlarını yalnızca kendisi için değil, etrafındaki herkes için alır. Herkese karşı işleri yoluna koymak gibi bir borcum vardı, ben de koydum. Bu açıdan hiç pişman değilim.”

Maggie uzun bir süre ona baktıktan sonra, “Özlüyor musun peki?” diye sordu.

Michael sanki soruyu düşünüyormuş gibi başını bir o yana, bir bu yana salladı. Ardından ona bir bakış attı. “Lanet olsun, evet. Yarışmayı her dakika özleyorum.”

Tanrı aşkına, bu adam onu paramparça edecekti. Yalnızca dürüst olmakla kalmıyor, aynı zamanda fedakârlığına da olumsuz bir gözle bakmıyordu. Bugüne kadar kendisini memnun etmeyen şeyler hakkında sızlanan veya kendi isteklerine ve ihtiyaçlarına mükemmel uyum sağlayan kaç erkekle çıkmıştı acaba? Hayır, Michael daha önce hiçbir sevgilisinde görmediği bir inanç anlayışına sahipti. “Ailen sana sahip olduğu için çok şanslı,” diye fısıldadı.

Michael cevap vermedi. Yalnızca sanki hiçbir zaman gitmesine izin vermeyecekmiş gibi elini sıkılamakla yetindi.

Birkaç saat sonra tatillerini geçirecekleri eve ulaşmışlardı. Conte ailesinin kiralık ev anlayışı Maggie’yi içten içe güldürüyordu. Bu şık köşkün kendi helikopter sahası, göleti, bahçeleri ve jakuzileri vardı. Dev tuğla duvarların

üzere sarmaşıklarla kaplıydı ve duvarlarla uyumlu bir saat kulesi, yeşilliklerle ve sık bahçelerle çevrelenmişti. Kaldırım taşlarından yapılmış küçük patika devasa merdivenlerle son buluyor, merdivenlerin sonunda, içinde sallanan koltuklar ve açık bir bar bulunan bir teras onları bekliyordu. Cilalı mermerden yapılmış açık renkli mozaik karolar ve koyu çikolata ve altın rengi detaylar bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Açık pencerelerden odalara ılık bir rüzgâr esintisi giriyor, leylak ve limon çiçeği kokusu Maggie'nin hislerini harekete geçiriyordu.

Michael bardan bir şişe şarap ve iki kadeh alıp onu üst kata çıkarırken topukları parlak fayanslar üzerinde tıkırtılar oluşturuyordu. Kapılardan biri, içinde çift kişilik dev bir yatak bulunan geniş bir yatak odasına açılıyordu. San-ki gelmeleri bekleniyormuş gibi balkon kapıları açılmış, oda çoktan hazırlanmıştı. Kıpırmızı güllerden oluşan bir buket, odanın tam ortasındaki masanın üzerine yerleştirilmişti. Maggie özenle yerleştirilmiş antikalara ve beyaz dantelli perdelere hayranlıkla bakarak el yapımı halının üzerinde yürüdü. Ardından kocasının kalçasını çalışma masasına dayamış, odanın diğer ucundan onu izlemekte olduğunu fark etti.

Yutkunma ihtiyacı hissediyordu. Aniden tüm bedenini bir korku bastı. Tüm bunlar çok fazlaydı. Yatak, nikâh, kocasına karşı duyduğu gerçek hislerini fark etmesi... Ayaklarının altında yerin sallandığını hissediyor ve dengesini bulmak için çabalıyordu. Tırnakları güç almaya çalışır gibi yumruklarına saplanmıştı.

Bakire bir gelin gibi sesinin titrememesi için dua edi-

yordu. Böyle davrandığı için kendini azarlayıp omurgasını düzleştirdi.

"Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Kanı damarlarında donup kaldı. Michael'ın dudakları onun ani şaşkınlığı fark etmiş gibi yarım bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrılmıştı.

Maggie çenesini havaya kaldırmış, kocasının bakışlarına yenik düşmeyi reddediyordu. "Bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Hayır."

"Yüzmeye ne dersin?"

"Hayır."

Göğüs uçlarının dikleştiğini saklamak için kollarının kavuştu. "Pekâlâ, ne yapmak istersin? Orada durup anlamsız gözlerle bana bakmak mı?"

"Hayır. Karımla sevişmek istiyorum."

Maggie'nin tüm vücuduna bir rahatlama hissi yayıldı. Karısıyla. Ah, bunun gerçek olmasını öyle çok istiyordu ki!

"Böyle söyleme," diye çıkıştı ona. Damarlarında dolaşmakta olan öfkeye minnetle sarıldı. "Ben senin karın değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Beni rahat bırakacağına söz vermiştin. Sevişmek yok."

Michael aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kollarına aldı. Yüzündeki endişe ve şefkat Maggie'yi altüst ediyordu. "La mia tigrotta, sorun ne? Asla senin istemediğin bir şeyi yapmam." Yüzündeki saçları geriye atarak çenesini eliyle yukarı kaldırdı.

“Yalan söylüyorsun.” Maggie onun karşısındaki zayıflığına kızarak gözündeki yaşları siliyordu. “Biz bir yalandan ibaretiz.”

Michael nefesiyle dudaklarını okşayıp onu nazikçe öptü. Onu kendinden uzaklaştırmak istiyor ama dilinin ateşli darbelerini hissedip kokusunu duydukça bedeni daha da zayıflıyordu. Kendini kollarına bırakıp teslim oldu, kocasının biçimli kasları vücut kıvrımlarına yaslanırken o da parmaklarıyla onun omuzlarını kavıyordu.

Michael yavaşça başını kaldırdı. Kömür karası gözlerinde Maggie’nin aklını başından alıp tüm direncini yerle bir eden yakıcı bir sıcaklık vardı. “Hayır Maggie,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Artık yalan diye bir şey yok. Biz bir yalandan ibaret değiliz. Seninle, yani karımla sevişmek istiyorum. Hemen şimdi. İzin verecek misin?”

Michael’ın gururu her şeyden önce gelirdi, Maggie de yalnızca başını sallamasının bile onun kendi köşesine çekilmesine sebep olacağını biliyordu. Tanrı aşkına, neyi vardı böyle? Neden kollarında yalnızca birkaç saat geçirdikten sonra bu adamı böyle delicesine arzulamaya başlamıştı mı? Onu alt üst edeceğine emindi.

Michael karısının kararını bekliyordu.

Maggie’nin zihni, bedenine karşı savaşıyordu, ama en sonunda içindeki ses galip geldi. “Şimdi içinden geleni yap, elinde en azından hatıralar kalır,” diyordu ona. Daha da kötülerini yaşamış, yine de hayatta kalmayı başarmıştı. Oysa bu gece onu kendinden uzak tutmayı başarabileceğini sanmıyordu.

Michael’ın dudaklarını kendine doğru çekti. Michael onu, dilini dilinde gezdirerek uzun uzun öpüp yatağa ta-

şıdı. Kıyafetlerini çıkarıp elleri, ağzı ve diliyle bedeninin her bir köşesini keşfederken her bir hareketinin etkisiyle biraz daha eriyordu Maggie. Michael onu son noktaya kadar getirdikten sonra durup kendi kıyafetlerini üzerinden çıkarırken inlemeye başlamıştı. Sonra en baştan başladılar. Kocasını en sonunda bacaklarını ayırıp içine girmek üzere hazırlanırken, Maggie kıvranarak ona yalvarıyordu.

Michael sanki içten içe duyduğu korkuyu hissetmiş gibi onu sorgulamadan döndürüp kalçalarını tuttu ve içine girdi. İçindeki her bir boşluğu doldururken Maggie de çılgınca bedenini hareket ettirmeye başlamıştı. Michael’ın elleri göğüslerine ulaştı, göğüs uçlarını okşadı ve klitorisine uyguladığı son bir darbeyle Maggie patlayarak binlerce parçaya ayrıldı.

Orgazmın tadını çıkardıkları sırada Michael onun adını haykırıyordu. Maggie en sonunda kocasının göğsüne yığıldı. Michael kollarıyla onu sararak kulağına fısıldadı. “İşte bu gerçek,” diyordu ona.

Maggie yanıt vermedi. Kalbi kurumuş, dudakları içinden geçen kelimeleri söyleyip özgürleşmek için titremeye başlamıştı. “Seni seviyorum,” demek istiyordu. Ama bir fısıltı ona bugüne dek bildiği tek gerçeği hatırlattı. Sonsuza dek değildi. Hiç kimse sonsuza dek sevmeydi.

O da hiçbir şey söylemedi. Yalnızca gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Michael elinde şampanya dolu iki kadehle yatağın kenarına oturmuş, onun uyuyuşunu izliyordu. Henüz bir

gün önce ona sahip olmuş olması ne tuhaftı. Genellikle önemseydiği bir kadınla yattığında duyduğu arzu eşliği her bir karşılaşmada, her geçen gün biraz daha aşağı çekilir, en sonunda geriye ikisinin de hiç işine yaramayan mesafeli bir arkadaşlıktan başka bir şey kalmazdı. Oysa şimdi yeni karısına baktığında, kanında bir heyecan ve haklılık hissi dolaşıyordu. Yarış pistinde hissettiğiyle bire bir aynıydı bu. Bir yarış arabası sürmek için yaratıldığını bilerek, kendisini çağıran bilinmezliğe teslim olmanın yarattığı o his.

Artık her şeyin farkındaydı. Kabul etmişti. Onu gerçek bir evlilik yürütebileceklerine ikna etmek istiyorsa, adımlarını çok dikkatli atması gerektiğinin farkındaydı. Bunca zaman hiç var olmayan duyguları varmış gibi taklit ettikten sonra, o gelecekteki uzak, sihirli şeyin; aşkın en sonunda gerçekleşmiş olması ne tuhaftı.

Artık biliyordu. Bugüne dek beklediği kişi Maggie Ryan'dı.

Daha ilk buluşmalarında bunu hissetmişti. Maggie'nin ince zekâsı ve insanın aklını başından alan cinsel çekiciliği onu aptala çevirmişti. Onu her açıdan büyülemişti ama içinde daha derin ve daha kalıcı bir şeyler yaşama arayışı vardı, bu yüzden korkudan donakalmıştı. Bir defa onunla sevişirse bir daha gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Ve bu kadın, evleneceği kadında istemediği her şeyi temsil ediyordu. Kalbini paramparça edip gideceğini ve kendini bir daha hiç toparlayamayacağını hissetmişti.

Yıl boyunca birçok kez onu düşünmüş, ama her defasında görüntüsünü aklından atarak kendini imkânsız bir çift olacaklarına ikna etmişti. Şimdiyse bütün yollar aynı kapıya çıkıyordu.

Maggie onun ruh eşiydi.

Tek yapması gereken onu buna ikna etmektir.

Yine de bunu yapmak için önce bazı duvarları yıkması gerekiyordu. Michael kendisini bekleyen zorlu görevi düşünerek derin bir nefes aldı. Yapması gerekenleri doğru bir şekilde sıralamaya çalışıyordu ama bu riskli bir hareketti. Ona daha derinden ulaşmalıydı ve Maggie'nin, onun yatakta kontrolü ele alması konusunda sürekli olarak duyduğu rahatsızlık, anlatılması gereken bazı sırları olduğunu gösteriyordu. Ona sırlarını paylaşabilecek kadar güvenebilir miydi? Tüm varlığıyla teslim olabilir miydi?

Bunu yakında anlayacaktı.

Maggie gözlerini açtı.

Yastıkların arasında esnediği sırada Michael onun uykulu, halinden memnun görüntüsüne bakıyordu. Yatak örtüsü üzerinden kayarak ona göğüslerini izleme fırsatı sundu. Maggie kıkırdarak "Güzel bir şey mi gördüm?" diye sordu. Bu kadın onu genç yaşta mezara sokacaktı, ama en azından cennete yüzünde bir gülümsemeyle gidecekti. Başını sallayıp ona bir kadeh şampanya uzattı. "İssiz bir adaya düşsem yanıma alacağım üç şey ne olurdu biliyor musun?" diye sordu Maggie. "Kahve, çikolata ve şampanya." Keyifle iç çekip bir yudum daha aldı.

Michael antika, çiçek desenli sandalyeye sırtını yaslayıp sırtına başladı. "En önemli şeyi unutmuyor musun?"

"Neymiş o?"

"Seks."

Maggie'nin gülümsemesi daha da büyük ve neşeli bir hal aldı. Penis sertleşen Michael sandalyesinde kıpırdanmaya başlamıştı.

“Maggie, sen kontrolü elinde tutmaktan mı hoşlanıyorsun?”

“Bu kötü bir şey mi?”

Michael bakışlarını üzerine dikmişti ama Maggie başını kaldırmıyordu. “Hiç de değil. Sen güçlü bir kadınsın ve bu özelliğin olmasaydı hayatta bu noktaya gelemezdin. Ben yalnızca yatakta karşı tarafın baskın davranmasının sana kendini nasıl hissettirdiğini merak ettim.”

Maggie’nin nefesi daralmıştı, başını havaya kaldırdı. “Neden? Sen baskın olmayı mı seviyorsun?” diye kükredti. “Ben yardımcı oyuncu olmaktan pek hoşlanmıyorum Count. Tüm o aptal aşk romanlarını okudum ama kırbaçlanmak pek bana göre değil.”

Tanrı aşkına, onun için çıldırıyordu. “Hayır *cara*, ben de şiddet yanlısı değilim. Bana sen sevişmeyi kontrol etmekten hoşlanıyorsun gibi göründü de. Bununla bir sorunum yok, ama bugüne dek kendini hiç tamamen teslim ettin mi diye merak ettim.”

Maggie gözlerini kıstı. “Her orgazm oluşumda teslim oluyorum zaten. Sen neyi ima ediyorsun?”

Michael banyoya gidip lüks sabahlıklardan ikisinin kuşaklarını aldı ve yatağa döndü.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Maggie. “Edepsizleştin mi?”

Gidip yanına oturdu. “Bana güveniyor musun Maggie?”

Maggie’nin tedirginliği yüzünden okunuyordu. “Neden?”

“Güveniyor musun?”

“Evet, sana güveniyorum.”

Sesindeki dürüstlük Michael’ın içini rahatlatmıştı. “Teşekkür ederim. Sana bir şey yapmama izin verir misin öyleyse?”

“Ne yapacaksın?”

“Seni bağlayacağım.”

Maggie bir kahkaha patlattı, ama sesi yeterince neşeli gelmiyordu. “Lütfen bana şaka yaptığımı söyle. Herkes gibi sevişsek olmaz mı?”

“Olur. Ama ben seninle daha fazlasını yapmak istiyorum. Zevkten çılgına çevirmek istiyorum seni. Kendini bana bırakmanı istiyorum. Bu gece tüm kontrolünü elden bırakacak kadar bana güvenmeni istiyorum. Eğer kendini rahatsız hissedersen söyle, dururum. Benim için bunu yapar mısın?”

Maggie yatakta doğrulup kuşaklara baktı, dudaklarını kemiriyordu. “Kontrolü elimden bırakabilir miyim, bilmiyorum,” diye kabul etti.

“Bence bırakabilirsin.” Michael onun sinirlerini yatıştırmak amacıyla alaycı bir şekilde kuşakları havada sallarken yüzüne bir gülümseme oturdu. “Biraz eğlenebiliriz. Hep karımı bağlamayı hayal etmişim. Fantazilerimi gerçekleştirilmeme yardımcı olabilirsin.”

Maggie tüm bu senaryoyu düşünürken Michael sakince bekledi. Duyguları ona baskın olanın o olması gerektiğini söylüyordu. En sonunda başını salladı. “Deneyeceğim.” Sinirli bir şekilde iç çekti. “Ama bağlama fetişin varsa bundan kurtulman gerek.”

Michael güldü. Kendinden emin hareketlerle bir kuşağı kullanarak Maggie’nin kollarını başının üzerinden bağladı, diğeriyle de kollarını yatağın başlığına sabitledi. Maggie

ellerini çekerken o da kendini kapana kısıtılmış hissetmemesi için düğümü yeterince gevşek tuttuğunu gösterdi. Yalnızca ona kendini bırakma özgürlüğünü verecek kadar sıkılmıştı. Bakışları çıplak vücudunda dolaşmaya başladı.

“Şimdi ne istiyorsun?” diyerek başıyla saçlarını yüzünden uzaklaştırıp kaşlarını çattı Maggie.

Michael onun yüzündeki huysuz ifadeyi inceledikten sonra bacaklarını ikiye ayırıp aşağı baktı.

Şakacılığından geriye eser kalmamıştı. Tüm biçimli kıvrımları ve kaslarıyla mükemmel bir kadınla karşı karşıyaydı. Yavaşça üzerine eğilerek onu uzun uzun öptü, ona yapacaklarının provasını gerçekleştiriyormuş gibi dilini ağzının içine sokup çıkarıyordu. Dudaklarını bıraktığında Maggie derin bir nefes aldı, gözleri de şehvetle buğulanmıştı.

Michael hiç aceleci davranmıyordu. Başını aşağı indirip göğüs uçlarını emerken elini karnında, kalçalarında gezdiriyordu. Sonra daha da aşağılara inerek poposunu avuçladı ve bacaklarını biraz daha araladı. Parmakları önce dokunması için yalvaran çıkıntısında duraksadı, ardından içine daldı.

Maggie çığlıklar atarak bağlı kollarını çekiştiriyordu. Michael başparmağıyla klitorisini okşarken, iki parmağını da içine sokarak onu biraz daha zirveye yaklaştırdı. Vücudundaki tüm kaslar zevkle kasılıyor, Maggie ise yatağın ortasında kıvranıyordu.

“Lanet olasıca, çöz beni! Sana dokunmak istiyorum.”

“Daha değil *cara*. Fantazimden çok keyif alıyorum.”

Maggie ona lanet okudu, o da güldü. Başını daldırıp tadına bakmaya başladı.

Maggie en sonunda şiddetli bir şekilde boşaldı. Çıığı boğazını delip geçmişti. Kendine geldiğinde, kızarmış bedeni kocasının altında çaresizce titriyordu. Michael onun bacaklarını biraz daha ayırarak penisini tek bir hamlede içine soktu.

Dişlerini gıcırdatarak sevişmeyi kontrol ediyor olmanın tadını çıkarıyordu. Maggie onu içinde sımsıkı tutuyor, kasılmalar vücudunu küçük kasırgalar gibi sarsıyordu. Michael kendini tamamen onun içine bırakıp bir zevk patlaması yaşadı. Yavaşça karısını yatağa bastırdı.

“Michael.” Maggie’nin bakışları aniden panikle parlamaya başlamıştı. Çılgınca hareketlerle ipleri çekiştirerek kendini Michael’ın önüne attı. “Yapma.”

Karısının katıksız korkusu Michael’ın kendinden şüphe etmesine yol açmıştı. “Bana bak *mia amore*. Gözlerime bak ve kim olduğumu gör.”

Gözlerine derin derin bakan Maggie, biraz daha odaklanmaya başladı. Gözbebekleri tanıdık birini görmenin verdiği rahatlıkla büyüdü, adım adım tüm kasları gevşedi ve kendini ona bıraktı. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Michael onu şefkatle öpüp başparmağıyla yüzünden dökülen yaşları sildi.

“Seni seviyorum Maggie. Alexa’ya karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim, bundan sonra da hissetmeyeceğim. Sana aşığım.”

Kıpırdandı. Her bir hareketiyle onu biraz daha kendine çekiyor, ona duygularından ve ona sahip olma ihtiyacından söz ediyordu. Aralarındaki gerilimin ortadan kalkmış olmasının verdiği rahatlık Maggie’nin vücudundan okunuyordu. Kocasına hafif hafif dokundu, topuklarını sırtına

yaslayarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Michael artık tamamen kendini bırakmıştı. Yaşadığı dayanılmaz zevk vücudunu sarsıyor, tüm benliğine ele geçiriyor ve onu zirveye çıkarıyordu. Fırtına nihayet sona erdiğinde bundan sonra hayatının bir daha asla aynı olmayacağını anlamıştı.

Olmasını da istemiyordu.

Onu seviyordu.

Bu sözler Maggie'nin beyninde tekrar tekrar yankılanıyordu. Kimi zaman bir opera kadar güzel, kimi zaman alaycı ve komik. Her halükârda bununla başa çıkması gerekiyordu, ama Tanrı şahitti ki o anda ödü patlıyordu.

Artık serbest kalan ellerini esnetti. Michael ona bugüne kadar hiçbir erkeğin göstermediği kadar büyük bir şefkatle sarılmıştı. Sevişme şekli, edepsizlik yapmaktan çok ona her şeyini verdiğini, karşılığında da aynısını beklediğini hissettiriyordu.

Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak sessizliğini korudu. Söyleyeceği yalnızca iki basit kelimeydi, ama bunlar ağzından çıkabilecek en zor kelimelerdi. Michael'ın terli bedeni vücuduna yaslanmıştı. Ona paha biçilmez bir armağan vermişti. Güven. Nasıl oluyorsa, bağlanmış ve teslim olmuş haliyle bir insana güvenmeyi öğrenmişti sonunda.

Michael onun yüzüne düşen saçlarına nazik bir öpücük kondurdu. "Bana güvenini verdiğin için teşekkür ederim. Sana dair her şeyi bilmek istiyorum *cara*, ama bekleyebilirim."

Sabır Maggie'yi derinden sarsmıştı. Onun bedeninden öte ne arıyordu? Alexa'yı hiçbir zaman sevmediği yönündeki itirafı kulağa dürüst ve gerçek geliyordu. Belki de bugüne dek hep bu gerçeği hissetmiş ama önündeki son engeli de yitirmek istememişti. Artık kaçacak hiçbir şeyi yoktu, yine de kendisinden beklenen bu iki kelimeyi söyleyemiyordu.

Gözlerini kapatıp ona elindeki tek hediyeyi verdi. Gerçeği.

"On altı yaşındaydım. En büyük klişeyi yaşıyordum; futbol takımının kaptanına âşık olmuştum. Elbette o beni pek fark etmiyordu, ama ben dikkatini çekmek için kızların yapabileceği her şeyi yapıyordum. Bir gün yanıma gelip benimle konuştu. Birkaç gün sonra bana çıkma teklif etti. Ben de sersemim tekiydim ve sonunda sevgili olacağımıza inanmıştım."

Michael'ın elleri saçını okşamayı durdurdu. Yavaşça yataкта dönerek onunla yüzyüze geldi. Maggie onun bakışlarıyla kendisini okşadığını hissediyordu ama olaylar gözünün önünde tekrar canlanırken tavana bakmayı sürdürdü.

"Saatlerce makyaj yaptım, hazırlandım. Kısa bir etek, derin göğüs dekoltesi bir bluz giyip neredeyse olmayan göğüslerimi ortaya çıkardım. O sıralar bana akıl verecek kimsem yoktu, ben de ortalıkta canımın istediği gibi dolaşıp duruyordum.

Beni sinemaya götürdü, sonra okula dönüp futbol sahasına geçtik. Çimlere oturmuş aya bakıyorduk. Öyle mutluydum ki! Ta ki beni yere yatırıp tişörtümü üzerimden sıyrana kadar. Gördüğün gibi, ben yalnızca sohbet etmek istiyordum, oynamak gibi bir amacım yoktu. Daha önce

hiçbir erkekle çıkmamıştım, çılgın bir öpüşme yaşamışlığım da yoktu. Bir şeyler yapmasına izin verdim, çünkü doğru olanın bu olduğunu düşünüyordum. Derken eteğimi indirdi.”

Maggie derin bir nefes aldı, Michael da ellerini tuttu. Karısı konuşmak için mücadele ederken sessizce bekledi, sonunda ona sıcaklığını hissettirmeyi başardı. “Bana tecavüz etti. Sonra beni bıraktı, ayağa kalktı ve hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Üzerimdeki kıyafetlere ve tavırlarıma bakılırsa, buna benim sebep olduğumu, bundan birilerine bahsedersem okulun şamar oğlanı olacağımı söyledi. Kıyafetlerimi giydim ve beni eve bıraktı. Evimin önüne geldiğimizde bana ‘Çok güzel zaman geçirdim, teşekkür ederim. Bunu tekrar yapalım,’ dedi. Arabadan indim, annem salonda televizyon izliyordu. Doğruca onun yanına gidip tüm olan biteni anlattım.”

O korkunç gecenin hatıraları her yanını sarıyordu, ama bu defa yalnız değildi. Bu defa anlattıklarını dinleyecek kadar ona önem veren birisi vardı.

“Annem gülerek bana belamı bulduğumu söyledi. Doğum kontrol hapı kullanmamı, akıllanmamı ve başımın çaresine bakmamı söyledi. Sonra da yanımdan ayrıldı.” Maggie bakışlarını tavandan ayırıp ona baktı. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Delirecek gibiydim. Birkaç gün evde kaldım, sonra okula döndüm. Koridorda onun yanından geçerken yalnızca başımı sallayarak selam verdim. Gebelik testinin sonucu negatif çıkmıştı. Doğum kontrol hapı kullanmaya başladım. Derken bir anda bir yol ayrımına geldiğimi ve seçimimi yapmam gerektiğini fark ettim. Cinselliğimi bol kıyafetlerin altına saklayıp bir daha hiçbir

erkekle rahatlıkla fiziksel temas kuramayabilirdim. Ya da tüm bunları bir kenara atıp hayatımın kontrolünü kendi ellerime alırdım. Nasıl olduysa, seksten zevk alabileceğimi anladım, ama kuralları belirleyen ben olacaktım. Bir daha böyle bir şeyin asla yaşanmayacağından emin olmalıyım.”

Kalbi, atağın eşğine gelmişti. “Bu piçin kişiliğimi elimden almasına izin vermeme kararı aldım. İstedğim gibi giyindim, o zamandan sonra da kimlerle sevişeceğime ben karar verdim. Benim istediğim zaman, benim istediğim yerde, benim istediğim şekilde olacaktı her şey. Yine de zaman zaman bir erkek üstüme çıktığında o zamanlardan bir şeyler gözümün önünde canlanıyor ve panikliyorum. Bundan nefret ediyorum ama hafızamın bu kısmını kontrol edemiyordum. Bugüne kadar.”

Michael uzanıp onun başını göğsüne yasladı. Maggie’nin bedenini güç, sıcaklık ve güven kaplamıştı. “Üzgünüm *cara*, bilmiyordum. Bilseydim sana böyle ısrar etmezdim.”

Maggie hızla başını salladı. “Hayır, yaptığın için çok mutluyum. Artık korkmuyorum.”

Michael derin bir nefes alırken Maggie onun titremeye başladığını hissetmişti. Yavaşça başını kaldırıp yüzüne baktı.

Gözlerinden vahşi bir gurur ve öfke okunuyordu. Yüzündeki saçları geriye atan elleri bir kelebek gibi nazikti. “Birinin seni böylesine incitmiş olması bana bu dünyada neyin adil, neyin doğru olduğunu sorguluyor. Ama sen, *mia amore*, böyle bir olay yaşayarak güçlenmişsin. Kimsenin yardımı olmadan kendi kurallarınla kendi hayatını kurmuşsun. Sana imreniyorum.”

Maggie dudağını ısırp başını tekrar onun göğsüne yasladı. Michael'ın sözleri odanın sessizliğinde yankılanıp kalbinin önünde duran son duvarı da yıkmıştı. Göğsüne düşen gözyaşları hakkında hiçbir yorum yapmıyordu.

Bu da Maggie'nin onu daha da fazla sevmesini sağlıyordu.

On İkinci Bölüm

İki gün sonra, Maggie arka balkonda uzanmış, bir kadeh şarap içerek Dante'yi seviyordu. Huysuz kedi masanın üzerine yatmış hafif hafif hırıldayarak güneşleniyordu. Sirtının üzerine yatarak dev göbeğini sergilemeye başlamıştı, en çok orasının okşanmasından hoşlanıyordu. Maggie eli yoruldukça duruyor, o zaman ise Dante artık sahte olduğu bilinen tehditkâr bakışlar atarak tıslamaya başlıyordu.

“Tam bir ilgi manyağısın,” diye onu uyardı Maggie.

Büyük, yeşil gözleri ona müthiş bir istek ve edepsizlikle bakıyordu. Maggie sabırla iç çekip kadehini masaya bıraktı. Tırnaklarını tekrar göbeğinde gezdirmeye başladığı sırada Dante öyle yüksek bir sesle hırıldanmaya başlamıştı ki, sanki yanı başında bir motor çalışıyordu. “Pekâlâ, pekâlâ, buraya, hoşuna gitti mi?”

Tanrı aşkına, kedilerden nefret ediyordu.

Elbette Dante gibi o da koca bir yalancıydı. Bu his tüm

vücudunu sardı. Azgın kedinin ondan başka kimsenin kendisine dokunmasına izin vermiyor oluşu içini ucuz bir gururla kaplamış, saçma bir şekilde ona büyük bir yakınlık hissetmeye başlamıştı. İkisi de insanlarla ilişki kurmayı başaramayan huysuz, koca kafalı yalnızlardı.

Ne yapacaktı?

Michael onu seviyordu. Ona bunu yıkıcı bir şekilde itiraf ettiği andan itibaren sessizce bu konuyu daha fazla tartışmama konusunda anlaşmışlardı. Maggie ona inanmak istiyor, sevgi sözcüklerine karşılık vermek için can atıyor, ama bir şeyler onu alıkoyuyordu.

Geçmişti.

Güneş, yüzük parmağındaki elmasın üzerinde toplanıp alaycı bir şekilde parıldamasına sebep oldu. Kısa süre içinde bir karar vermesi gerekiyordu. Bayan Conte'nin iyileştigiğinden emin olana kadar birkaç gün daha orada kalmayı kabul etmişti, böylece Venezia'nın düğün planlarını da tamamlayabileceklerdi.

Bugüne dek annesi dışında kimseye bu tecavüz olayından söz etmemişti. Annesinin umursamazlığı güven duygusunu derinden yaralamış, Michael ise geri kazanmasını sağlamıştı. Ellerinin, ağzının ve dilinin bedeninin her yanında dolaşarak onu teslim alışını hatırlamak kollarını uyuşturuyordu. Lanet olsun, artık insanların sevişirken birbirlerini bağladıkları romanların, neden bu kadar çok okuyucu bulduğunu anlamıştı.

Dante sanki düşüncelerini okumuş gibi kuyruğunu sallayıp elini kendinden uzaklaştırarak başka bir pozisyona geçti. "Evet, eminim sen de şehirdeki tüm dişileri altına alan bir sersemin tekisin," dedi ona işaret ederek. "Yap-

tıklarına karşı biraz sorumluluk sahibi ol dostum. Sanırım seni veterinerine götürüp tedavi ettirmem gerek."

"Kediyle mi konuşuyorsun sen?"

Maggie başını çevirdiği anda kıpkırmızı kesildi. Carina kollarını kavuşturmuş, karşısında durup ona gülüyordu.

"Elbette hayır," diye telaşla inkâr etti. "Sen gaipten sesler duyuyor olmalısın."

Carina kıkırdarak "Evet, tabii. Selam Dante," dedi. Birkaç adım daha yaklaşarak ellerini açıp kediye sevgiyle kucaklamak için harekete geçti. Dante yavaş yavaş kendisine yaklaşmasını izlerken Maggie ve Carina nefeslerini tutuyorlardı.

Kedi tiksinti dolu bir tıslamayla havaya sıçrayıp kuyruğunu dikleştirdi ve çalıların arasına girerek gözden kayboldu. Carina'nın ağzı açık kalmıştı. Maggie yüzündeki memnuniyet ifadesini gizlemeye çalışarak şarabından bir yudum aldı. "Neden benden hoşlanmıyor?" diye inledi Carina. "Hayvanları çok severim. Onu besliyorum. Ona hakaret etmene rağmen sana bayılıyor."

Maggie kahkahayı patlattı. "Erkekler değer bilmez. Neler yapıyorsunuz?"

"Çiçeklere bakmak için şehre iniyoruz. Gelmek ister misin?"

Maggie burnunu buruşturdu. "Çok sıkıcı. Ben almayım."

Carina kıkırdadı. "Biliyorum, ben de çiçeklerden çok hoşlanmam. Anna sen hala ailede yeni olduğun için bu işlerin dışında kalabiliyorsun." Derin bir iç çekti. "Pekâlâ, oyunbozanlık yapıyorsun demek. Birkaç saat sonra görürüz. Annem dinleniyor ama durumu iyi." Yüzünde

şaşkın bir ifade belirdi. “Her şey çok garipti bu arada. Siz gider gitmez tüm enerjisi geri geldi, yine eskiye döndü. Gayet iyi görünüyordu. Doktor geri geldi ve vücudunun belki de yanlış bir alarm vermiş olabileceğini söyledi.”

“Hah. Ne tuhaf. Neyse ama, en azından sağlığı daha iyi.”

“Evet, haklısın. Görüşürüz.”

Carina gittikten sonra Maggie bir süre daha güneşin ve sessizliği tadını çıkardı. Michael’ı bulması gerekiyordu. Hazır ev boşken konuşabilirlerdi. Sıvı ihtiyacıyla şarabının geri kalanını yudumlayıp eve girdi.

Odaların birkaçına baktıktan sonra çalışma odasından Michael’ın sesini duydu. Kapının önünde durup tıklatmak için bekledi. Belki de telefon konuşması bitene kadar—

“Hayır Max, benimle para için evlenmedi. Kendi başına yeterince para kazanıyor. Aşırı korumacı anneler gibi davranıyorsun *mia amico*.”

Bir süre duraksayıp ardından Maggie’nin içini ürperten bir soğuklukla sözlerine devam etti. “Ne yaptın sen? Arka planını araştırmak için özel bir dedektif tutman kabul edilemez bir davranış. Evet, ben onun geçmişini biliyorum. Ebeveynlerine hiç benzemiyor. Merda, bu konuda bana karşı çıkamazsın, o artık benim karım.”

Tekrar sessizlik.

“Hayır, bir süre çocuğumuz olacağını sanmıyorum, biraz daha zamana ihtiyacı var. Tam olarak evlenmek istediğim tarzda bir kadın değil o, ama her şey zamanla değişir. Bekleyebilirim.” Maggie onun odada turladığını duyabiliyordu. “Bu benim kararım ve daha fazla tartışmak istemiyorum. Bu evliliğin yürümesini sağlayacağım.”

Maggie koridorda saklanırken telefon görüşmesi bir süre daha devam etti. Bedeni aşağılanmışlık hissiyle yanıp tutuşuyordu. Max, onun en iyi arkadaşı için yeterince iyi olduğuna inanmamıştı. Dedektif ona ne söylemişti acaba? Anne ve babasının korkunç insanlar olduklarını ve daha önce hiç sağlıklı bir ilişki yaşamamış olduğunu mu? Onunla tanışır tanışmaz, bunca zamandır çaresizce saklamaya çalıştığı gerçekleri fark etmişti.

O, bir kadında olması gereken çok az özelliğe sahipti. Michael çok daha iyilerine layıktı. Kalbini ona açan, karmaşa yaratmayan birine ihtiyacı vardı. Ailesinin eğitmek zorunda kalmayacağı, kedileri, çocukları ve yemek yapmayı seven bir kadına.

Onun gibi bir kadına değil. Utanç verici bir geçmişi, kırık bir kalbi ve sevmek konusunda sonsuz bir yeteksizliği olan bir kadına değil. Arkasını döndü. Sonra onu duydu.

“Ah, *la mia tigrotta*, benimle biraz yürüyüşe çıkmak ister misin? Çok güzel bir akşam.”

Michael’ın melodik, içli sesi bedenini okşayarak onu unutmaya çağırıyordu.

Oysa gerçekler yüzüne vurulmuştu bir kere.

Artık daha fazla rol yapamazdı. Ne ona, ne kendine karşı.

Maggie bakışlarını kocasına dikip elinden gelen tek kararı verdi.

“Michael, ben eve dönüyorum.”

Michael gözlerini kırptırıp ona doğru uzandı, ama Maggie geri çekilince kolları çatıldı. “Sorun nedir Maggie? Bir şey mi oldu?”

“Tek başıma eve dönmek istiyorum.”

“Bizimle mi ilgili?” Onu kolundan yakalayıp kendine yasladı. “Duygularımı itiraf etmiş olmam mı seni korkutuyor? Adam akıllı konuşamadığımızın farkındayım, ama sana biraz zaman vermek istemiştım.”

Maggie kolunu geri çekip dudaklarını büktü. “Bana iyilik falan yapma Count. Yalanlardan sıkıldım diyelim, hayatımı geri istiyorum. Bu sahte hayatı değil. Bu sahte evliliği hiç değil.” Ellerini havaya kaldırıp odayı gösterdi. “Tüm bunlar saçmalık. İlk günden beri rol yaptık, evliymişiz gibi davrandık, sonra da yürümesi mümkün olmayan gerçek bir evliliğe sürüklendik. Birbirimizden çok farklıyız. Bunu istemiyorum ben!” diye bağırdı. “Mızımız kız kardeşler, huysuz kediler, zorlama aşçılık dersleri istemiyorum! Sorumluluğun altında an be an boğulduğumu hissetmek istemiyorum. Ben özgür olmayı ve kendi seçimlerimi yapmayı seviyorum. Bu yüzden de ikimizin de uyanıp aptal bir filmdeymiş gibi davranmayı kesmemizin zamanı geldi.”

Michael’ın çenesi kıpırdandı. Öfkesi acıyla bilenmiş ve bu, yalnızca onu daha da hırslandırmaya yaramıştı. “Söylediklerim sana hiçbir şey ifade etmedi mi?” diye sordu hışımla. “Sana, seni sevdiğimi söyledim. Bunun hiçbir anlamı yok mu?”

Maggie, çenesini yukarı kaldırıp onunla gözgöze geldi. “Söylediklerin hiçbir şey ifade etmedi.” Gitmek için topuklarının üstünde arkasını döndü. Michael onu durdurmak için bir hamle yaptı ama o Dante gibi havaya sıçrayıp dişlerini gösterdi. “Beni rahat bırak. Görmüyor musun, artık bunu istemiyorum! Ne seni, ne de gerçek karının

dâhil olacağı bu korkunç yaşam tarzını istiyorum. Tanrı aşkına, biraz gururlu ol.”

Michael bu defa gitmesine izin verdi.

Maggie, o evden hızla ayrılmadan önce yaralarını sarılabileceği bir sığınak arayışıyla koridorda ilerledi. Şehre inecek, eşyalarını burada bırakacak, daha sonra alacaktı. Fotoğraf makinesi dışında her şeyin yeri doldurulabilirdi. Kardeşleriyle karşılaşmadan hemen gitse iyi olacaktı. Michael bir bahaneyle tekrar karşısına çıkabilirdi.

Hızlı adımlarla fotoğraf makinesini, cüzdanını ve cep telefonunu aldı. Birkaç hızlı telefon görüşmesinin ardından hayatı boyunca kendini ait hissettiği, içindekiler tarafından sevildiğini düşündüğü tek evden çıkıp gitti.

Ardına bile bakmadı.

“Neler oluyor?”

Maggie salonda oturmuş en yakın arkadaşına bakıyordu. Alexa, bebeği kucağında sallıyordu. Lilly her zamanki önlüğü üzerinde, annesinin ayaklarının kenarında oyun oynayan yavru köpeğe bakarak mırıldanıyordu.

Altın rengi küçük yün yumağı Alexa’nın terliğinin dışarısında bıraktığı parmaklarına basıp onun her hareketiyle ileri geri gidiyordu.

Alexa’nın bir yıl önce Nick’i evlerine almak için ikna ettiği çirkin av köpeği Huysuz İhtiyar, pencereden içeri süzülen güneşin altında yatmış, keyifsiz bir ifadeyle yavru köpeğe bakıyordu. Boynuna bağlanmış olan mavili turun-

culu fular ona, böyle iğrenç hayvanlarda pek görülmeyen bir asalet katmıştı.

Maggie konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Yavru bir köpek aldığına inanamıyorum. Nick dağınıklıklardan nefret eder.”

Alexa sabırsız bir şekilde iç çekip yün yumağından uzaklaştı. “Ah, bu defa ben almadım. Nick rıhtımdan eve dönerken Simba’yı çalılarının arasında ağlarken görmüş. Zavallının her tarafı yara bere içindeymiş. Yoldan geçen bir arabadan atmışlar herhalde.”

Maggie irkildi. “Onu barınağa götürmemiş olmasına inanamıyorum. Kardeşime ne yaptın böyle?”

Alexa gülerken bir yandan da hoparlörlerden gelen hip-hop müziği eşliğinde dans etmeye başlamıştı. Simba keyifle homurdanıp hareketlerine eşlik etmeye çalışıyor, Lily ise kıkırdıyordu. “Önce köpeği veterinerine götürdü, sonra da eve getirip ona bağlanmayacağıma söz vermemi istedi. Bir ilan verip onu sahiplendirmeyi planlıyordu” Gülüyordu. “Ben de kabul ettim. Bir hafta sonra ilan ortadan kayboldu ve bir daha da bu konuda konuşmadık. İşten eve geldiğinde benden önce köpeğe selam veriyor.”

Maggie’nin içi özlemle dolmuştu. O aptal kediye ve onun etrafında dolanıp göbeğini okşatmak istemesini özlüyordu. Carina’nın sabırsız tavırlarını, Julietta’nın iş konusundaki kendinden emin hallerini ve Venezia’nın dramatik patlamalarını özlüyordu. Michael’ın annesinin mutfaktaki ısrarcılığını, hamur işi kokusunu ve terasta kahve içmeyi özlüyordu.

Kocasını özlüyordu.

Maggie nefesine odaklanıp içindeki yoğun acıdan kur-

tulmaya çalıştı. Günü gelecekti elbette. Sonunda iyi olacaktı, neler atlatmamıştı ki! Ama hayatta kalmanın yaşamaktan çok daha az şey ifade ettiğini kim bilebilirdi?

“Pekâlâ, ona iyi bir teşekkür edebilirsin çünkü sana bir hediye getirdim.” Maggie arkadaşına kırmızı ipek geceliği uzattı. “Ayrıntı verme lütfen. Abimle yatıyor olman bana hala tuhaf hissettiriyor.”

Alexa bir kahkaha atıp tek elinde tuttuğu büyüleyici dantelli ipek geceliği inceledi. “Teşekkürler bebeğim, bu gece tam da böyle bir şeye ihtiyacımız vardı. Bir de bebek bakıcısına tabii.”

“Bu hafta Lily’yi bir gece ben alacağım, siz de romantik bir gece geçirebilirsiniz. Uzunca bir süre başka bir seyahate çıkmayacağım.”

Maggie ellerini ovuştururken çıplak yüzük parmağının alaycı bir ifadeyle ona baktığını görünce telaşla ellerini dizlerinin arasına yerleştirdi.

Alexa onu uzun bir süre inceledi. Nihayet lafa girdiğinde sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı.

“Maggie, bana doğruları söylemeni istiyorum. Neler oluyor?”

Maggie irkilmişti. “İtalya’ya gittim. Michael’ı gördüm. Şimdi de döndüm. Anlatacak başka bir şeyim yok.”

“Michael beni ziyarete geldi.”

Başını aniden yukarı kaldırdı, nefes nefese kalmıştı. “Ne? Sana ne anlattı?”

Alexa oyun çadırına doğru yürüyüp Lily’yi içine yerleştirdi, Simba’yı nazıkçe iterek ayağından uzaklaştırdı ve gidip kanepeye onun yanına oturdu. Mavi gözlerinde anlayış ve şefkat vardı. “Michael bana her şeyi anlattı Ma-

ggie. İtalya'ya gidip onun karısı rolü oynadığını. Papazın sizi gerçekten evlendirdiğini. Sana olan duygularını itiraf ettiğini ama senin tüm bu duyguları onun yüzüne fırlatarak kaçıp gittiğini."

Michael'ın söylediği yalanlar, Maggie'nin gözlerinden alevler saçmasına sebep olmuştu. Titreyerek akıllıca konuşmak için kendini zorladı. "Sana hikâyenin tamamını anlatmamış Alexa."

"Öyleyse sen neden anlatmıyorsun?" Yüzü acıyla buruşmuştu. "Sen benim en iyi arkadaşısın."

Maggie onun elini yakalayıp sımsıkı tuttu. Bir an ağlamaklı oldu, sonra geçti. "Çok üzgünüm. Bir plan yapmıştım ama sonra her şey kontrolden çıktı ve berbat bir hal aldı. Michael'la bir pazarlık yapmıştık. Senden uzak duracağına söz verdiği takdirde onun karısı rolü yapacaktım. Onun duygusal biri olduğunu biliyorum ama Nick ile olan ilişkiniz hakkında endişeleniyordum. O da kabul etti, ama İtalya'ya gidince işler karıştı."

"Hala bu fikre takılıp kaldığına inanamıyorum. Aramızda arkadaşlık ilişkisi dışında hiçbir şey olmadı."

"Bunu artık biliyorum."

"Ne oldu? Ona âşık olmaya mı başladın?"

Maggie başını salladı. "Başta her şeyin seksten ibaret olduğunu sanmıştım. Ama sonra ailesi beni içine çekti, sonra o aptal kedi, sonra birkaç kez daha seviştik ve ben bir ilişki yaşayabileceğimize dair çılgınca fikirlere kapılmaya başladım. Beni sevdiğini söyledi."

Alexa onun parmaklarını sımsıkı tutuyordu. "Peki, sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söyleyemedim çünkü ona ger-

çekten inanmıyordum. Bu konuda onunla konuşmayı planlıyordum ama sonra arkadaşı Max ile telefonda konuşmasını duydum." Derin bir nefes aldı. "Max, benim Michael için yeterince iyi olduğuma inanmıyordu. Korunmuş bir çift olduğumuzu düşünüyordu ve haklıydı."

Alexa irkilmişti. "Sen ne zaman başkalarının ne düşündüğünü umursar oldun?"

Maggie inatla başını salladı. "Konuşmalarını duydum. Ben onun için uygun değilim. İhtiyaç duyduğu türden biri değilim. Onun büyük bir aileye, evcil hayvanlara ve düzenli İtalya seyahatlerine ihtiyacı var. Saygıdeğer bir kariyeri ve tatlı bir kişiliği olan nazik, sadık bir eş arıyor kendine. Biz kavga ederiz. Ben de tüm bunlardan nefret ediyorum."

"Ah, Maggie." Alexa yaşlı gözlerle Maggie'nin elini tuttu. "Canım arkadaşım, sen tüm bu özelliklere sahip olduğunun farkında değil misin? Ne zaman inanacaksın buna? Yalnızca Nick'e ve bana olan sadakatin ve bizi koruma isteğinin bile kendi aileni kurmaya ihtiyacın olduğunu anlamama yetiyor. Michael karmaşık bir adamdır, onda çoğu kadının göremediği ya da bilmediği bir şeyler var. Ama sen görüyorsun. Sen onu zorluyorsun, teşvik ediyorsun ve olayları daha derinden görebilmesini sağlıyorsun. Bana olan biteni anlatmaya geldiğinde kalbi çok kırılmıştı. Onu sevmeyi, hiçbir zaman sevmeyeceğini düşünüyor ve perişan halde."

Maggie gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. Tanrı aşkına, Michael'ın kalbinin kırılmış olması fikri onu parparça etmişti. Onu delice seviyordu, yine de Alexa'nın gerçekleri göremediğinin farkındaydı.

Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bugüne dek kendi değerini anlayamamış olması çok garipti. Ama Michael onu zorlamıştı. Ona âşık olmak konusunda kendine izin verirse, daima ona aynı şekilde hissettiren bir erkek bulma arayışına gireceğini biliyordu. Geri kalan her şey onu sarsacaktı.

“Üzgünüm Al. Hayatıma devam edip bir daha Michael Conte hakkında konuşmamak istiyorum. Eğer gerçekten benim dostumsan bunu benim için yaparsın.” Sesi incelmışti. “Lütfen.”

Alexa öfkeli bir şekilde soludu. “Ama—”

“Lütfen.”

Alexa dudaklarını sımsıkı kapattı. Ardından başını salladı. “Pekâlâ. Tek istediğim senin mutlu olman Maggie.”

Geleceğinin umutsuzluğu kara bir bulut gibi üzerine çökmüştü. Yine de kendini zorlayarak gülümsemeyi başardı. “Her şey yoluna girecek. Şimdi artık başka şeylerden konuşalım.”

Saatler geçti ve kısa bir süreliğine Maggie her şey tekrar normale dönmüş gibi davrandı.

Michael çalışma masasına oturmuş, açılış törenine dair aldığı notlara bakıyordu. İki gün sonra ailesine ve La Dolce Famiglia'ya dair hayalleri nihayet gerçekleşecekti. Pastane zincirinin ilk halkası Cuma gecesi tüm rakiplerine meydan okumak için görkemli bir törenle açılacaktı.

Hava da onlara güneşli bir bahar günü sunarak bu kutlamaya eşlik edeceğe benziyordu. Pastanenin kapısını çeşit

çeşit tatlılarla, özel kahvelerle ve taze ekmeklere müşterilere açması bekleniyordu. Şehir merkezindeki deniz kenarı, geniş bir vizyona sahip olan tüm yatırımcıların gözdesiydi.

Bu hayatının en mutlu haftası olmalıydı.

Oysa, keder tüm vücudunu sarmış, kalbine işkence ediyordu. Maggie'ye ulaşmasının bir yolu olup olmadığını görme çabasıyla Alexa'ya gerçekleri anlatmaya karar vermişti. Sözleri onu derinden sarsmış, hızla evden ayrılması da yalnızca söylediklerini doğrulamıştı. Onu istemiyordu. Onu sevmiyordu. Onun sunduğu hayatı da istemiyordu.

Gecesi berbat geçmişti. Hasta bir amcasının öldüğü yönünde saçma sapan bir hikâyeye uydurmuş, annesini ve kız kardeşlerini her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için didinip durmuştu. Ertesi gün o da evden ayrılmış ve şoföründen Maggie'nin bıraktığı bavulunu getirmesini istemişti. Parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. Nasıl da altüst olmuştu! Sonunda birine âşık olmuş ve âşık olduğu kadın onu istememişti. Onu aklından nasıl atacaktı? Maggie'nin görüntüsü her an gözünün önündeydi. Kendini kollarına bırakıp zevk içinde titreyişi. Ona kafa tutuşu, birlikte attıkları kahkahalar, her adımda onu zorlayışı. Ailesine gösterdiği yakınlık, kedilerden nefret ettiğini söylediği halde Dante'nin kalbini çalışı. Tüm karşıtlıklarına rağmen adeta onun için yaratılmıştı. Daha önce hiçbir kadına geçmişini itiraf etmemişti. Daha önce hiçbir kadın ona hayallerini soracak kadar derinlere dalamamıştı. Ama Maggie onu anlamış, kabul etmiş ve desteklemişti.

Kalbinin içine derin bir acı saplanmıştı. Bu acıdan kurtulma ihtiyacıyla hızla konyak şişesine sarılıp bir kadeh doldurdu. Yakıcı sıvı boğazından kolaylıkla geçerek mi-

desine indi. Belki de zil zurna sarhoş olursa onun çıplak görüntüsünden kurtulup uyuyabilirdi.

Cep telefonu çaldı. Lanet okuyup arayana baktı. Bir an duraksadı. Ardından düğmeye bastı.

“Alexa? Her şey yolunda mı?”

Uzun bir süre onun konuşmasını dinledi. Aniden, dağılan parçalar bir araya gelip birleşmişti. Kalbi hızlanmıştı, arkadaşı konuşmalarının ayrıntılarını anlatırken sandalyesinden kalktı. Kafasında bir plan oluşmuştu bile ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Son kartını oynayacaktı ama Maggie için savaşmaya değdi.

Bunun yeterli olacağını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Maggie kalabalığın ortasında Alexa'nın yanında durmuş, töreni izliyordu. Bavulu önceki gün eline ulaşmıştı. Yanında düzgün bir yazıyla yazılmış kısa bir not vardı.

Pazarlığımıza sadık kalıp evliliği iptal etmek için gereken belgeleri hazırlayacağım.

Duyduğu hayal kırıklığını görmezden gelip ailesinin rahat bırakılacak olmasının verdiği memnuniyete odaklandı. İçindeki boşluk hissi onu telefona uzanıp uzak ülkelerden birkaç iş almaya itti. New York'dan uzaklaşıp kendini bir şeylerle meşgul etmesi gerekiyordu. Hafta sonu Londra'ya varmış olacaktı. Belki de iyileşmek için bolca mesafeye ihtiyacı vardı.

Seçkin yelkenliler ve feribotlar suyun üzerinde keyifle

ilerliyor, binaların önünde mükemmel bir görüntü yaratıyordu. Her biri heybetli dağlarla ve suyla uyum sağlayan, zarif çizgilere, doğanın görüntüsünü engellemekten çok zenginleştiren tasarımlara sahipti. Kireç taşı spaya ferah, temiz bir hava katıyordu. Her bir binanın etrafını saran geniş bahçeler banklarla, heykellerle ve çeşmelerle doluydu. Suşi restoranı eski bir Japon çaycısını andırıyor, bambu duvarlar ve büyüleyici kırmızı ipek kumaşları görsel bir şölen yaratıyordu. Bir zamanlar yıkık dökük bir tren istasyonunu çevreleyen eski tuğla duvarların üzerine açık renkli figürler çizilmişti. Rıhtım tamamen restore edilmiş haliyle şimdi yaratıcılığın ve biraz paranın neleri başarabileceğini kanıtlar gibiydi.

La Dolce Famiglia burada açılacak olan son dükkândı. Üzerine logosunun basıldığı devasa bir kumaş binayı kaplamış, Michael'ın bir hareketiyle indirilmeyi bekliyordu. Kalabalık heyecanla gülümsüyor, sahnedeki müzik grubu neşeli bir şarkı çalıyordu.

Nick kırmızı kurdeleyi kestiğinde Alexa çığlık çığlığa ellerini çırpı, Maggie de gururla ona katıldı. Nick çok çalışmış ve rıhtımı güzel bir şeye dönüştürmeyi başaracağına hep inanmıştı. Hayallerine inanıyordu. Belki Maggie de artık aynısını yapsa iyi olacaktı. Belki sevdiği adamı elde edemeyebilirdi, ama daha derin bir tatmin duygusu yaşamak adına kariyerini ilerletebilirdi. Bergamo'da çektiği fotoğraflara göz attıktan sonra, daha anlamlı bir şeyleri fotoğraflama isteği kaplamıştı içini. Genellikle böyle içgüdüleri görmezden gelirdi. Oysa bu defa kendine özgü bakış açısıyla dünyadaki bazı güzellikleri fotoğraflama ihtiyacını keşfetmeye karar vermişti. Düzenli çekimlerinin yanı sıra

günlük seyahatler planlamış, işi için bazı yeni seçenekleri görüşmek amacıyla İngiltere'deki tanıdığı dergi editörleriyle buluşmalar ayarlamıştı.

Michael yüksek sahneye adım attı. Maggie'nin kalbi tekliliyordu. Bedeninin her bir hücresi onun saçlarını okşama, yanaklarına dokunma ve o anda onunla bütünleşme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Şık, siyah bir takım elbise giymiş, mor bir kravat takmış, tüm sahneyi varlığıyla doldurmuş ve kalabalığı derhal susturmayı başarmıştı. Siyah gözleri ve delici bakışları etrafındaki kadınların kıkırdaşmasına sebep oluyordu. Maggie onlara geri çekilmelerini söylemek isteyen ilkel içgüdülerine karşı savaşıyordu. Sonunda sessizliğini korumayı başardı.

"Bayanlar baylar," dedi Michael mikrofona. "Sonunda bir aile hayalinin gerçekleşmesine tanıklık etmek için buraya geldiğinize çok memnunuz. Ailem ilk pastanesini İtalya'nın Bergamo şehrinde, annemin mutfağında pişen tatlılarla açmıştı. Yoğun çalışmaların sonucunda Conte ailesi Milano'nun dört bir yanında mağazalar açtı ve daima tariflerimizi paylaşmak için Amerika'ya gelmenin hayalini kurdu. Bu hayal sonunda burada gerçekleşiyor. Bize onu sizinle paylaşma fırsatı verdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

İnsanlar ısıklık eşliğinde alkışlıyordu. Sözlerine Nick'e ve Dreamscape Şirketler grubuna, iş ortaklarına ve tüm bu süreçte ona yardımcı olan diğer bir dizi insana teşekkürlerini sunarak devam etti. Ardından duraksayıp kalabalığa baktı ve bakışlarını ona sabitledi.

Maggie nefesini tutmuştu.

Michael'ın gözleri duygularla doluydu. Sanki başba-

şalarmış gibi konuşuyor, ağzından çıkan her bir kelime omurgasında titreşimler oluşturan bir samimiyetle Maggie'nin zihnine ve kalbine işliyordu. "Aile benim için çok önemlidir. Sonuna kadar inandığım bir şeydir. La Dolce Famiglia'nın adı da inançlarımın ve her şeyden çok sevdiğim ailemden duyduğum gururun bir göstergesi."

Maggie'nin avuçlarının içi nemlenmiş, vücudu Michael'ın sesiyle, gözleriyle ve varlığıyla transa geçmiş gibi yere köklenmişti.

"Şimdi yeni bir aile türü daha keşfettim. Mutlu sonlara inanmamı sağlayan, büyüleyici bir kadına âşık oldum. Dünyamı yerle bir edip beni hayata bağlayan bir kadına. Ama o ne yazık ki bana inanmıyor. Onu, hayatımın bir parçası olmasını istediğime, beni hayata bağladığına inandırmak için kelimeler yeterli değil. Bu yüzden, Amerika'da pastaneler zincirime yeni bir halka katmaktan bir kez daha gurur duyuyorum. Çünkü burası benim onunla; karım olmasını istediğim kadınla tanıştığım yer."

Michael'ın bir hareketiyle ipler çekilip bırakıldı.

Şık tabelanın üzerinde mağazanın adı kalın harflerle gururla sergileniyordu.

La Dolce Famiglia.

Maggie'nin kanı damarlarında çılginca dolanıyor, dünya gitgide bulanıklaşıyor, sallanıyordu. Gözlerini kırptırıp gururla ellerini tutarak onu hafifçe sallayan Alexa'ya döndü.

"Anlamıyor musun Maggie?" diye sordu Alexa, mavi gözlerinde yaşlarla. "Seni seviyor. Hep seni sevdi. Senin de artık içinden geldiği gibi davranacak kadar cesur olman gerekiyor. Bunu hak ettiğine inanmalısın. Nick bana aş-

kını itiraf ettiğinde sen de bana böyle demiştin, hatırlıyor musun? Eğer birini seviyorsan onun için daima savaşır-sın. Benim en yakın arkadaşım korkak bir kadın değil. Sen bunu hak ediyorsun. Aşkı hak ediyorsun.”

Derin bir uykunun ardından hayata dönen bir vampir gibi Maggie, bir anda tüm renkleri ve şekilleri çok daha net görmeye başladı. Hisleri patlamaya geçmişti. Kalabalıkların içinde yürüyerek sahneye, Michael’ın onu beklediği yere doğru ilerledi.

Michael yolun yarısında buldu onu. Maggie onun güzel yüzünü, dudaklarının kıvrımını, çenesinin üzerindeki gölgeli çukuru, biçimli burnunu, delici gözlerinin sıcaklığını inceledi. Michael yüzünü geniş elleri arasına alarak alnını onunkine yasladı. Nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissediyordu.

“Maggie’m benim, *mia amore*, seni seviyorum. Seninle yaşamak, yaşlanmak, baba olmak istiyorum. Beni alt üst ettin. Artık başka hiçbir kadınla bir hayat kurmam mümkün değil çünkü sıkıntıdan patlarım. Anlamıyor musun? Beni mutlu edeceğini düşündüğüm sıradan bir eş istemiyorum, çünkü sen benim için yaratılmışsın. Alaycılığın, ince zekân, seksiliğin ve dürüstlüğün... Sen bana aitsin ve en sonunda seni ikna edene dek pes etmeyeceğim. *Kapış?*”

Maggie hıçkırığını tutarak ona uzandı.

Michael eğilerek onu uzun uzun öptüğü sırada, kalabalıkların tebrik çığlıkları kulaklarında çınlıyor, kalbi göğsünün içinde genişliyordu. Tüm bedenini bir huzur hissi sardı. Kendini evinde hissediyor ve nihayet inanıyordu.

Dudakları ayrıldığında “Seni seviyorum, Michael Conte,” diye fısıldadı ona. “Ve seni her şeyinle istiyorum. Ai-

lenle, pastanelerinle, her şeyinle. Seni hep sevdim, ama bunu kaldıramayacak kadar korkuyordum.”

Michael onu tekrar öptü. Elini tutup neşeyle gülerek havaya kaldırdı. Maggie onun kolları arasındayken kendini nihayet tamamlanmış hissediyordu.

Kendi yuvasında ve kendi mutlu sonunda.

Son

“Maggie, acele et! Nakliyeciler geldi!”

Maggie söylenerek unuttuğu bir şey olmadığından emin olmak için dairesinin boş odalarına bir kez daha baktı. Bir köşke taşınıyor olmak hiç de kolay değildi. Lanet olsun, şimdiden eşyaların nereye koyulacağı ve odaların nasıl düzenleneceği konusunda tartışmaya başlamışlardı bile. Sonunda nasıl da tatlı bir şekilde anlaşmaya vardıklarını düşünerek dudaklarını yaladı. Odaların çoğunun ne için kullanılacağı belirlenmişti.

Neyse ki daha bir sürü oda vardı.

“Geliyorum,” diye bağırdı.

Halâ karyolasının üzerinde duran boş yatağa son bir kez baktığında, zihninde canlanan bir hatırayla duraksadı. Karyolaya doğru yürüyüp elini yatağın altına soktu.

O liste.

Aşk büyüü.

Gözlerini elindeki beyaz kâğıda dikip listeye bakmak için açtı. Tanrıya şükür Michael bunu görmemişti, yoksa utançtan ölebilirdi. Yaptıklarının saçmalığıyla başını sallayarak Toprak Ana'dan kocasında olmasını dilediği özelliklerinin listesine baktı. Bakışları kâğıtta gezinirken tüm bu özellikler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Sadık bir erkek.

Aileye önem veren bir erkek.

İyi bir sevgili olan bir erkek.

Arkadaşım olabilecek bir erkek.

Beni zorlayabilecek bir erkek.

Sırlarımı itiraf edebileceğim bir erkek.

Güvenebileceğim bir erkek.

Kendine güvenen bir erkek.

Kalbini açan bir erkek.

Benim için savaşacak bir erkek.

Beni aynen olduğum gibi sevebilecek bir erkek.

Maggie nefesini tutuyordu. Tuhaf bir içseziyle listeyi tekrar okudu. Sarhoş, savunmasız ve yalnız halde listeye sıraladığı bu özellikleri aklı başındayken asla bir araya getiremezdi. İşte, listedeki her bir madde onu tamamlayabilecek birine işaret ediyordu.

Michael'a. Toprak Ana ona Michael Conte'yi göndermişti.

Kâğıdı dikkatlice katlayıp parçalara ayırırken parmağındaki elmas yüzük ışıltılı parlıyordu. Ne tuhaf. Paniklemeğe başlıyordu. Toprak Ana diye bir şey yoktu ki. Mükemmel erkek de, aşk büyüsü diye bir şey de yoktu.

Değil mi?

Temkinli olup büyü kitabını çöpe atmaya karar verdi. Nereye koymuştu şu mor kitabı?

Carina.

Yeniden birleştikleri günün akşamı deniz kıyısından eve döndüklerinde Maggie, Carina'yı Michael'ın kapısının önünde görünce şok olmuştu. En iyi kısmı da kucağında tuttuğu siyah yün yumağıydı.

Dante onu gördüğü anda, sanki oraya aitmiş gibi Carina'nın kollarından sıyrılıp Maggie'nin kucağına atlamıştı. Carina bir defasında Dante'ye onu Maggie'yi ziyarete götürmek istediğini söylediğini, onun da sanki anlamış gibi hemen kedi taşıma çantasına atladığını anlatmıştı. Belki de gerçekten anlamıştı.

Ailesi bir araya geldiğinde Maggie tamamen başkalarına ait olmanın ne anlama geldiğini anlamış ve bunu hiç unutmayacağına yemin etmişti. Yine de yeni kız kardeşinin gerçekten de işe yarayabilecek bir büyü kitabından medet umuyor olması fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

Üst dudağını kemirip bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Aman, ne olacaktı sanki? Küçük aptal bir kitapta sadece, Carina da muhtemelen onu okuyacak, bir kahkaha patlatacak ve sonra çöpe atacaktı.

Maggie başını sallayıp odayı ve eski hayatını geride bıraktı.

